

Greif direnişi, işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir!

Greif Direnişi seçtiği eylem yolu ve yöntemiyle de tümüyle politikti. Greif direnişçileri daha en baştan düzenin yasalarını değil fakat sınıf mücadelesi yasalarını esas aldıkları

tüm açıklığı ile ilan ettiler ve fabrika işgali biçimindeki eylemlerini de buradan gelen bir meşruluk temeline oturtular. Böyle yapmasalardı eğer, kendilerini ön-
celeyen yüzlerce örnekte olduğu gibi,

sendika ağalarının “yasal süreç” denilen sonu gelmez oyalama ve aldatma girişimlerinin edilgen bir nesnesi olarak kalacak, sonuçta en iyi durumda üç kuruşa satılacaklardı.

s.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2026 / 2
10 Şubat 2026

Kızıl Bayrak

kizilbayrak85.net

Bahar döneminin çağrısı:

**Baskıya, savaşa
ve sömürüye karşı
mücadeleye!**

Kürt sorunu, emperyalizm ve Rojava'nın acı dersleri

Rojava kazanımı üzerinden Kürt halkına yönelik bir saldırı vardır ve buna karşı haklı ve meşru bir direniş yürütülmektedir.

Sefalet dayatması ve sınıf mücadelesi

Sermayenin işçi sınıfına dayattığı çok yönlü yıkım, bunun büyüttüğü öfke ile mücadele pratiği arasındaki belirgin zayıflık gerçeği de yerli yerinde duruyor.

İran'da rejim değişikliği senaryosu ve emperyalist hesaplar

İran halkının haklı taleplerini emperyalist senaryolardan net biçimde ayıracak, toplumsal bir çıkış yoluna yöneltecek bağımsız bir hattın inşasıdır.

Hegemonyası sarsılan ABD'nin saldırıları artıyor-Veli Aydın

s.18

Trump'ın Gazze'de işgal ve rant planı

s.22

Bahar döneminin çağrısı:

Baskıya, savaşa ve sömürüye karşı mücadeleye!

Bahar döneminin ön günlerindeyiz. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle başlayan ve 1 Mayıs'a kadar uzanan bahar sürecini üst üste binen siyasal ve toplumsal gündemlerle karşıyoruz. Yaz aylarında Türkiye'de toplanacak olan NATO Zirvesi ise, aynı dönemin öne çıkan önemli bir diğer gündemini oluşturuyor.

FAŞİST BASKI VE ZORBALIĞIN ZIVANADAN ÇIKTIĞI BİR DÖNEM

Her geçen gün yeni bir düzeyde kurumsallaşan siyasal gerici ve sistematik olarak tırmandırılan faşist zorbalık, sermaye düzeninin "yeni normal" haline gelmiş durumda. Rejimin kitleleri kötü-rümleştirme hedefiyle devreye soktuğu gerici uygulamalar ve bunu tamamlayan çok yönlü baskı ve saldırılar, günümüz Türkiye'sinde toplumsal yaşamın adeta bir "rutini".

İşçi sınıfının grevleri yasaklanıyor, sokak eylemlerinde polis terörü estiriliyor, üniversitelerde kayyım rektörler eliyle OHAL uygulamaları devreye sokuluyor vb. Toplum neredeyse her sabah yeni bir "operasyon" haberi ile güne başlıyor. Başta devrimci ve ilerici güçler olmak üzere, toplumsal mücadele dinamiklerini hedef alan keyfi ve kural tanımaz saldırılara düzen siyasetini dizayn etmeye dönük kaba müdahaleler/operasyonlar eşlik ediyor... Özetle, darbe dönemlerine rahmet okutacak denli karanlık, baskıcı ve her açıdan çürümüş bir rejim toplumun üzerine çöreklenmiş durumda.

Tüm bu koyu kuşatmanın ve kapsamlı saldırıların bir diğer boyutunu ise Kürt halkına dönük baskı ve dayatmalar

oluşturuyor. Kürt halkının varlığını inkar eden ve ulusal demokratik haklarını yok sayan rejim, Kürt hareketini ve elde ettiği kazanımları (içeride ve bölgesel ölçekte) tasfiye etmek için saldırılarını her adımda yoğunlaştırıyor. "Terörsüz Türkiye" olarak kodlanan "süreç" de Rojava'da uygulanan kuşatma ve saldırılar da bu aynı politikaya hizmet ediyor.

Bu ağır koşullar altında rejimin çok yönlü saldırılarına karşı başta sınıf hareketi, gençlik ve kadın mücadeleleri olmak üzere, toplumsal mücadele dinamiklerinin direnme ve dayanışma pratiğini güçlendirmek, bu temel üzerinde siyasal hak ve özgürlükler mücadelesini büyütmek ve emekçileri bu mücadeleye kazanmak, günün ve bahar döneminin öne çıkan sorumluluklarından birini oluşturuyor. Zira, toplumu nefessiz bırakan çok yönlü ablukayı dağıtmanın da gerici-faşist rejimi dizginlemenin de yolu emekçi kitleleri harekete geçirmekten, siyasal hak ve özgürlükler mücadelesinin öznesi haline getirmekten geçiyor.

BAHAR DÖNEMİ VE ANTI-EMPERYALİST MÜCADELE

Gerek emperyalistler arası ilişkilerde tırmanan gerilimler ve bunun bir sonucu olarak savaş ve saldırganlığın yeni boyutlar kazanması, gerekse Türkiye'yi çevreleyen bölgede yaşanan son gelişmeler, içinde bulunduğumuz dönemde anti-emperyalist mücadeleyi büyütmenin yakıcı önemini tartışmasız bir şekilde ortaya koyuyor. Zira insanlık, emperyalistler arası çatışma ve savaşların yaratacağı yeni ve kapsamlı bir yıkımın eşiğine

doğru sürükleniyor.

Öte yandan, emperyalist savaş ve iç savaş aygıtı NATO'nun yaz aylarında Türkiye'de toplanacak olması, bahar dönemi ve takip eden süreçte emperyalist haydutluğa karşı verilecek mücadeleye ayrı bir önem kazandırmış bulunuyor. Şimdiden başlayarak ve bütün bir bahar sürecini kapsayacak şekilde emperyalizme ve NATO'ya karşı mücadelenin dayanaklarını oluşturmak; anti-emperyalist şiar ve söylemler üzerinden işçi sınıfına, emekçilere ve gençliğe seslenerek emeğin toplumsal kesimlerini bu mücadelenin parçası yapmaya çalışmak büyük bir önem taşıyor. 8 Mart'tan Newroz'a ve 1 Mayıs'a kadar, bahar döneminde gerçekleştirilecek olan kitle eylemlerini sermayeye ve emperyalist haydutlara karşı mücadele günleri olarak örgütlemek ise dönemin bir diğer önemli sorumluluğu olarak öne çıkıyor.

EKONOMİK-SOSYAL YIKIM VE BAHAR SÜRECİ

Bahar döneminin bir diğer yakıcı gündemi ise, ekonomik krizin her geçen gün kabilen faturası ve bunun yarattığı kapsamlı ekonomik-sosyal yıkım gerçekliği. Günümüz Türkiye'sinde işçi sınıfı ve emekçiler her açıdan sömürü cenderesine alınmış durumdadır. Düşük ücretlerle güvencesiz ve ağır koşullarda çalıştırılan emekçiler, yarı aç yarı tok bir şekilde yaşam savaşı veriyor. Krizin sürekli kabilen faturasının çeşitli kesintilerle, sonu gelmeyen zam yağmuruyla ve vergi soygunuyla emekçilere kesilmesi, durumu daha da ağırlaştırıyor.

Sınıf hareketi, bilinen yapısal sorunları nedeniyle sermayenin kapsamlı ve çok yönlü sosyal-iktisadi saldırılarına karşı henüz güçlü bir yanıt üretebilmiş değil. Sorun tam da burada düğümleniyor ve bu olgu bahar dönemi içerisinde sınıf hareketine dönük müdahalenin yanı sıra emekçi kitlelere yapılacak çağrının da çerçevesini genel hatlarıyla ortaya koyuyor. Bu bağlamda, bahar dönemi boyunca sınıf ve emekçi kitleleri krizin faturasına, sosyal-iktisadi yıkım saldırılarına ve yoğunlaşan sömürüye karşı direnmeye çağırarak; üretim birimlerinde ve yaşamın her alanında örgütlü, birleşik ve fiili-meşru mücadeleyi büyüterek kavga alanlarına davet etmek büyük bir önem taşıyor.

BASKIYA, SAVAŞA, SÖMÜRÜYE KARŞI MÜCADELE ALANLARINA!

Sınıf devrimcileri önümüzdeki mücadele dönemi içerisinde, özellikle de bahar sürecinde farklı gündemleri birbiriyle bağlayarak, işçi sınıfını ve emekçileri bu çok yönlü sorun ve gündemler üzerinden yan yana getirmeyi ve harekete geçirmeyi esas alan bir çizgi izleyecekler. 8 Mart'tan 1 Mayıs'a ve takip eden aylarda toplanacak olan NATO Zirvesi'ne uzanan dönem boyunca baskıya, savaşa ve sömürüye karşı mücadele çağrısını yükseltecek; işçi sınıfını, emekçileri ve gençleri bu kapsamda somut talep ve özleryle mücadele alanlarına taşımaya odaklanacaklar.

Kürt sorunu, emperyalizm ve Rojava dersleri

A. Engin Yılmaz

Son dönemin en önemli gelişmesi, Suriye ve Rojava'da yaşananlardır. Kapalı kapılar ardında yürütülen pazarlıklar Suriye Kürdistanı'nda yeni bir dönemi başlatmış, bunun ilk kurbanı Rojava'lı Kürtler olmuştur. Ancak bu durum Rojava ile sınırlı görünmemektedir. Rojava, emperyalistler ve müttefikleri tarafından Kürt sorunu bağlamında varılan yeni mutabakatın yalnızca görünen yüzüdür. Sonuçları, muhtemelen Kürt sorununun geleceğini doğrudan etkileyecek bir ağırlık taşımaktadır.

Türk sermaye iktidarı, Rojava'daki kazanımı Türkiye'deki Kürt sorunu açısından bir tehdit olarak değerlendirmiş ve bu kazanımın tasfiyesini temel hedef haline getirmişti. ABD emperyalizmi ise Ortadoğu'daki hegemonik çıkarları doğrultusunda Türk burjuvazisinin Kürt sorunundaki hassasiyetlerini kabul etmiş, tercihini Türkiye ve HTŞ'den yana yapmıştır. Kürtlerin özgürlük umutları bir kez daha emperyalist pazarlıkların kurbanı olmuştur. Elbette ABD bunun karşılığını, Türk burjuvazisi ve devletinden fazlasıyla almıştır.

HTŞ'ye bağlı grupların, Türk devletinin desteğiyle 6 Ocak'ta Halep'in Kürt mahallelerine yönelik saldırılarıyla başlayan süreç, kısa sürede Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'nin tamamını hedef alan planlı bir tasfiyeye dönüşmüştür. Bu saldırılar, ABD, İsrail, Fransa ve İngiltere'nin onayıyla gerçekleşmiş ve Paris'te yapılan görüşmede Özerk Yönetim'e karşı bir işbirliği oluşturulmuştur.

Tüm bu gelişmeler, Kürt halkının kazanımlarını tasfiye etmeye dönük önceden hazırlanmış bir planı ortaya koymaktadır. Emperyalist güçler dün kendi çıkarları için IŞİD'e karşı savaşan ve büyük bedeller ödeyen Kürtleri desteklerken, bugün IŞİD artığı HTŞ'yi destekleyerek Kürt kazanımlarının yok edilmesini onaylamakta ve katliamlara yol vermektedir.

SDG'nin uzun yıllardır kontrol ettiği bölgeler, ABD'nin desteğini çekmesiyle birlikte kısa sürede elden çıkmıştır. Bu hızlı çöküşte ABD'nin izlediği politikalar ve bölgede önemli güçleri elinde tutan aşiretlerin hızla taraf değiştirmesi temel etken olmuştur. ABD ve İsrail desteğinin geri çekildiğini gören aşiretler, yüzlerini HTŞ'ye çevirmiş, bu da özerk yönetimin

askeri ve siyasi olarak ağır darbeler almasını hızlandırmıştır. YPG'nin IŞİD'le mücadele kartı ise, ABD'nin HTŞ'yi fiilen bu mücadelenin bir parçası haline getirmesiyle etkisiz kalmıştır. Böylece emperyalist güçlerin ihtiyaçları doğrultusunda, dün "terörist" ilan edilen cihatçı bir yapı bugün meşru bir muhataba dönüştürülüp devletleştirilmiştir.

Bu genel tablo içinde Rojava'nın tasfiye edilme tehlikesi, emperyalist güçlerin çıkar ve hesaplarının olduğu kadar, Kürt hareketinin uzun yıllardır izlediği stratejik çizginin yanlışlığının sonucudur. Emperyalist güçlerle kurulan ilişkiler üzerinden statü ve kazanım elde etme çizgisi, bir kez daha büyük bir hayal kırıklığı ve acıyla sonuçlanmıştır.

Rojava, ortaya çıktığı andan itibaren Kürt halkı açısından büyük bir kazanım ve umut olmuştur. Ancak maddi varoluş koşulları, Kürt halkı ve hareketinin ödediği ağır bedeller ve fedakarlıkların yanısıra büyük ölçüde ABD öncülüğündeki emperyalist koalisyonun desteğine bağlıydı. Bu destek ise Kürt halkının özgürlüğüyle değil, ABD emperyalizminin çıkarlarıyla ilgiliydi.

IŞİD ile mücadele sürecinde Kürt halkı ve hareketi, emperyalistler tarafından desteklenmesi gereken bir müttefik ilan edilmişti. İhtiyaç ortadan kalktığı ve daha büyük pazarlıklar gündeme geldiğinde ise Kürt kazanımları gözden çıkarılmış, Rojava'nın tasfiyesi gündeme gelmiştir. ABD, Türkiye ve İsrail'le yürüttüğü pa-

zarlıklar sonucunda Kürtleri bir kez daha afda etmiş, sessizce kaderine terk edilmiştir.

Emperyalizmin bu ihaneti Kürt halkının tarihinde yeni değildir. Emperyalizm çıkarları gereği Kürtleri defalarca "desteklemiş" ve her seferinde yarı yolda bırakmıştır. Bu tarihsel deneyimlerin biliniyor olmasına rağmen Kürt hareketi aynı dayanıksız hayallere ve umutlara yeniden kapılmıştır. Emperyalizmin doğası gereği, ezilen halkların özgürlüğüyle değil sadece kendi egemenliğiyle ilgilendiği gerçeği ne yazık ki unutulmuştur.

IŞİD, Amerikan emperyalizmi tarafından oluşturulan ve desteklenen bir araç olarak Suriye üzerine sürülmüş ve ülkenin bugünkü akıbeti yaşamasında belirleyici bir rol oynamıştı. Bu dönemde Suriye Kürtleri, denetimleri altındaki bölgelerde meşru bir kazanım ve konum elde etmişlerdi. Suriye'deki Kürt hareketi, Kobani kuşatmasına kadar, ABD emperyalizminin dolgu malzemesi olmayı reddetmiş, kendi bölgelerindeki siyasal ve askeri hakimiyeti korumaya ve güçlendirmeye odaklanmıştı. Kobani kuşatmasıyla birlikte söz konusu dengeler köklü bir biçimde değişti. Türk devleti ile ABD, çıkarları gereği IŞİD'i Kürt hareketi üzerine sürdüler. Türkiye'nin hesabı Kürtlerin kazanımlarını boğmak, ABD'nin hesabı ise Kürt hareketini kendine mecbur etmektir. İkincisi başarılı.

"IŞİD'e karşı Rojava topraklarında sa-

vaşıldığı sürece, bu bir yere kadar anlaşılabilir bir ilişkiydi. Ama işin bununla kalmadığını, önce Tabka ve Rakka'ya, sonra Deyrizor'a ve nihayet şimdilerde Ürdün sınırına kadar uzandığını biliyoruz. Bu denli bir yayılmaya getirilen açıklamalar var, ama bunlar inandırıcılıktan yoksundur. Kürtler kendi topraklarında kalmalı ve kendi topraklarını savunmalıydılar. Haklı ve meşru konumu ancak bununla koruyabilirlerdi. Suriye Kürtlerinin ABD hesapları çerçevesinde savaşı Rojava'nın dışına taşımaları, haklı ve meşru konumlarını tartışmalı hale getirmiştir. Bunu isteyen, kışkırtan ve planlamasını yapan, kendi emperyalist hesapları gereği bizzat ABD oldu. Deyrizor ve ötesi tümüyle Arapların yaşadığı topraklar ve buralarda petrol ve doğalgaz yatakları var. ABD'nin amacı bu stratejik bölgeyi kendi denetimine almaktır. Suriye Kürtleri de buna alet edilmiş oldular." (Ortadoğu, Türkiye ve Kürt sorunu-1, H. Fırat, Ekim, Sayı: 311, Mart 2018)

ABD emperyalizmi o dönem kendi hesapları çerçevesinde Suriye Kürtlerini IŞİD'e karşı desteklemekle kalmadı, onları ağırlıklı olarak Arapların yaşadığı bölgelere de yönlendirdi. Şimdi ise çıkarları gereği Kürtler oralardan sürülmekte ve katliamlarla yüz yüze kalmalarına seyirci kalmaktadır. IŞİD artığı sürülerin Kürtlere dönük her türlü acımasızlığı ve kuralsızlığına onay verilmektedir. Geline yerde Kürt halkının tüm kazanımları saldırının hedefidir.

Suriye’de batılı emperyalistlerin ve bölgesel güçlerin doğrudan müdahaleleriyle uzun süredir devam eden yıkım, emperyalist ve siyonistlerin çok boyutlu hesap ve çıkarları gereğidir. Kürtler başta olmak üzere Suriye halklarına büyük acılar yaşatan gelişmelerin merkezinde ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizminin kirli ve kanlı çıkarları durmaktadır. Suriye’deki Kürt hareketi ve halkı emperyalistler ve diğer gerici bölge güçleri arasındaki pazarlıkların ve çıkarların en kolay feda edilebileni olmuştur.

Yaşanan gerçekler, Kürt halkı açısından emperyalizmin gerçek yüzünü bir kez daha görünür kılmış, Amerikancı ve Avrupalı hayaller ağır bir darbe almıştır. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesinin karşısında yalnızca Türk burjuva gericiiliğinin değil, aynı zamanda emperyalizmin de durmakta olduğu yeni bir acı deneyimle tekrar görülmüştür. Emperyalizm ve bölge gericiiliği birlikte aşılmadan gerçek bir eşitlik ve özgürlük mümkün değildir. Kürt ve Türk emekçilerinin birleşik, anti-emperyalist ve sınıfsal temellere dayanan mücadelesi, Kürt sorununun kalıcı çözümünün yegâne yoludur. Rojava’nın acı deneyimi, bu tarihsel gerçeği bir kez daha ortaya koymuştur. Emperyalizmden umut bekleyen her çizgi, kaçınılmaz olarak hayal kırıklığı ve yıkım üretecektir. Özgürlük ancak emperyalizme, gericiliğe ve sömürü düzenine karşı verilecek ortak devrimci mücadeleyle kazanılabilecektir.

Bugün Suriye ve Türkiye’de Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik istemleri yok sayılarak tam teslimiyet dayatılmaktadır. Kürtlerin kendi topraklarında yürüttükleri haklı ulusal mücadeleleri ve bedellerle elde edilen kazanımları tereddütsüzce desteklenmeli, buna yönelik her türlü müdahale gayri meşru ilan edilmelidir. Dolayısıyla emperyalistlerin onay ve desteğiyle Türk devletinin Rojava’ya ya da Kürdistan’ın başka bir bölgesine müdahalesinin karşısına dikilmek temel bir sorumluluktur.

Türkiyeli devrimciler için Kürt halkının yanında durmak vazgeçilmez bir görevdir. Bugün Rojava kazanımı üzerinden Kürt halkına yönelik bir saldırı vardır ve buna karşı haklı ve meşru bir direniş yürütülmektedir. Kendi topraklarını ve kazanımlarını savunmaları, Kürtlerin en doğal ve vazgeçilmez haklarıdır. Bu haklı mücadelesinde Kürt halkı yalnız bırakılmamalı, her türlü destek ve dayanışma sunulmalıdır.

Rojava’yı tasfiye planları ve emperyalist mutabakat

Suriye’de son günlerde yaşanan gelişmeler, emperyalist güçlerin ve onların bölgesel taşeronlarının, Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek elde ettiği kazanımları bilinçli ve planlı biçimde tasfiye etmeye yöneldiğini açıkça ortaya koymaktadır.

ABD, AB ve İsrail’in onayı; Türkiye’nin ise fiilî desteğiyle Suriye’de iktidara taşınan cihatçı HTŞ rejimi ve onun başındaki Colani, yine Ankara’nın askerî desteğiyle Kürt halkının özerk yönetimini dağıtmayı hedefleyen kapsamlı bir saldırı başlatmış durumda. Ateşkes söylemleri ve diplomatik temaslar eşliğinde ilerletilen bu süreç, gerçekte bir teslimiyet dayatmasından ve Kürt halkının kazanımlarının pazarlık masasında satılmasından başka bir anlama gelmemektedir.

Rojava, emperyalistlerin gözünde hiçbir zaman desteklenmesi gereken bir halk kazanımı olmamıştır; yalnızca geçici bir araç, “İŞİD’e karşı bir müttefik” olarak, çıkarlar çakiştiği ölçüde bir koalisyon ortağı şeklinde kodlanmıştır.

ABD öncülüğündeki koalisyonun Suriye Demokratik Güçleri ile kurduğu ilişki, başından itibaren ilkesiz ve geçiciydi. Bugün gelinen noktada bu gerçek tüm çıplaklığıyla açığa çıkmıştır. ABD, Kürt halkının siyasi ve askerî kazanımlarını bölgesel çıkarları uğruna pazarlık masasında harcamış; Rakka ve Deyrizor’un merkezi yönetime devrini, Kobani’nin silahsızlandırılmasını ve SDG’nin dağıtılmasını içeren bir anlaşmaya onay vermiştir. Bu anlaşma, özerk yönetimin fiili tasfiyesi anlamına gelmektedir.

Bu sürecin sahadaki uygulayıcısı ise Türk devletiyle birlikte HTŞ ve SMO çeteleridir. Geçmiş İŞİD’e, El Kaide’ye ve mezhepçi katliamlara dayanan Colani ve çetesi, bugün “Suriye’nin birliği” söylemiyle meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. ABD ve Batı başkentlerinde önüne kırımızı halılar serilen bu cihatçı-faşist yapı, emperyalist planlar açısından son derece işlevsel bir araçtır. Kürt halkına yönelik askeri baskının artırılması, beş binin

üzerinde İŞİD tutuklusunun serbest bırakılması ve cezaevlerinin hükümet güçlerine devri, Suriye’nin nasıl bir karanlığa sürüklendiğini göstermektedir.

Cihatçı barbarlığın yeniden palazlandırılması bilinçli bir tercihtir; çünkü bu güçler hem içeride halkları sindirecek hem bölgede emperyalist/siyonist güçlerin çıkarlarının bekçiliğini yapacaktır. Sokağa salınan İŞİD çeteleri, emperyalistler adına zamanı geldiğinde Irak’ı karıştırmak ya da İran’ı “Suriyeliileştirmek” için de kullanışlı olacaktır.

İsrail’de yayımlanan Yedioth Ahronoth gazetesinin, Suriye ile yürütüldüğü öne sürülen güvenlik müzakereleri kapsamında Golan Tepeleri ve Şeyh (Hermon) Dağı’nda kurulan dokuz karakoldan çekileceği yönündeki iddiaları; HTŞ’nin Kürt halkına yönelik saldırıları sürerken Erdoğan’ın Colani ile yaptığı telefon görüşmesinde “Suriye topraklarının terörden arındırılması için hem askerî hem de siyasi olarak her zaman yanındayız” demesi, ABD-İsrail-Türkiye üçlüsünün masada Kürt halkının kazanımlarını yok etmek için anlaştıklarına işaret ediyor. Cihatçı sürülerin Rojava üzerine sürülmesi, adı geçen güçlerin sahada da birlikte hareket ettiklerini göstermektedir.

Suriye’de iktidara taşınan cihatçı rejim, İsrail için “işbirlikçi” bir komşu olma güvencesi sunmaktadır. Bu güvence yalnızca İsrail sınırlarının korunmasıyla sınırlı değildir. Suriye’deki Filistinli nüfusun ve Filistin direnişine uzanan tüm yolların tasfiye edilmesi de soykırımcı İsrail’e vaat edilmektedir. Filistin direnişine nefes aldırın her hat, her lojistik ve politik zeminin ortadan kaldırılması da bu planın bir parçasıdır.

Bu tabloda İran’ın tamamen devre dışı bırakılması da temel hedeflerden biridir. Suriye’de İran’a ait askerî, siyasi ve ideolojik tüm izlerin silinmesi, ABD-İsrail ekseninin öncelikleri arasındadır. HTŞ rejimi bu konuda da açık bir taahhüt vermiştir. Aksi olsaydı, HTŞ’ye Rojava’ya saldırması için yol verilmezdi. Atılan bu

adımlarla Suriye, emperyalist/siyonist planlar açısından “temizlenmiş”, denetlenebilir ve yönlendirilebilir bir alana dönüştürülmek istenmektedir.

ABD’nin bölgesel çıkarları ve İsrail’in güvenliği karşılığında yapılan bu “jest”, sahada Kürt halkının yıllar süren mücadeleleri ve ödenen bedellerle elde ettiği kazanımların sistemli biçimde yok edilmesine dönüşmektedir. “Kürtler sizin” mesajı, Türkiye burjuvazisine ve onun faşist devlet aygıtına açık bir davettir. Ankara, bu mutabakatla hem sınır ötesindeki Kürt kazanımlarının ezilmesini güvence altına almakta hem de bölgesel pazarlıklarda yeni rollere talip olmaktadır. Bunun elbette bir bedeli var: Türkiye’nin İsrail’le tam bir işbirliği içinde olması, Filistin’e uzanan tüm hatların kesilmesi ve zamanı geldiğinde İran’a karşı bir savaş rampası olmayı kabul etmesi...

Tüm bu gelişmeler, emperyalizmin halklara hiçbir zaman özgürlük, demokrasi ya da güvenlik getirmedikçe bir kez daha kanıtlamaktadır. Kürt halkının Rojava’da inşa ettiği özerk yönetim ve deneyimler, emperyalistlerin ve bölgesel gericiiliğin çıkarlarıyla örtüştüğü ölçüde “tolere edilmiş”, çeliştiği ölçüde ise hedef haline getirilmiştir. Bugün Kürt halkına yönelik saldırılar, bir “yanlış hesap” ya da “diplomatik hata” değil; emperyalist mutabakatlarla şekillenen planlı bir müdahaledir.

Bu süreçten çıkarılacak temel ders açıktır: Halkların kaderi emperyalist pazarlıklara bağlanırsa, arkadan hançerleme ve tasfiye saldırıları kaçınılmaz olacaktır.

Rojava’da bugün hedef alınan yalnızca Kürtler değildir; Suriye ve bölge halklarının bağımsız, eşit ve özgür yaşam umududur.

Kürt halkının kazanımları, ancak emperyalizme, siyonizme ve bölgesel gericiliğe karşı halkların birleşik ve ortak mücadelesiyle korunabilir.

Ulusal sorun ve sınıf mücadelesi

Türkiye’de ulusal sorun tartışmaları, çoğu zaman ilkesel bir zeminde değil, anlık siyasal konjonktürlerin belirlediği reflekslerle yürütülmektedir. Bu sorunlu yaklaşım Kürt meselesi söz konusu olduğunda daha da belirginleşmekte, sınıf perspektifi bilinçli biçimde devre dışı bırakılmaktadır. Son dönemde dile getirilen “MHP ile birlikte yürünmez ama sosyalistlerle de birlikte yürünmez” söylemi, bu ilkesel bulanıklığın varlığı nokta-yı açıkça ortaya koymaktadır.

Öncelikle şunu açıkça belirtmek gerekir: MHP ile birlikte yürünmeyeceği tespiti doğrudur. Zira MHP, tarihsel olarak devletin şoven, ırkçı ve faşizan damarının siyasal temsilcilerinden biridir. Devrimci hareketin, işçi sınıfının, ezilen halkların karşısında konumlanmış bir yapıyla elbette siyasal birliktelik olmaz. Marksist-leninist perspektif açısından bu konuda tartışılacak bir şey yok.

Ne var ki, aynı cümlede sosyalistlerin faşist partiyle birlikte anılıp dışlanması, meselenin başka bir boyuta geçtiğini gösteriyor. Burada artık taktik bir değerlendirmeye değil, doğrudan ideolojik bir kopuş söz konusudur. Çünkü sosyalistler ile birlikte yürünemeyeceğini söylemek, ulusal sorunu sınıf mücadelesinden bilinçli biçimde ayırmak anlamına gelir.

Marksist-leninist teori açısından ulusal sorun sınıflar üstü ya da sermayenin sınıf egemenliğinden bağımsız bir alan

değildir. Ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkı koşulsuz savunulur. Ancak bu, proletaryanın bağımsız siyasal hattından koparıldığı anda farklı bir içerik taşımaya başlar. Sınıf perspektifinden yoksun bir ulusal hareket, kaçınılmaz olarak burjuva liberalizminin, emperyalist müdahalelerin ya da yerli egemen sınıfların elinde bir manevra aracına dönüşür.

Bu bağlamda “sosyalistlerle birlikte yürünmez” ifadesi, yalnızca sosyalistlerle araya mesafe koyma beyanı değil, ulusal mücadelenin tarihsel ve nesnel müttefiklerinin inkarıdır aynı zamanda. Kürt sorunu, işçi sınıfı hareketinden ve sosyalist mücadeleden koparılacak çözülebilecek bir sorun değildir. Tarihsel deneyim de, teorik birikim de, iğreti çözümler için kurulan masalardan çıkan ya da çıkmayan

sonuçlar da bunu defalarca kanıtlamıştır.

Kendisini “ne marksist ne de anti-marksist” olarak tanımlayan bir yaklaşımın buraya varması ise şaşırtıcı değildir. Zira Marksizm karşısında tarafsızlık iddiası, ideolojik bir belirsizlik izlenimi verse de gerçekte burjuva ideolojisinin ifade biçimlerinden biridir. Marksist olmamak, sınıf mücadelesinin bilimsel analizini reddetmek anlamına gelir. Anti-marksist olmamak ise bu reddiye açıkça sahiplenememek demektir. Ortaya çıkan şey, ilkesizlik ile pragmatizmin bileşimidir.

Bu tür bir konumlanış, faşizmle arasına mesafe koyarken sosyalizmi de eşit ölçüde dışlıyorsa, sorun sosyalistlerde değil; siyasal ufkun burjuva sınırlarında takılı kalmasındadır. Oysa marksist-leninist perspektif, ezilen ulusların

kurtuluşunu proletaryanın devrimci mücadelesinden ayrı düşünmez. Bu iki hattın birbirinden koparılması, özgürleşmeyi değil, ancak yeni bağımlılık biçimlerini üretir.

Sonuç olarak, “faşistlerle birlikte yürünmez” demek doğru bir ilkedir. Ancak “sosyalistlerle birlikte yürünmez” demek, bu ilkenin içini boşaltır. Ezilenlerin tarihsel müttefiklerini dışlayan bir özgürlük söylemi, özgürlüğün değil sınıfsal körlüğün ifadesidir. Verili koşullarda, sorunun kaynağı da, yeniden üreticisi de sermayenin sınıf egemenliğidir. Mesele-nin sınıfsal özünü inkar edip sermaye ile uzlaşarak ezilen halkların özgürleştiği ise görülmüş şey değildir.

U. CAN

“Süreç” devam ederken ceza kararı

tirdiği 12. Kongresi’nde fesih ve silah bırakma kararı aldı. 11 Temmuz’da sembolik bir silah yakma töreni düzenlendi. Kürt hareketi ise 26 Ekim 2025 tarihinde görüntülü olarak paylaşılan bir basın toplantısıyla, Türkiye’deki silahlı güçlerinin tamamını sınır dışına çekme kararı aldığını duyurdu.

Bu “süreç” boyunca devlet ise farklı icraatlara imza attı: Suriye’de ve Rojava’da Kürt halkının kazanımları defalarca hedef alındı. Zira AKP-MHP iktidarı, Kürtlerin Rojava’daki kazanımlarını Türkiye’deki Kürt sorunu açısından bir tehdit olarak değerlendiriyor ve bu kazanımların tasfiye edilmesi için elinden geleni yapıyor. Öte yandan, Kürt halkının

iradesini yok sayan sermaye devleti içinde DEM Parti’li belediyelere kayyımlar atadı. Belediye başkanlarını tutukladı. Bu aynı süreçte bine yakın kişi gözaltına alındı ve yüzlerce kişi zindanlara atıldı.

Meclis’te komisyon kurulması, İmralı’ya yapılan ziyaretlerin artması ve Öcalan ile gerçekleştirilen görüşmeler dışında, Kürt hareketinin attığı adımlar haricinde “süreç”te kayda değer bir gelişme yaşanmadı özetle.

Tutuklu bulunan Kürt siyasetçilerin, “süreç” ile birlikte serbest bırakılması; belediyelere atanan kayyımların geri çekilmesini, görevden alınan belediye başkanlarının görevlerine iade edilme-

sini bekleyen çok geniş bir kesim var. “Sürecin” siyasal muhataplarının bu talepleri somut olarak ne kadar gündeme getirdiği ve ne gibi sonuçlar elde edildiği ise tümüyle belirsizliğini koruyor. Yaşanan gelişmeler “temennilerin” yalnızca “iyi niyetli bir beklenti” olduğunu gösteriyor.

Özetle “süreç”, Suriye’de Kürtlerin kazanımlarının tasfiye edilmesi, Türkiye’de ise baskı, zorbalık ve tutuklama terörü eşliğinde ilerlemektedir. AKP-MHP iktidarı “süreç” boyunca attığı adımlarla baskı ve zorbalığın süreceğini açıkça göstermiştir. Denklemi AKP’nin atacağı “sınırlı adımlar” üzerine kurmak ise hem içeride hem dışarıda Kürt halkına ve emekçilere yeni hayal kırıklıkları yaşatmaktan başkaca bir sonuç doğuramayacaktır.

G. UMUT

“Kent uzlaşısı” davasında tutuksuz yargılanan eski Esenyurt Belediye Başkanı Ahmet Özer’e, “süreç” devam ederken yapılan dördüncü duruşmada 6 yıl 3 ay hapis cezası verildi. “Örgüt üyeliği” suçlamasıyla yargılanan Özer, 30 Ekim 2024’te tutuklanmış, bir süre zindanda tutulduktan sonra tahliye edilmişti.

Faşist partinin şefi ve iktidarın küçük ortağı Bahçeli, Özer’e verilen hapis cezasına ilişkin “Karar sorunludur, temyiz aşamalarında düzeltilmesi temennidir” türünden açıklamalar yaptı. Peki kimi “temennilerle”, beklentilerle ve buna paralel olarak iktidarın arkası gelmeyen saldırılarıyla devam eden “süreç”te neler yaşandı:

Abdullah Öcalan 27 Şubat 2025 tarihinde “Barış ve demokratik toplum” çağrısı yaptı ve buna bağlı olarak PKK, 5-7 Mayıs tarihleri arasında gerçekleş-

Büyük kıyımın sorumluları hala iş başında

E. Bahri

6 Şubat 2023'te gerçekleşen Maraş merkezli depremlerin üzerinden 3 yıl geçti. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre depremlerde 45 bin 784, İçişleri Bakanı Ali Yerlikaya'nın açıklamasına göre ise 53 bin 537 kişi hayatını kaybetti. Hayatını kaybedenlerin gerçek sayısını ise bilen yok. Farklı kurumların açıklamalarına göre ise hayatını kaybeden insan sayısının 150 ile 200 bin arasında olduğu tahmin ediliyor. Veriler arasındaki büyük fark, rejimin gerçek kayıpları gizlemek için çevirdiği kirli oyunlar hakkında fikir vermeye yeter. Hayatını kaydeden insan sayısı dinci-faşist rejimin insan hayatına verdiği değerin ispatı niteliğindedir.

17 Ağustos 1999 Marmara depreminden sonra rejim, "deprem vergisi" adı altına emekçileri haraca bağladı. Adına "vergi" denen haraçlarla trilyonlar toplayan rejim, depreme karşı önlem adına hiçbir şey yapmadı. Tersine, doğa olayı olan depremin büyük yıkımlar ve korkunç insan kıyımlarına dönüşmesini sağlayan politikalarından milim sapmadı. Toplanan paralar, köprü yapımı ve otoban inşaatlarına harcandı.

Her seçim öncesinde ilan edilen "imar afları"yla siyasi rant sağladılar. Deprem konusunda hiçbir şey yapmadıkları gibi bu konuda açıklama yapan bilim insanlarını hedef aldılar.

"İmar affı" ile yapılan güvenliksiz yapılarla insanları "mezar ev" sahibi yapmanın ötesine geçemediler. Yüzbinler enkaz altında kalınca, imar afları üzerinden siyasi rant devşiren AKP şefi, "kader" dedi. Yazık ki, bu ağır suçları işleyenler halen işbaşında ve saraylarında sefahat sürmeye devam ediyor.

Bilim insanları, depremlerde enkaz altında kalanların %82'sinin ilk anda ölmediğini ve zamanında kurtarılmalari durumunda hayata kalabileceğini hesaplıyor. Bunun için özellikle ilk 24 saat kritik önemde olduğu belirtiliyor. Daha genel planda ise ilk 72 saate hayatta kalma şansı var.

6 Şubat depremlerinde AFAD, Kızılay gibi kurumlar ancak üçüncü gün sahaya indiler. Yani kurtarma çalışmaları, kritik sürenin bitmesine az bir süre kala başlatıldı. Yetersiz teknik donanım ve koordinasyon sorunları da eklendiğinde, enkaz altında hayatta kalanların büyük çoğun-

luğu ölüme terk edildi. Dolayısıyla sadece çadır satan Kızılay yöneticileri değil, Saray rejiminin hem yönetici kademeleri hem sahadaki temsilcileri yaşanan büyük insan kıyımından sorumludur. Yardım için gelenlerin engellenmesi vb. bu sorumluluğu büyütmektedir.

SARAY REJİMİ İÇİN İNSAN DEĞİL RANT ESASTIR

Aradan üç yıl geçti ama depremzedelerin temel hiçbir sorunu çözülmedi. Barınma en büyük sorun. Sadece Antakya ve çevresinde halen 150 bini aşkın kişi konteyner denilen tenekevari yerlerde yaşıyor. Elektrik kesintileri bazen günler sürüyor. Eğitim kurumlarının çoğu açılmadı, öğrencilerin önemli bir kısmı halen konteynerlerde eğitim görüyor. İktidar, öğrencileri özellikle MESEM'lere yönlendirerek, çocuk işçiliğini yaygınlaştırıyor. Sağlık kurumlarının durumu da aynı sorunlarla malul. Sağlık emekçileri üzerindeki yükler ağırken, sağlık hizmetine ulaşım da ciddi zorluklar var. Ulaşım sorunu devam ederken, depremzedeler hava kirliliği ve kanserojen tozlar altında yaşamaya mahkum ediliyor.

Rejim, depremzedelerin sorunlarını çözmedi, ama bu arada boş da oturmadı. Halkın zeytinliklerine, narenciye bahçelerine, tarlalarına el koyarak TOKİ'ye devretti. En büyük yıkımın gerçekleştiği Antakya ve çevresinde TOKİ şantiyeleri her tarafı kaplamış durumda. Kent sakinlerinin ihtiyacına göre konut yapmak yerine, ihtiyaç duyulmanın üç katı kadar

inşaat yapan Saray rejimi ve yandaş müteahhitleri, büyük bir rant devşirmeye hazırlanıyor. Kent ve çevresi adeta inşaat şirketlerinin tekeline geçmiştir. Rezerv alanlarında ya da TOKİ'lerde, dairesi çıkan hak sahipleri, içeriğini bilmedikleri sözleşmelere imza atmak zorunda bırakılıyor.

Saray rejiminin, tarım arazilerini talan etmek pahasına bu kadar çok konut yapmasının bir temel nedeni ranttır. Zira "fırsat bur fırsat" diyerek depremzedelerin topraklarına el koyup inşaat diyorlar. Ancak sorun bundan ibaret değil. Zira bu konut stoku ciddi soru işaretlerini beraberinde getiriyor. Ortalama nüfusun ihtiyaç duyduğunun iki-üç kat konut yapılması, "Antakya ve çevresine nereden nüfus transferi yapılacak?" sorusunun akıllara takılmasını kaçınılmaz kılıyor. Saray rejiminin Suriye'de cihatçı terör örgütlerine verdiği destek, Alevi soykırımı yapan HTŞ rejiminin arkasında durması vb. soruyu güçlendiriyor.

Sermaye sınıfına hizmet etmek için işbaşına getirilen dinci-faşist rejimin suçları kadar küstahlıkları da sınır tanımıyor. AKP şefi arada bir Antakya'ya gidip nutuk atıyor. Gececeği güzergahlar kısa süreliğine makyajlanarak düzenleniyor, ardından inşaata devam ediliyor.

Yerel seçimler öncesinde 4 Şubat 2024'te Antakya'da konuşan AKP şefi şöyle demişti: "Merkezi yönetimle yerel yönetim el ele vermezse, dayanışma halinde olmazsa o şehre herhangi bir şey

gelmez. Hatay'a geldi mi? Şu anda Hatay garip kaldı, mahzun kaldı"

Büyük bir insan kıyımının bir numaralı sorumlusu, suç mahalline gidip emekçileri tehdit edebiliyor. Bu tutum, kapitalist sınıfın ve onun temsilcilerinin nasıl da insani ve ahlaki olan her değerden arınmış olduklarını göstermesi bakımından garpıcıdır.

UNUTMAK YOK, AFFETMEK YOK, HELALLEŞMEK YOK!

Yakınlarını anan depremzedelerin yükselttikleri bu şiarlar, suçluların peşini bırakmamak açısından büyük bir değer taşıyor. Zira en ağır suçları işleyen Saray rejiminin şefleri, "hafıza-ı beşer nisan ile malüldür" değimine bel bağlıyor. Unutmayı, affetmeyi, halleşmeyi reddetmek, suçluların peşini bırakmayı da reddetmektir.

Bu suçu işleyenleri teşhir etmek, insan arasına çıkamaz duruma düşürmek ve hesap sormak büyük bir önem taşıyor. Ancak bunlar iktidarda oldukları sürece, benzer suçları işlemeye devam edecekler. Çünkü "fıtratları", başka türlü davranmalarına izin vermez. Dolayısıyla saraylarda sefahat sürseler de suçluların peşini bırakmadan, ama temsil ettikleri barbar düzenlerini yıkma hedefini de gözden kaçırmadan uzun soluklu bir mücadelenin örülmesi, sonsuz uykularındaki kayıpları bir nebze de olsa rahatlatabilecek yegane yoldur.

Yine “Torba yasa” yine saldırganlık!

Reform iyileştirme demektir. Sermayeyi koruyan AKP iktidarı ise ekonomik, sosyal ve siyasal alanda devreye soktuğu her türlü saldırıyı “reform” söylemiyle gündeme getiriyor. Reform adıyla pazarladığı düzenlemelerle işçi sınıfının ve emekçilerin haklarını yok etmekte ve geleceklerini karartmaktadır. Yaptığı sözde reformlarla sadece asalak kapitalistleri ekonomik olarak mutlu etmektedir.

AKP iktidarı iş yasasında yaptığı değişiklikleri de “reform” diye sunmuştu. Oysa 4857 sayılı İş Yasası’nın içinden işçiler payına kölelik koşullarında çalışma çıktı. Sosyal Güvenlik reformu dediler; emeklilerin, emekçilerin ve işçi sınıfının haklarını gasp ettiler. Sağlıkta büyük reform dediler; içinden “paran kadar sağlık” çıktı. İş Güvenliği ve İşçi Sağlığı reformu dediler; iş cinayetlerinde Türkiye’yi dünyada ilk sıralara taşıdılar.

AKP’nin reform ambalajlı saldırıları kapitalistleri ihya etti. İşçi sınıfı, emekçiler ve emekliler ise hep kaybetti. Emekçilere kaybettiren sözde reformlardan nemalananlar sermaye sınıfı ve onun hizmetindeki AKP-MHP rejimi oldu. Rejimin emek düşmanı reformları üzerinden sağlık, eğitim, sosyal güvenlik gibi alanlar piyasalaştırıldı.

AKP-MHP iktidarı durmuyor. Kapitalistleri güçlendiren, emeğin toplumsal kesimlerini ezen yeni sözde reform paketini de gündeme getirdi. Güya birtakım düzenlemelerle emeklilik sisteminde “reform” yapacaklarmış. Böylece emekli maaşlarının düşük olması sorununu çözeceklermiş. Orta Vadeli Programı güçlendirecek, “Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi”ne dair reformla emeklileri rahatlatacaklarmış. Vatandaşlık maaşı reformuyla geniş toplumsal kesimleri mut-

lu edecekmişler!

Bugün emekliyi rahatlatacak reformdan bahseden AKP iktidarı, kısa bir süre önce emekliye 20 bin TL maaş vermekle övünebilecek derecede küstah bir tutum sergileyebildi. AKP iktidarı, tam bir pervasızlıkla emeklilerin yüzde 90’ını açlık sınırının altında kalan maaşa mahkum etti. Emeklilerin sadece yüzde 10’u 25 bin TL’nin üzerinde aylık alabilir hâle geldi. Emekliye bu derin sefaleti reva görenler, kapitalistlerin hizmetine devasa zenginlikleri sunarken “kaynak yok” demiyorlar.

Uyguladığı ekonomi politikalarıyla emekli maaşlarının erimesinin baş faili olan AKP, emekliyi yük sayan anlayışın en acımasız siyasi temsilcisidir.

2016’ya kadar emekliler ortalama olarak asgari ücretin yüzde 20 fazlası maaş alırken, şimdi ise asgari ücretin

yüzde 60’ını alabiliyor. 2000 yılı öncesine göre aylık bağlama oranlarında da hızlı bir düşüş oldu. Emekli maaş bağlama oranları 2000 öncesinde 9 bin iş günü için yüzde 76, 7 bin 200 gün için yüzde 69, 5 bin gün için yüzde 60 olarak uygulanıyordu. AKP iktidarı eliyle aylık bağlama oranı yüzde 27’lere kadar geriledi.

Tablo böyleyken, Torba Yasa’da OVP kapsamında emeklilik sistemine ilişkin kimi düzenlemeler de yer alıyor. Buna göre, Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES) diye bir sözde reform gündeme getiriliyor. Bu düzenleme ile kıdem tazminatı gasp edilmek isteniyor. Kapitalistleri, işçinin canının yongası olan kıdem tazminatı “yükünden” kurtarmak istiyorlar. “Kıdem Tazminatı Fonu” oluşturma saldırısı yeniden gündeme taşınıyor. Hedeflenen, kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasıdır; kamusal emeklilik sisteminin sonlandırılmasıdır.

Torba’da “Vatandaşlık Maaşı” diye pazarlanan düzenlemenin gerçek maaşla ilgisi yok. Zira Torba’da yer alan aslında “Asgari Gelir Desteği”dir. Açlık ve yoksulluk girdabındaki ailelerin çok küçük bir bölümüne, deyim yerindeyse cep harçlığı verilmesi zihniyetiyle hazırlanmıştır.

Torba kanunlar, özelde Türkiye sermaye sınıfının, genelde emperyalist tekelin kârlarını artırmak için hazırlandı. Bu nedenle uluslararası ve işbirlikçi tekelci burjuvazi Saray rejimine tam destek veriyor. MÜSİAD’ı, TOBB’u, İTO’su, İSO’su ve adliye koridorlarında dolaştırılan TÜSİAD patronları bile... Yani tüm sömürücü asalaklar sınıfsal çıkarları gereği AKP-MHP rejimine destek veriyorlar.

Böylesine kokuşmuş bir rejimin, emekçilerin insanca çalışma ve yaşam koşulları taleplerine kulak vermez. Tersine, rejim çıkardığı her yasayla, açtığı her torbayla, yaptığı her icraatla emekçilerin tepesine daha çok binmektedir. Zira bu mafyatik rejimin esas işi budur. Dolayısıyla bu gözü dönmüş din istismarcısı rejimi, işçi sınıfının örgütlü, meşru-militan mücadelesi dışında durdurabilecek bir güç bulunmuyor. Hem bu güncel saldırıya hem hak kayıplarına neden Saray rejiminin politikalarına karşı işçiler, emekçiler ve emekliler mücadeleyi ortaklaştırmalıdır. Unutulmamalıdır ki, bu gözü dönmüş sermaye uşaklarının saldırganlığı, ancak topyekun mücadele ile püskürtülebilir.

H. YAĞMUR

“Sefalet hayır”

2021 Tüm Emekliler Sendikası Mersin Şubesi üyeleri düzenlediği basın açıklamasında kendilerine dayatılan sefalet koşullarına itiraz edip haklarını talep etti.

Eylemde yapılan açıklamada şunlar söylendi:

“Emekliler geçinmiyor, barınamıyor, sağlıklı beslenemiyor. Emekliler yalvarmıyor, ağlamıyor, sadaka istemiyor. Emekliler ülkemizin bugün ulaşmış olduğu toplam zenginliğe yaptıkları kat-

kıların hakça paylaşılmadığını görüyor ve hem tek tek hem de topluca, örgütlü olarak itiraz ediyor.”

Açıklamanın sonunda ise talepler şöyle sıralandı:

“*Derhal yasal düzenleme yapılarak Emekli sendikalarının toplu sözleşme yapma hakkı tanınmalıdır.

*Bizler yarına sabredecek hâli kal-

mayanlarız. Derhal dul ve yetimlerimiz ile 65 yaş üstü güvencesiz vatandaşlarımızın gelirini açlık sınırı üzerine çıkarın.

*En düşük emekli aylığını 39 bin TL’ye yükseltin.

*Memur emeklilerine ödemediğiniz seyyanen zamları derhal ödeyin.

*Tüm emeklilere hak kayıplarına göre orantısal zam yapın.

*Önümüzde Ramazan ayı ve bayramı var. Bizler harçlık istemiyoruz. Tüm emeklilere birer aylık tutarında ve yılda dört kez olan ikramiye istiyoruz.

*Kirada oturan tüm emeklilere kira yardımı istiyoruz

*Bizler kimseden sadaka istemiyoruz. Sabredecek halimiz, dayanacak ta-katımız kalmadı. Hak edişimizi istiyoruz. Alana kadar da sokaklardan ayrılmaya-çağız.”

KIZIL BAYRAK / MERSİN

AKP'nin iki yüzlü Filistin politikası

Ortadoğu'nun kalbinde emperyalizmin ileri karakolu olan siyonist rejim, Gazze'yi insansızlaştırma ve Filistin'i tamamen işgal etme politikasını dün olduğu gibi bugün de sürdürüyor. Kurulduğu günden bu yana bölge halklarına kan kusturan siyonist rejim, bu katliamcı politikasını tüm uluslararası hukuk ve normları ayaklar altına alarak alenen hayata geçiriyor.

Siyonist rejimin bu denli pervasız davranabilmesinin arkasında emperyalizmin tam desteği ve bölgedeki kukla rejimlerin işbirlikçi politikaları yer alıyor. Bu durum, Aksa Tufanı'ndan sonra gelişen süreçte net bir şekilde görülmektedir. Bu süreçte Türkiye dahil pek çok sözde "Filistin dostu" rejim, İsrail'in Gazze'ye yönelik gerçekleştirdiği sistemli soykırım karşısında hamasi nutuklar ve boş tehditler dışında hemen hiçbir somut adım atmadı. Tersine, Saray rejimi soykırım boyunca İsrail savaş aygıtına yakıt ve malzeme taşıdı.

Öte yandan, Filistin halkının haklı mücadelesine ve siyonist rejimin katliamcı politikalarına karşı en önemli destek ilericiler-devrimci güçlerden, işçi sınıfı ve mazlum halklardan gelmiştir. Avrupa'nın pek çok ülkesinde silah ve askeri teç-

hizat, petrokimya, tekstil ve liman gibi sektörlerde grevler ve blokaj eylemleri gerçekleştirildi. Filistin'e destek çağrısıyla sokaklara çıkıldı, meydanlara inildi. Mazlum Filistin halkının haklı mücadelesi, asıl anlamını bu eylemlerle bulmuştur.

Filistin halkının haklı mücadelesi, başta Türkiye olmak üzere gerici bölge devletleri tarafından seçim malzemesi olarak kullanılagelmiştir. Türkiye, İsrail ile ekonomik ve siyasi ilişkilerini kesmiş görüntüsü verip "sert" eleştiriler yap-sa da kapalı kapılar ardında bu ilişkileri sürdürmüştür. Bunun en bariz örneği, İsrail'in Azerbaycan'dan satın aldığı petrolün (toplam ihtiyacın %40'ı) Ceyhan üzerinden Hayfa limanına taşınmasıdır. Üstelik bu kanlı işten "Bilal'in gemicikleri" de pay alıyor. Bugün geline aşamada ise işbirliğini artık açıktan itiraf etmeye başladılar.

Geçtiğimiz günlerde Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de konuşma yapan İsrail Dışişleri Bakanı Gideon Sa'ar, bir ay önce Türkiye ile üst düzey bir toplantı gerçekleştirdiklerini açıkladı ve "Türkiye ile ilişkilerimizde daha iyi bir geleceğe ulaşmayı umuyorum, ancak bu tamamen Türk tarafına bağlı" ifadelerini kullandı.

Öte yandan, sarayın Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, "Bizim İsrail'le bir sorununuz yok. Bizim sorunuz, İsrail'in bölgede izlediği politikalarla" diyerek, soykırımcı rejimle işbirliğini teyit etmiştir. Oysa rejimin şefi, "sert" ifadelerle eleştirdiği İsrail için "Bölgenin istikrarına yönelik en büyük tehdit bu ülkenin mevcut yönetiminden kaynaklanıyor" demişti.

Erdoğan'ın "dün dündür, bugün bugündür" mottosu ile hareket etmesi, riyakarlıkta sınır tanımaması, "sert" yaparken pratikte tam tersi icraatlara imza atması bugün de rejimin karakterini belirlemektedir. Buradan da anlaşılacağı üzere Saray rejiminin Filistin politikası, Filistin halkının onurlu mücadelesini desteklemek üzerine değil, AKP'nin çıkarları üzerine kuruludur. Öte yandan İsrail'in Filistin'e yönelik politikaları ile saray rejiminin mazlum Kürt halkına karşı yürüttüğü katliamcı politikalar arasında büyük benzerlikler vardır. Bu katliamcı yaklaşım, her iki ırkçı-faşist rejimi de bir noktada birbirine mahkûm etmekte ve ortaklaştırmaktadır. Suriye yönetiminin başındaki İŞİD artığı HTŞ rejimi ise her iki devlet için de bir can simidi olmuştur.

Esad yönetiminin devrilmesinin ar-

dından "Suriye'de demokrasinin yeniden inşa edileceği" yalanı hem Türkiye hem de Batılı emperyalist devletler tarafından koro halinde tekrarlandı. Bu "demokrasi aşığı" cihatçı terör çetesi, iktidara geldiği andan itibaren hem İsrail'le hem de Türkiye ile ortak çıkarlar doğrultusunda bir araya gelmiş ve bu çıkarlar temelinde ortaklaşmıştır.

Bu iki gerici-faşist rejimin HTŞ'nin bölge halklarına yönelik katliamcı tutumuna karşı tek bir söz dahi söylememeleri, aksine desteklemeleri, bu suç ortaklığının en açık kanıtıdır. Bugün geline aşamada hem Filistin halkının hem de Kürt halkının haklı kazanımlarına karşı kapsamlı ve kirli bir savaş yürütülmektedir. Bu savaşın sahadaki kurşun askeri konumundaki HTŞ rejimi hem İsrail hem de Türkiye için ortaklaşa kullanılan bir maşa görevi görmektedir.

Ortadoğu halklarını bu katliamcı devletlerden ve onların maşası olan çetelerden kurtarmanın yolu; emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı devrimci bir program etrafında birleşip mücadele etmekten geçiyor.

K. TORLAK

Ceyhan'dan İsrail'e akan petrol

Türkiye'de sermaye iktidarı, Gazze'de süren soykırım nedeniyle "İsrail'le ticareti kestik" propagandasını sürdürdü ve sürdürmeye devam ediyor. Haziran 2024'te İsrail'e yönelik bir "ticaret yasağı" ilan edildi; resmî istatistiklerde Türkiye-İsrail ticaretinin sıfırlandığı öne sürüldü. Ancak ortaya konan veriler, bu söylemlerin bir aldatmacadan ibaret olduğunu bir kez daha gösterdi. Reuters'ın, gemi takip sistemleri ile uluslararası enerji veri şirketleri Kpler ve Vortexa'ya dayandığı araştırma, Ceyhan Limanı'ndan İsrail'e akan Azerbaycan petrolünün 2025'te son üç yılın zirvesine ulaştığını gösteriyor.

Verilere göre, Bakü-Tiflis-Ceyhan (BTC) boru hattı üzerinden Ceyhan'a ulaşan Azerbaycan ham petrolünün İsrail'e sevkiyatı 2025'te yüzde 31 artarak günlük 94 bin varil seviyesine ulaştı. Bu

rakam, Azerbaycan'ı İsrail'in en büyük petrol tedarikçisi konumuna getirirken, sevkiyat miktarı da 2022'den bu yana en yüksek düzeye çıktı.

Dinci-faşist rejim her zamanki gibi "biz satmıyoruz" savunmasına sarılıyor. Oysa Türkiye'nin lojistik merkez, boru hattı işletmecisi ve liman sağlayıcısı olarak bu ticareti durdurma imkanı var. Soykırıma rağmen bunu yapmaması, AKP-MHP rejiminin İsrail'le suç ortaklığına aralıksız devam ettiğinin kanıtıdır. Emperyalist enerji zincirinin kilit halkalarından biri olan Ceyhan, İsrail savaş makinesinin yakıt ihtiyacını karşılamada stratejik bir rol oynamaya devam ediyor.

Suçüstü yakalanan Saray rejimi, sevkiyatların önemli bir bölümünü gizlemeye çalışıyor. Kpler ve Vortexa analistlerine göre İsrail'e petrol taşıyan tankerler, otomatik tanımlama sistemlerini (AIS)

kapatıyor; varış noktası olarak Mısır ya da Kıbrıs açıklarını bildiriyor, ancak yüklerini İsrail limanlarında boşaltıyor. Ocak ayında Aframax tipi Valfoglia ve Suezmax tipi Kimolos tankerlerinin izlediği rotalar bunun somut örnekleri arasında yer alıyor. Bu durum, ticaretin fiilen de örtbas edilmek istendiğini gösteriyor. İsrail'le olan suç ortaklığı, Erdoğan'la müritlerinin Filistin meselesinde "yüksek perdeden" nutuklar atmasının ne denli riyakâr olduğunu açık biçimde gözler önüne seriyor. Saray rejimi için belirleyici olan, Filistin halkının yaşamı değil; bölgesel pazarlıklar, enerji gelirleri ve emperyalist dengelerdir. Aynı rejim, bir yandan miting kürsülerinde "Filistinli kardeşlerimiz" edebiyatı yaparken, diğer yandan Türkiye limanlarının soykırımcı İsrail'e akan petrolün ana arterlerinden biri olmasına göz yumuyor.

Bu ikiyüzlülük yalnızca Türkiye'ye özgü değil. İsrail'i Uluslararası Adalet Divanı'nda soykırımla suçlayan Güney Afrika'nın 2025'te İsrail'in en büyük kömür tedarikçilerinden biri hâline gelmesi de emperyalist kapitalizmin kâr ve çıkarıya dayalı doğasını bir kez daha ortaya koyuyor. Sermaye için soykırım söylemde bir "siyasi risk"; ancak asla ticareti durduracak bir engel değil.

Filistin halkıyla gerçek dayanışma nutuklarla değil; emperyalist enerji zincirlerinin koparılması ve İsrail'le her tür askeri, siyasi ve ekonomik iş birliğinin koparılmasıyla mümkündür.

Bu somut adımlar atılmadan "ticaret yasağı" lafları edilmesi, kanla beslenen bu sistemin üzerini örtmek için uydurulan propagandadan öte bir anlam taşımamaktadır. Sermaye devletinin İsrail'le suç ortaklığı, ancak işçilerin birliği ve halkların kardeşliği temelinde, sermaye düzenine karşı tutarlı ve sınıfsal bir mücadeleyle engellenebilir.

İktidar ve sermaye ortaklığıyla talana devam!

İktidar ve sermayenin nazarında doğa, kâr hırsı uğruna talan edilecek bir kaynak deposu; köylünün tarlası ve suyu ise birer atık havuzudur. Bunu İliç'te yaşanan katliamdan Karatepe'deki talana kadar birçok yerde gördük. Kirazlıyayla ise bu zincirin son ama sonuncu olmayacak halkası olmuştur.

Bursa'nın Yenişehir ilçesinde bulunan Kirazlıyayla köyü ranta açıldı ve bunun yıkıcı sonuçları gün yüzüne çıkmaya başladı. Geçtiğimiz günlerde Meyra Madencilik'e ait atık barajı çöktü. Tonlarca ağır metal ve kimyasal atık, tarım arazilerine ve derelere karışarak yaşamı geri dönülemez bir risk altına soktu. Şirket, yaşanan bu felakete dair "rutin bir sebep" ve "doğal afet" söylemiyle suçunu örtbas etmeye çalışsa da köylüler gerçekleri dile getirdi. İktidar ve sermaye ortaklığıyla yapılan doğa katliamları, geleceğimizi ciddi biçimde tehdit etmektedir.

Atık barajının çökmesi sıradan bir kaza değil, göz göre göre gelen bir doğa katliamıdır. Kirazlıyayla köylüleri ve çevre savunucuları, yıllardır bu ve benzeri sonuçların yaşanacağını ifade etmişti. Aynı zamanda atık barajının inşa edildiği bölgenin zemin yapısının bu yükü kaldırmayacağı bilimsel raporlarla ortaya konmuştu. Meyra Madencilik, Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) onayını ancak dördüncü denemesinde alabilmişti. Bu ısrar, iktidarın verdiği kararların doğrudan bir sonucudur. Köylülerin açtığı davalar ve bilirkişi raporları dikkate alınmamış; jandarma korumasında sürdürülen inşaat çalışmalarıyla köylülerin iradesi

kırılmak istenmiştir.

Yaşanan bu doğa katliamının dolaysız sorumlularından biri iktidardır. Zira ortada ortaklaşa yapılan fütursuz bir talan var. Saray rejimi, maden şirketlerinin önündeki tüm hukuki ve çevresel engelleri birer birer kaldırmakta; sermayenin yaratacağı doğa yıkımından elde edilecek kârı esas almaktadır. Şirketin "doğal afet" savunması yapacak kadar küstahlaşabilmesi, iktidarın sağladığı siyasi koruma kalkanından güç aldığına ispatıdır.

İktidar ve sermayenin nazarında doğa, kâr hırsı uğruna talan edilecek bir

kaynak deposu; köylünün tarlası ve suyu ise birer atık havuzudur. Bunu İliç'te yaşanan katliamdan Karatepe'deki talana kadar birçok yerde gördük. Kirazlıyayla ise bu zincirin son ama sonuncu olmayacak halkası olmuştur.

Kirazlıyayla'da toprağa karışan ağır metaller, yalnızca bir köyü değil, geleceği de zehirlemektedir. Köylülerin yaşam alanları, iktidarın rant hırsı uğruna sermayeye peşkeş çekilmektedir. İktidar ve sermayenin bu katliamına karşı durulmadığı takdirde, yarın doğanın talan edilmesi bizzat bu ortaklık eliyle normal-

leştirilecektir. Bu sömürü ve talan düzeneğine karşı durmak, çevreyi savunmanın da ötesinde, yaşamı savunma mücadelesidir aynı zamanda...

Kirazlıyayla halkının direnişi, sermayenin ve iktidarın kâr hırsına karşı kurulmuş bir barikattir. Talancıları durdurmak için Kirazlıyayla'da dikilen bu barikatı tahkim etmek, yaşam alanlarını savunma mücadelesinde hayati bir yerde durmaktadır.

S. SANCAR

Ölüm ve sömürü düzeninden hesap sormaya!

İliç maden katliamının ikinci yılında...

Erzincan İliç'te, 13 Şubat 2024 tarihinde çevre ve işçi katliamı yaşandı. Liç yığınının çökmesi sonucunda 9 işçi siyanürlü toprak altında kaldı. Siyanür ve ağır metal içeren atıklar çevreye yayıldı. İktidarın "kaza" dediği olay katliamdır, SSR Mining ve Çalık Holding'in ortaklığı ile işletilen Anagold maden şirketinin faaliyetleri sonucunda yaşanan çevre ve işçi kıyımıdır. Katliamdan bir yıl önce aynı madende siyanür borusu patlamış ve Fırat Nehri'ne karışmıştı. Bir yıl sonra 2024'te yaşanan ise kaza değil, madencilik politikalarının, kapitalistlere tanı-

nan ayrıcalıkların sonucunda göz göre göre gelen bir katliamdır.

AKP iktidarı kapitalistlerin talepleri doğrultusunda maden talanının önünü açmak için düzenlemeler yaptı. "Talan yasası" ile zeytinlikleri, meraları, ormanları, su havzalarını madencilığe açtı. Bunun yanı sıra, "acele kamulaştırma kararları" ve "mega maden sahası" söylemi eşliğinde hayata geçirilen uygulamalarla her yer maden talanına açılıyor.

Geçtiğimiz günlerde Kirazlıyayla'da Meyra Madencilik'e ait atık barajı çöktü. Bu olay her an yeni iliçlerin yaşanma ihtimalinin ne denli güçlü olduğunu gözler önüne serdi. Katliamın ikinci yılında hala süren davada gerçek sorumlular yargılanmadı. Madencilik üzerinden talan düzenini kuran, denetlemeyen ve sürdüren iktidarın kendisidir. Bu düzende gerçek sorumluların hesap vermesini beklemek hayal kurmak olur. AKP iktidarı, hesap vermek bir yana işçi kat-

liamlarında "görünür payları" olanları ödüllendirmektedir. Geçtiğimiz günlerde Dilovası katliamında görevden alınan SGK ve İŞKUR il müdürleri sessiz sedasız görevlerine iade edildi. AKP iktidarı ilk anda tepkilerin önüne geçebilmek için katliamda sorumluluğu olan kimi müdürleri görevden almıştı. Fakat ilk fırsatta söz konusu müdürleri yeniden görevlerinin başına getirdi.

Dolayısıyla, yeni iliçlerin önünde geçmenin tek yolu ölüm ve sömürü düzenine karşı mücadeleyi büyütmekten, katliamların hesabını sormaktan geçiyor.

Sefalet dayatması ve sınıf mücadelesi

E. Eren Yılmaz

Asgari ücrete yapılan sefalet zammının ardından, 2026 yılı ücretlerinin açıklandığı ocak zamları süreci de büyük oranda geride kaldı. Ülke genelinden yansıyan verilere bakıldığında, ücretlere %28-30 bandını aşmayan, birçok fabrika ve işletmede ise bu oranların dahi gerisinde kalan zamlar dayatıldı. Saray iktidarının işçi sınıfı ve emekçi kitlelere dayattığı Orta Vadeli Program (OVP) kapsamında yapılan %27'lik zamlar asgari ücret açıklık sınırının altında sabitlendi. TÜİK'in açıkladığı (sahte) enflasyon oranlarının bile gerisinde kalan bir zam yapan Saray rejimi, "ekonomik krizden çıkış reçetesi" diye sunduğu "sistematiik yoksullaştırma" politikasını yeni bir evreye taşıdı.

Ocak zamları sürecinde kapitalistler, neredeyse tüm işkollarında ve fabrikalarda AKP-MHP rejiminin sefalet ücreti dayatmasını esas aldılar. Sendikalı işyerlerinde gündeme gelen tekil sözleşme süreçlerinde de aynı oranda zam yapıldı. Yaklaşık 150 bin metal işçisini kapsayan MESS Grup TİS süreci %28'lik zamlarla bağlandı vb... Kamu emekçilerine dayatılan sefalet zamları ve emekli maaş artışlarıyla birlikte düşünüldüğünde, milyonlarca işçi ve emekçiye dayatılan sefalet koşullarının boyutu daha net ortaya çıkıyor.

Sermaye düzeninin bir bütün olarak işçi ve emekçilere dayattığı krizin faturası ağırlaşıyor. Hayata geçirilen OVP eksenli saldırı dalgası ile ekonomik ve sosyal yıkım derinleşerek sürüyor. Reel ücretlerdeki erime devam ederken sosyal haklar geriliyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor. Gündemde yeni emeklilik düzenlemeleri, kıdem tazminatına yönelik saldırılar, sigortalılık sisteminin özelleştirilmesi, işçi ücretlerinden yapılacak yeni kesintiler, vergilerin artırılması vb. bulunuyor. Sarayın ekonomi bakanı Mehmet Şimşek'in "kararlılık" mesajları verdiği ekonomik yıkım programı, esaslı bir sorun yaşanmadan hayata geçiriliyor. Kapitalistlerin çizdiği ücret sınırının büyük oranda kabul ettirilmiş olması bu tabloda önemli bir başlık olarak duruyor.

Kapitalistlerin kâr oranlarını korumayı, büyüme oranlarını güvence altına almayı, düşük ücret dayatmasıyla üretim maliyetlerini düşürmeyi ve alım gücünü daraltmayı hedefleyen OVP'nin hayata

geçirilmesi, toplum çapında büyük bir ekonomik ve sosyal yıkım anlamına geliyor. OVP eksenli saldırılarda sermaye düzeninin elde ettiği her başarı, işçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden sömürünün ve kölece çalışma koşullarının katmerlenmesi anlamına geliyor. Sermaye cephesinde ise şu sıralar açıklanan 2025 yılı şirket bilançolarına yansıyan büyüme oranları, astronomik kâr artışları, yeni teşvikler, vergi afları vb. öne çıkıyor.

Koç Holding'in 2025 kâr oranlarının beklenenden de üzerinde, yüzde bin yüz seksen yedi artması tablonun özeti niteliğindedir. Koç Holding'in 2025 yılı dördüncü çeyrek kâr beklentisi 4 milyar TL civarındayken, bu tutarın öngörülerini aşarak neredeyse iki katına, 7 milyar TL dolayına çıkması, servet-sefalet kutuplaşmasının derinleşen tablosundan bağımsız düşünülemez. Aynı zamanda MESS'in koçbaşı konumundaki Koç Holding'in büyüme oranlarıyla metal işçisine dayatılan %28'lik sefalet zammı arasındaki bağ da göz ardı edilemez.

Dayatılan koşulların aşılabilmesi, yöneltilecek saldırı dalgasının geriletilmesi ve OVP eksenli yıkımın durdurulabilmesi, işçi sınıfı mücadelesinin güçlenmesiyle olanaklı olabilir. Krizin faturasına karşı verilecek mücadelenin fabrika zeminlerinde somut gündem ve talepler ekseninde kendini var etmesi bu tabloyu değiştirebilir. Mücadelenin geriliği ve zayıflığı, cılız ya da tekil kalmasının bu vahim tablonun oluşmasında kritik bir rolü var.

Asgari ücret ve ocak zamları süreci, işçi sınıfı ve emekçilerin yakıcı sorunlar karşısındaki duyarlılığının arttığı ve tepkisinin yoğunlaştığı dönemler oluyor. Son yılların sınıf eylemleri grafiğine bakıldığında, Ocak ve şubat aylarında fabrika eylemlerinde yaşanan belirgin artış bunu gösteriyor. 2022 yılında tekstil fabrikalarında başlayarak bir dizi işkolu ve fabrikaya yayılan, birçoğu kendiliğinden ortaya çıkan ücret eksenli eylemler

dalgası yaşanmıştı. Sonraki yıllarda aynı ölçek ve yaygınlıkta olmasa da bu eğilim devam etti. Geçtiğimiz yıl yine aynı dönemde, sefalet zamlarına karşı Antep Başpınar'da birçok tekstil fabrikasında birbirini izleyen eylemler gerçekleştirildi. Buna kargo emekçilerinin mücadelesi, TİS süreçleri ve tekil de olsa fabrikalarda yaşanan tepkiler eklendi.

Bu yıl ise son birkaç yılın tablosuyla kıyaslandığında işçi eylemlerinde belirgin bir düşüş gözlemlendi. Ağırlaşan ve gerileyen çalışma ve yaşam koşullarıyla ters orantılı olarak verilen tepki sınırlı kaldı. Migros depo işçilerinin çok sayıda depoya yayılan eylemleri, öne çıkan ve etki yaratan en önemli süreç oldu. Bunu takiben diğer zincir market depolarında çalışan işçilerin tepkileri, kargo emekçilerinin zam talepli eylemleri ve yine Antep'te iki tekstil fabrikasında yaşanan kısa süreli iş durdurma eylemleri, 2026 ocak zamları döneminde gerçekleşen sınıf eylemleri olarak kayda geçti. Asgari ücret düzeyinde dayatılan zam oranlarına karşı güçlü bir tepki örgütlenemedi; tekil ve kendiliğinden de olsa geçmiş yıllarda görülen kimi örnekler bu yıl daha zayıf kaldı.

İşçi sınıfı, bilinç ve örgütlülük açısından yaşadığı zayıflığın doğal bir sonucu olarak hareketsizlik hâlini aşamıyor. Sermayenin, devletin ve sendikal bürokrasinin çok yönlü ideolojik, politik ve pratik kuşatması, giderek çürütücü bir mahiyet kazanan bu hareketsizlik hâlini besliyor. Dönem dönem yaşanan hareketlilik ve artan eylem grafiği ne olursa olsun, bilinç, örgütlülük ve eylem bütünlüğünde mesafe alınamaması nedeniyle tabloda esaslı bir değişim yaratılmıyor. Sınıf mücadelesi biriktirmiyor. Ekonomik ve sosyal talepler ekseninde yer yer gündeme gelen öfke ve tepki, bu talepleri kazanıp kazanmamaktan bağımsız olarak genel mücadeleye bir ivme katamıyor.

Krizin faturası ve bu ekseninde gündeme gelen çok yönlü yıkım saldırıları

ancak işçi sınıfının birleşik ve kitlesel mücadelesiyle püskürtülebilir. İşçi sınıfı, "sınıfa karşı sınıf" bakışı üzerinden, önünde bulunan engelleri aşma çabasını da içeren bir eksenle birleşmeli ve harekete geçmelidir. Bu süreç kuşkusuz tepkinin yoğunlaştığı gündem ve alanlardan başlayarak var olan saldırılara karşı direnç noktaları oluşturma çabasıyla ve bu çabaları birleştirme adımlarıyla bütünlüklü bir şekilde inşa edilebilir. Eylem kapasitesi geliştirilebilir, hareketsizlik hâline darbe vurulabilir. Sorun ve ihtiyaçlar ile durağanlık arasındaki çelişki ancak eylemle aşılabılır; yürünecek yol bu şekilde düzlenebilir.

Sınıfın geniş kesimlerinin sendikal örgütlülük dışında olması, sınırlı da olsa sendikal alanda bulunan örgütlenmelerin önemini gösteriyor. Gündem, sorun ve taleplerin paralel olması nedeniyle sendikalı işyerlerinde ileriye doğru atılacak her adım işçi sınıfının geniş kesimlerinde biriken öfke ve tepkiyi açığa çıkarma potansiyeli taşıyacaktır. Ancak yaşanan bir dizi deneyimin de gösterdiği gibi bu olanak, bizzat sendikal bürokrasinin engelleyici etkisi altındadır. Yakın dönem MESS TİS süreci bu açıdan da ibret verici bir şekilde sonuçlandı. Kendinden menkul bir süreç, ücret ve sosyal haklar eksenine daraltılmış TİS algısı ve buna rağmen aşılamayan sefalet dayatması gerçeği ortaya çıktı. Kendilerine güzellemeler dizmekte mahir olan metal sendikalarının yöneticileri, bu defa söylem düzeyinde de ortaklaşarak aynı akıbetin taşıyıcıları oldular.

Başta sefalet ücretleri olmak üzere, sermayenin işçi sınıfına dayattığı çok yönlü yıkım da bunun büyüttüğü öfke ile mücadele pratiği arasındaki belirgin zayıflık gerçeği de yerli yerinde duruyor. Bugün ileri ve öncü işçilerin önünde yaşanan sorunlar, deneyimler, engeller ve potansiyeller üzerine düşünmek, engelleri aşmak için yol ve yöntem aramak ve en önemlisi bunun ancak eylem içinde mümkün olacağı gerçeğini gözeterek sürece yüklenmek gibi önemli sorumluluklar duruyor.

Migros işçileri kazanırsa, Türkiye işçi sınıfı kazanır!

Kapitalistler, derinleşen ekonomik krizin faturasını işçi sınıfı ile emekçilere ödetmek istiyor. AKP-MHP rejimi ise kapitalistlerin önündeki engelleri temizlemek için yoğun bir çaba harcıyor. Bu saldırganlık, doğası gereği işçi sınıfı saflarında hoşnutsuzluğu büyütüyor, sefalet zincirlerini kırmak isteyen işçilerin öfke ve tepkisini tetikliyor.

Mücadeleye yönelen işçi sınıfı mevzi direnişler ve eylemlerle tepkisini ortaya koyuyor. DGD-SEN'e üye olan Migros depo işçilerinin direnişi de son günlerde öne çıkan örneklerden biri...

Migros depolarında çalışan yaklaşık 5 bin işçinin, 12 depoda yaptığı grev, işten atma saldırısının ardından depo önünde direniş ve dayanışma eylemleri ile sürüyor.

İşçiler, maaşları asgari ücretin biraz üstüne yüzde 1'lik sefalet artışı ekleyerek ödemek isteyen Migros'un sahibi Tuncay Özilhan'ın bu dayatmasına boyun eğmiyor. Migros patronunun baskıları, onun çıkarları için mesai yapan polislerin saldırganlığına, gözaltı saldırılarına ve buz gibi havaya rağmen işçiler direnme iradesi ortaya koyuyor.

Migros depo işçileri net yüzde 50 üc-

ret zammı, vergi yükünün işveren tarafından karşılanması ve taşeron sistemine son verilmesi talepleri için direniyor.

"Migros'a iyi gelen" sömürü

Migros kapitalistinin en büyük korkusu, Migros depo işçilerinin direnişinin 63 bin Migros işçisinin ortak direnişine dönüşmesidir. Yani depolarda süren fiili eylemlerin kitleselleşerek yıkıcı bir güce ulaşması ve Migros'un sömürü çarkının kırılmasıdır. O yüzden türlü oyunlara başvuruyor, işbirlikçi-uzlaşmacı sendikaları devreye sürüyor, baskı ve şiddeti tırmandırıyor.

Migros, henüz 2025 bilançosunu tam olarak açıklamış değil. Ancak bilinen bir gerçek var: Tuncay Özilhan, 2025'in ilk dokuz ayında net 5,6 milyar TL kâr elde etti. Bu devasa kâra rağmen Özilhan, asgari ücret dayatmasını sürdürdü. Çünkü kârının büyümesi, işçi ücretlerinin düşük tutulmasına bağlıydı. İşçilerin karşılığı ödenmemiş emeği, bu servetin temel

kaynağıydı. Özilhan'ın serveti giderek büyüdü ve 500 milyon doları aştı.

Migros depolarındaki sömürü yalnızca düşük ücretlerle sınırlı değil. İşçilerin çalıştığı depolar, neredeyse hayvan barınaklarından farksız. İşçi sağlığı ve güvenliği hiçe sayılıyor. Bu ağır koşullar altında depo işçilerinden daha fazla üretim isteniyor. Amir baskısı, mobbing ve performans dayatmaları kesintisiz biçimde sürüyor. Migros depolarında ve marketlerinde çalışan 63 bin işçinin sadece sefaleti arttı.

Migros depo işçileri, sorunlarını çözmek ve taleplerinin kabul edilmesi için fiili grev silahını kullandı. Ardından boykot, Migros patronunu köşeye sıkıştırmak için bir adımdı.

Akademisyenlerin, kültür-sanat emekçilerinin, yazarların ve emek-demokrasi platformlarının yaptığı açıklamalar, direnişin rüzgârının Türkiye gene-

line yayılmasına katkı sunuyor. Migros direnişi ekonomik temelde gerçekleşen işçi hareketliliğinin bir parçasıdır. Ekonomik ve sosyal yıkım, Migros benzeri direnişlerin maddi ve nesnel zeminini oluşturuyor. Migros işçilerinin taleplerini kazanması, işten atılan işçilerin geri alınması ve sendikayı özgürce seçme hakkının kullanılması, kararlılıkla sürdürülen mücadelenin devamına bağlıdır. Ancak bu yeterli değil: Migros direnişinin etrafında örülen geniş dayanışma ağının daha da güçlendirilmesi elzemdir. Asıl önemli olan, bu direnişin farklı işçi kesimlerinin birleşik mücadelesini büyüten bir imkana dönüştürülmesidir. Bu mücadelenin güçlenmesi, birleşik sınıf hareketi açısından anlamlı sonuçlar üretir, mücadeleyle kazanma bilincinin gelişmesine katkı sunar. Aynı zamanda mevcut uzlaşmacı sendikal düzeni sarsarak mücadelecı sendikaların önünü açar, sınıf bilinciyle yoğrulmuş devrimci bir sendikal anlayışa güç verir.

"Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" bilinciyle onurlu her işçi ve emekçi Migros direnişine destek vermelidir.

H. YAĞMUR

Sefalet dayatması ve Migros grevi

Sarayın Ekonomi ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, neredeyse her gün, ekonomik kriz ve yüksek enflasyondan "kurtuluşun" yeni yol ve yöntemlerine dair açıklamalar yapıyor. Uzun zamandır görüyoruz ki bu zat her kürsüye çıktığında, ya yeni bir vergi gündeme getiriliyor ya da sermayeye peşkeş çekilmek üzere (Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi vb.) fonlar oluşturuluyor.

Bakanıyla, bürokratiyle hepsi de sermayenin birer temsilcisi konumundalar. Temsil ettikleri ve çıkarlarını korudukları sınıf, işçi sınıfı değil asalak sermaye sınıfıdır. Saray rejiminin şefi dahil olmak üzere, bunu pek çok defa açıktan da itiraf ettiler. Fakat bunu yaparken "aynı gemideyiz, ülkenin refahı için hep birlikte fedakarlık yapmalıyız" gibi sahtekarca söylemlere de sıkı sıkıya sarılmaktan geri durmadılar.

Burjuva kalemşorların sık sık başvurduğu bu illüzyon, "milli gelirin ve ülke refahının artması" söyleminde de kendini gösterir. Oysa bu illüzyon ile "mil-

li gelirin ve ülke refahının" artışından hangi sınıfların pay aldığı gizlenir. Çok iyi biliyoruz ki burada söz konusu olan, egemen kapitalist sınıfa, temsilcilerine ve diğer yiyici takımına düşen payın artmasıdır.

Bu payın yağlı lokmasına el koyan kapitalistler, işçi ve emekçilere kırıntının da kırıntısını dayatıyorlar. Aralık ayında belirlenen yeni asgari ücret artışının, güncel açlık sınırının dahi altında kalması bunun en çarpıcı göstergesidir. Bunun kendisi asgari ücretli bir işçinin açlık sınırına ulaşabilmek için, mesai yapmak zorunda kalacağını gösteren trajikomik bir durumdur aynı zamanda.

Yaşam koşullarının korkunç derecede ağırlaştığı böylesi bir dönemde, insanca yaşayabilmek şöyle dursun hayatta kalabilmek dahi inanılmaz derecede güçleşti. Yeni asgari ücretin belirlenmesinin ardından iğneden ipliğe kadar her

şeye zam yapıldı. Kiralar, faturalar, harçlar, okul masrafları, hastane masrafları, ilaç masrafları, ulaşım ücretleri; hepsi ama hepsi yeni asgari ücretten kendi payını aldı. Bu koşullar altına ocak zamları dönemine de girilmiş oldu.

Öz örgütlülüğünden mahrum bırakılan işçi sınıfı, dinci-şoven burjuva ideolojisinin etkisi altına alınarak bilinci bulanırılıyor. Yanı sıra, sendikal bürokrasinin suç ortaklığı ile hareket felce uğratılmış ve işçi sınıfı bir bütün olarak sermayenin kuşatması altında ezilmiş durumda. Sınıfın bilinç ve örgütlülük düzeyinin verili zayıflığından dolayı, sermaye devletinin saldırgan tutumuna karşı dar ekonomik anlamda bile kayda değer bir tepki gelişmedi. Bu durum, sermaye devletinin neden bu kadar pervasızca davranabildiğini de gösteriyor.

Tüm dezavantajlara rağmen, ekono-

mik ve sosyal krizin faturası ağırlaştıkça işçi sınıfı içerisinde lokal ve kesintili de olsa kimi eylemli çıkışlar yaşanıyor. Bunun son örneği ise Migros depo işçilerinden geldi. Ülkenin pek çok ilinde depo işçileri, Migros kapitalistinin asgari ücret + %1 teklifi üzerine iş durdurarak greve çıktı. Migros işçilerinin bu mücadelesi, sefaletle karşı direnişin bir adımıdır. Bugün işçi sınıfının diğer bölüklerinin yapması gereken şey düşük ücretlere şükredip patronlara boyun eğmek değil, sınıfın örgütlü gücüne dayanarak mücadele etmek; greve çıkmak ve direnişi büyütme.

Bunun için fabrika, atölye ve sanayi havzalarında işçiler kendi birliklerini ve komitelerini kurmalıdır. Düşük ücretlere, ağır, esnek ve güvencesiz çalışma koşullarına karşı örgütlenmeli, Saray rejiminin gözü dönmüş saldırılarına da kapitalist sınıfın pervasızlığına da dur demek için işçi sınıfı kendi cephesinden mücadeleyi yükseltmelidir.

K. TORLAK

İşçi sınıfı daha güçlü Greif'ler yaratacaktır!

E. Eren Yılmaz

İşçi sınıfı mücadelesinin yakın dönem tarihinde gerçekleştirdiği önemli ve militan bir çıkışı ifade eden Greif işgalinin yıldönümündeyiz. 10 Şubat 2014'te Greif işçileri, Amerikan tekeli ile yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine fabrikayı işgal etti. İşçiler, masada haklı ve meşru taleplerini reddeden sermayeye karşı üretimden gelen gücünü kullanarak ve fabrikayı işgal ederek cevap verdiler. "İşgal, grev, direniş" şiarını kuşanan Greif işçileri, iki ay boyunca fabrikayı ellerinde tuttular. Örgütlenme sürecinden fabrika işgalinin gerçekleştiği ana ve işgal günleri boyunca yaşanan süreç, yakın dönem sınıf hareketi açısından yol gösterici bir pratik deneyim olma özelliği taşıyor.

İşçi sınıfı mücadelesi, kendi öz deneyiminden öğrenerek ilerliyor. Greif direnişi/işgali de bu tarihin üzerinde yükselmiş, devrimci işçiler önderliğinde, "sınıfa karşı sınıf" bakışı ve fiili-meşru mücadeleyi esas alan devrimci bir işçi eylemi olarak gerçekleşmiştir. Sınıf mücadelesine yeni ölçütler getirerek, deyim uygunsa "kılavuz ipi" olmuştur. İşçi sınıfı mücadelesinin içinde bulunduğu tablo, önünde bulunan engeller ve on yıllardır devam eden yapısal zaafların nasıl aşılacağı konusunda yol göstermiş, önemli bir birikim ve deneyim yaratmıştır.

Greif işgalinin yarattığı etki; alınan ya da alınmayan tutumlarla, yanında yer alanları da karşı saflarda hizalananları da görünür kılmıştır. İşgal, eylem pratiğinin gücüyle sınıf mücadelesi açısından bir turnusol işlevi görmüştür. Yanı sıra dost-düşman ayrımını da berraklaştırmış, sınıf mücadelesin icazetçi, uzlaşmacı ve mücadele kaçkını bakış ile devrimci sınıf çizgisi arasındaki ayrımı güçlü bir biçimde ortaya koymuştur.

İstanbul Hadımköy'deki Amerikan tekeli Greif çuval fabrikasında düşük ücret, hak gaspları ve 44 ayrı taşeron bölünmüş ağır çalışma koşulları karşısında ayları bulan sabırlı ve inatçı bir örgütlenme çalışmasıyla işçiler DİSK Tekstil Sendikası'na üye oldular. Yaklaşık 850 işçinin (Samandıra fabrikasıyla birlikte 2 bini aşıyordu) çalıştığı fabrikada 200 işçi kadrolu, geri kalanı taşeron işçilerdi. Taban iradesini açığa çıkarmayı amaçlayan,

"söz, yetki, karar" hakkını fabrikada ete kemiğe büründürmeyi hedefleyen, kadrolu-taşeron ayrımı yapmaksızın ortak komiteler aracılığıyla yürütülen örgütlenme çalışması başarıya ulaştı ve sendika yetkiyi aldı. Örgütlenme çalışmasını bir eğitim sürecine de çeviren devrimci işçilerin inisiyatifi ve müdahalesi, içeride işçilerin taban örgütlenmesini güçlendirirken, süreç boyunca sermayenin saldırılarını üretimden gelen güçlerini kullanarak püskürtme imkânı da sağladı.

Greif işçileri, oluşturdukları komiteler aracılığıyla sürecin başından itibaren iradenin işyeri komitelerinde olmasını sağlamak için çaba harcadılar. Sendikal örgütlenmenin esas yerinin fabrika zemini olduğu gerçeğine göre hareket ederek buna uygun bir pratik ortaya koydular. Örgütlenme çalışmaları sırasında gerçekleştirilen işten atma saldırısını, fiili-meşru mücadele ile karşılayan işçiler, üretimden gelen güçlerini de kullandılar; işçi sınıfının sermayeye karşı mücadele yasalarını rehber edinmeyi temel bir yaklaşım olarak hayata geçirdiler. Kendi taleplerini oluşturmak, sözleşme taslağını belirlemek ve TİS görüşmelerine katılmak esas alındı. Fabrikada oluşturulan taban örgütleriyle süreç boyunca işçilerin iradesi belirleyici güç oldu.

Greif işçileri, son TİS oturumunda taleplerin reddedilmesi üzerine ise, aynı bakışın yön verdiği bir cüretle fabrikayı işgal ederek sermayenin karşısında konumlandılar. Taban iradesi, fabrika komiteleri temelinde örgütlenme ve fiili-meşru mücadele çizgisi esas alınarak gerçekleştirilen fabrika işgali, iki ayın sonunda ancak binlerce polislin fabrikaya gerçekleştirdiği vahşi bir saldırı ile kırıldı.

Başından itibaren DİSK Tekstil ağalarının açık ihaneti ve DİSK yönetiminin bu ihanete destek veren alçaltıcı tutumu sermayeye hizmet etmiştir. Greif işgaline "yasal prosedürlerin" penceresinden bakan reformist-liberal solun tutumu da sendika ağalarının değirmenine su taşıdı. Bu kuşatmaya rağmen örülen büyük direniş, sendikal ihaneti de hedef alan mücadelenin ardından yine kendi iradesiyle tamamlandı.

Ön örgütlenme sürecinden işgal sü-

recinin her bir gününün örgütlenişine, 14 ayrı bölüm için kurulan 14 komitenin ortaya koyduğu iradede bir bütün olarak fabrika komitesinin karar merci olması ve gerçek işçi demokrasisi örneğine kadar birçok başlıkta Greif işgali üzerine tartışılabilir. Ülke çapında yarattığı etkinin yanı sıra sermaye düzenini teyakkuza geçiren ve hâkim sendikal bürokratik kastın dizlerinin bağına çözen bir direniş olarak ayırt edici çizgisi, yarattığı değerler ve birikim çeşitli vesilelerle tartışıldı. Bu şanlı direniş, "Greif Direnişi: Sınıf hareketinin devrimci geleceği" ismiyle kitaplaştırılarak, bugünlere yol gösterici bir kaynak işlevi de görüyor. Yıl dönümünde bu büyük direnişi anarken, sınıf mücadelesi için devrimci kriterler oluşturan bir süreçten öğrenmenin taşıdığı büyük önemi de hatırlatıyoruz.

İşçi sınıfı mücadelesi uzun bir süredir içinde bulunduğu kısır döngüyü aşamıyor. Yılların bir getirisi olarak bilinç ve örgütlülük planında yaşanan zafiyet atmosferi kırılmıyor. Sermaye düzeninin ideolojik, politik ve kültürel hegemonyasının boğuculuğu, sınıf örgütlenmelerinin ve mücadelesinin zayıflığı, öncü işçi birikiminin kısırlığı, sendikal alanın bürokratik kast tarafından kuşatılmışlığı ve bürokratik anlayışların siyasal yansımaları, yazık ki sınıf hareketini kötürümleştiriyor. Ekonomik kriz eksenli saldırıların derin tahribata rağmen aşılamayan hareketsizlik hali, kuşatmanın ağırlığını gösteriyor. Saray rejiminin ardı arkası gelmeyen ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılarının kapsamı ile işçi sınıfının eylemli tepkisi arasındaki açığı, tablonun özetini sunuyor. Tersinden, hareketsizlik sürdükçe çok yönlü kuşatılmışlık duvarları yıkılmak bir yana daha da tahkim ediliyor.

Bugün ekonomik-sosyal yıkımın getirdiği tepki, yer yer ortaya konulan eylem ve direnişler, kimi dönemlerde yaygın biçimde kendini ifade etse de tabloda esaslı bir değişim yaratamıyor. İşçi sınıfı hareketi birikim ve deneyimlerini kalıcılaştıramıyor. Büyük bir bölümünün sıradan sendikal örgütlülüğten dahi yoksun olması, sendikal örgütlülük içinde olan kesimlerin ise sendikal bürokrasinin de-

netiminde olması, vahim tablonun bir diğer göstergesidir.

Bu kuşatma ancak eylem içinde ve sınıf hareketinin gelişimiyle kırılabilir. Greif işgali, sınıf hareketinin içine hapsedildiği kabuğu kırmak açısından yol gösterici bir pratik deneyim olarak duruyor. Bir fabrika ölçeğinde devrimci öncülerle buluşan işçi sınıfının, taban iradesi üzerinden sermaye karşısında mücadelesini güçlendirme çabasını, işçi sınıfının önündeki engelleri hedef haline getirmekle bütünleştiren yaklaşımı, sınıf hareketinde çıkışı gösteriyor.

İşçi sınıfı, yeni Greifler yaratarak önünü açabilir. Fabrikalarda tabanın söz, yetki, karar hakkını temel alan örgütlenmeler yaratma ve bu örgütlenmeleri birleştirmeyi hedefleyen fiili-meşru mücadele çizgisi ile işçi sınıfı hareketinin gelişimi önündeki engeller yıkılabilir. Giderek bir sınıf olarak, "sınıfa karşı sınıf" bakışı etrafında bağımsız ve devrimci potansiyelini açığa çıkarabilir. Bu belirleme, günün somut ihtiyacını özetliyor. Fabrikalarda sıradan ekonomik ve sosyal talepler dile getiriliyor ve baskı ile zor karşısında mücadele ediliyor. Sendikal örgütlenme yaratılmak isteniyor; işten atmalar, yasa ve kural tanımaz saldırılar gündeme geliyor. Grev iradesi ortaya konuluyor, yasaklar devreye giriyor. Sınırlı da olsa yaratılan deneyim ve birikim, sistematik bir kıyım fabrikaların dışına atılıyor. Sendikal bürokrasi, bilinçleri bulandıran, hareketi ve eylemi gerileten, burjuva hukuk kriterlerini ve yasal prosedürleri eksen alan yaklaşımıyla bu sorunları derinleştiriyor.

Tüm bu engellerin nasıl aşılacağı konusunda Greif işgali deneyimi paha biçilmez bir birikim sunuyor. Bugünün öncü-devrimci işçilerine, işçi sınıfı hareketini devrimci temellerde geliştirme çabasında sınıf devrimcilerine tutunacak halkaları işaret ediyor. Bugün değilse bile yarın, işçi sınıfı yeni ve daha güçlü Greifler yaratarak kazanacaktır.

Sendikaların üye sayıları düşürülüyor...

Sendikal haklar için mücadeleye!

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, altı ayda bir "İşkollarındaki İşçi Sayıları ve Sendikaların Üye Sayılarına İlişkin İstatistikleri" yayımlamaktadır. 2026 Ocak ayı verilerine göre, 16 milyon 699 bin 84 işçiden yalnızca 2 milyon 413 bin 790'ı sendika üyesi. Sendikalaşma oranı ise yüzde 14,45'tir.

Geçen yılın ocak ayında sendikalı işçi sayısı 2,5 milyon, sendikalaşma oranı ise yüzde 14,97'ydı. Bir yıl içinde sendikalı işçi sayısı 110 bin 757 kişi azaldı. 2003 yılında sendikalı işçi sayısı 2 milyon 717 bin 326 iken, bugüne kadar toplam 303 bin 536 kişilik bir düşüş yaşandı. Oysa bu sürede ücretli işçi sayısında büyük bir artış oldu.

Burjuvazinin sınıf çıkarlarına hizmette sınır tanımayan AKP iktidarı, sendikasılaştırma saldırılarına açık biçimde omuz vermiştir. Bu nedenle sendikalaşma oranı yüzde 10'lardan yüzde 6'lara kadar gerilemiştir. Resmî verilere göre 1980 yılında 2,2 milyon sigortalı işçi bulunuyordu ve bunların 1,5 milyonu sendikalıydı. Geline nokta da çalışan işçi sayısı 17 milyona dayanmasına rağmen, sendikalı işçi sayısı 2 milyon 413 bin 790'a düşürülmüştür.

Sendikalı işçi sayısındaki gerilemede, 12 Eylül'ün mirası olan işkolu barajı önemli bir rol oynamaktadır. İşkolu barajı hala işçi sınıfının sendikal örgütlenmesinin önündeki temel engellerden biridir. Aynı zamanda sendika seçme özgürlüğünü de fiilen sınırlamaktadır. Faşist cuntadan kalan baraj uygulaması tüm iktidarlardan tarafından korunmuş, AKP-MHP rejimi ise sorunu daha da derinleştirmiştir.

Saray rejimi, bir yandan örgütlenme hakkının önüne barajlar kurarken, diğer yandan barajı aşabilen sendikalı işçileri ağılık düzeninin en rafine örnekleri olan sendikalara mahkum etmektedir. Bu nedenle toplu iş sözleşmesi haklarından yararlanmak isteyen işçiler, nicelik olarak güçlü ancak nitelik olarak zayıf, kapitalistlerin denetimindeki sendikalara üye olmaya zorlanmaktadır.

İşkolu barajını aşan sendikalar, işyerlerindeki barajları da geçmelerine rağmen, kapitalistler sendika yetkisine itiraz etmektedir. Haksız işten çıkarmalar, düşük ücretler ve güvencesizlik yoluyla işçiler canından bezdirilmektedir. Sendikalarla birlikte mücadele eden işçiler,

örgütlenme düşmanı kapitalistlerin yasadışı saldırılarına maruz kalmaktadır. Bu saldırılara AKP iktidarı ortak olmaktadır. Tıpkı kapitalistler gibi AKP iktidarı da işçi sınıfını hak aramaktan aciz, örgütsüz bir sınıf hâline getirmek için özel bir çaba sarf etmektedir. Bunun için grevleri yasaklıyor, hak arayan işçilerin üzerine koluk kuvvetlerini sürüyor.

Sendikalı işçi oranının düşüklüğü, AKP'nin emek düşmanı politikalarıyla doğrudan bağlantılıdır. Sermayeyi korumak adına AKP iktidarı açık bir sınıfsal tercihte bulunmaktadır. Güvencesizliğin yaygınlaşmasına hizmet etmekte; işçi sınıfının örgütlü birliğinin temel araçlarından biri olan sendikal hak ve özgürlükleri yok saymaktadır. Her icraatıyla sömürücü/asalak kapitalistlerin "demir yumruğu" olduğunu kanıtlamaktadır.

AKP iktidarı, sendika ve grev hakkının önüne sistemli engeller çıkarmakta; sendikası ve grevsiz bir Türkiye yaratmak için özel bir çaba harcamaktadır. AKP, 23 yıllık iktidarı boyunca 23 grev yasağına imza atarak emek düşmanlığında sınır tanımadığını kanıtlamıştır. Cumhuriyet tarihinde toplam 53 grev yasağı bulunmaktadır, bunların 23'ü bizzat Tayyip Erdoğan'ın kararıyla uygulanmıştır. Grev yasaklarının yanı sıra güvencesiz ve kayıt dışı işçi çalıştırma da yaygınlaşmaktadır. Halen kayıt dışı istihdamın bayraktarlı-

ğını yapan AKP-MHP rejimi, sendika ve toplu sözleşme hakkının kullanılmasının önündeki temel engellerden biridir.

Öte yandan, Hak-İş ve bağlı sendikalarındaki "hormonlu" büyümenin temel dinamiğini, kuşkusuz kamu sektöründeki siyaset-sendika ilişkisi oluşturmaktadır. AKP iktidara geldikten sonra kamudaki işyerlerini Hak-İş'e bağlı sendikalara yönlendirmiş, ardından yapılan düzenlemelerle kamuda istihdam edilen işçileri de yine bu sendikalara üye olmaya zorlamıştır. Kamudaki işçiler, işsiz kalmak ya da Hak-İş üyesi olmak arasında bir tercih yapmaya zorlanmıştır.

Hak arayan işçilere ve sendikal örgütlenmeye yönelik yasa/kural tanımaz saldırganlığın esas sorumlusu, bu zorba düzeni tahkim eden AKP-MHP koalisyonudur. İşçilere şiddet uygulayanlar, AKP yöneticileri ya da onların koruması altındaki tetikçilerdir. Hak arayan işçiye düşmanlık, Saray rejiminin "sermayeye dost, emeğe düşman" zihniyetinin somutlaşmış halidir.

AKP-MHP iktidarı işçi ve emekçileri ezmektedir. Bu iktidar, grev yasaklarında ve fiili hak gasplarında sınır tanımamış; toplu iş sözleşmeleriyle kazanılmış hakların gasp edilmesine çanak tutmuştur. Bununla da yetinmemiş, grev yapan işçilere yönelik şiddeti tırmandırmıştır. İş-

çilere sendikasızlığı, örgütsüzlüğü; yani köleliği ve sefaleti dayatmıştır.

Sermayenin sınıf çıkarlarını korumak için grevleri yasaklayan ve utanmadan bununla övünen AKP'nin ebedi şefi, sömürücü ve asalak kapitalistlerin çıkarlarının bekçisidir. Erdoğan, sermayeyi korumayı ve işçi sınıfını ezmeyi varlık nedeni saymaktadır. Kısacası, sermaye ve onun vurucu gücü olan Saray rejimi, "süzme" bir işçi düşmanıdır. Hal böyleyken bu rejimden demokrasi ve özgürlük beklemek, sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırmasını ummak, ölüden gözyaşı beklemeyle eşdeğerdir.

İşçiler, sendikal hak ve özgürlüklerin gasp edilmesine sessiz kalmak ve katlanmak zorunda değildir. Ancak bu tabloyu tersine çevirmenin yolu, işçi sınıfının örgütlü, birleşik ve militan mücadeleyi yükseltmesinden geçmektedir. Sendikal hak ve özgürlükleri kazanmak, ancak bu rejime ve himayesine aldığı kapitalistlere karşı uzun soluklu ve kararlı bir mücadeleyle mümkündür.

Dolayısıyla bu çürümüş Saray rejimi ne ve sendikal haklara ve özgürlüklere düşman politikalarına karşı mücadele etmek, onurlu bir yaşam isteyen her işçi ve emekçinin görevidir.

H. YAĞMUR

Greif direnişi, işçi sınıfı hare

HADIMKÖY'DE KOPAN FIRTINA!

10 Şubat 2014 günü İstanbul Hadımköy'de kurulu Greif fabrikasında beklenmedik bir patlama oldu. Büyük bir Amerikan tekeline ait bu çuval fabrikasında adeta bir fırtına koptu. Tıkanan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Greif yönetiminin küstahça dayatmalarına ve restine, işçiler aynı gün fabrikayı işgal ederek tokat gibi bir yanıt verdiler. Başta Özel Güvenlik olmak üzere Amerikan tekelinin tüm temsilcileri, yüzlerce işçinin yuhalamaları eşliğinde fabrikadan kovuldular. Uzun ayların ürünü sağlam bir taban örgütlenmesi sayesinde yumruk gibi birleşmiş 600 Greif işçisi, "İşgal Grev Direniş!" şiarıyla fabrikaya el koydu ve fiili bir grev başlattı. Böylece yıllardır benzer binlercesi gibi bir sömürü cehennemi olarak iş gören Greif fabrikası, bir anda sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline gelmiş oldu. Direniş anında Greif Dudullu fabrikasında da yankılanarak kısmi bir direnişe yolaçtı.

"DİLENE DİLENE DEĞİL, DİRENE DİRENE KAZANILIR!.."

Direnışçi işçiler aynı gün eylemlerini kamuoyuna, "Emek hırsızlığına, taşeron belasına, asgari ücret sefaletine geçit yok! Kölelik zincirlerimizi kırıyoruz!" başlıklı bir bildiri ile duyurdular. Alışılmadık bir eylem tarzıyla ortaya çıkan Greif direnişçilerinin bildirisinden de alışılmadık bir ses yükseliyordu. Daha bildirinin başlığı üzerinden kendini kuvvetlice duyuran bu ses, sınıf bilinçli devrimci işçilerin sesiydi: "İşçinin ekmekten önce onura ihtiyacı olduğu"nu vurguluyor, "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!" diye çınılıyordu. Kavel direnişinden, 15-16 Haziranlar'dan, yakın zamanlara ait Güney Kore'li işgalci Ssangyong işçilerinden söz ediyor, kendi direnişleri ile sınıf hareketi tarihine mal olmuş bu direnişler arasında tarihsel, politik ve moral köprüler kurarak sözü şuraya bağlıyordu: "Biz işçiler, tarihimizi tanıdıkça büyük işler başarmak için gereken kuvveti kendimizde daha çok bulmaktayız, her geçen gün..."

Bildirinin tümüne hakim bu devrimci bilinç Türkiye'nin kokuşmuş kapitalist düzenine cepheden saldırıyor, emperyalist savaşları ve işgalleri mahkum ediyor,

mazlum halklarla dayanışmasını ilan ediyor ve ekliyordu: "Biz işçiler ise tek bir İŞGAL tanıyoruz, o da sırtımızdan geçinenlerin özel mülkiyetine saplanan fabrika işgalleridir. Bir tek haklı SAVAŞ biliyoruz, o da köleliğe sona erdirmek için verdiği-miz sınıf savaşdır."

Baştan sona devrimci bir direniş manifestosu olan ve sınıf hareketi tarihine bir onur belgesi olarak geçecek olan bildiri, sınıf hareketini tüm cephelerde yıkıma götüren ve bugünkü kötürüm durumun baş sorumlusu olan sendika bürokrasisine karşı da açık bir sınıf bilinci ve tutumu sergiliyordu: "Hemen hemen bütün sendikaların başlarına çöreklenmiş sendika patronları 'hem kazandırıp hem kazanacağız' yalanlarıyla bizi oyalıyor ve patronları kolluyorlar. Ancak bilmeliyiz ki sendika patronlarının dediği gibi dilene dilene kazanılmıyor. Mücadele tarihimizin sayısız kez gösterdiği gibi ancak, DİRENE DİRENE KAZANILIR!"

Bunda ne denli haklı olduklarını direnişin seyri bütün açıklığı ile bir kez daha gösterdi. Direnişin silinmez kazanımları üzerinden olduğu kadar, çok yönlü ihanetin dipsiz çukuru üzerinden de...

"İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!"

Direnışin daha ilk gününden itibaren ve haftalar boyunca Greif'in direnişçi işçileri, eylem ve örgütlenme düzeylerinin

hiç de bildirilerinden yansıyan bilinçten geri kalmadığını dosta düşmana gösterdiler. Militan bir inisiyatif ile fabrikaya el koyan direnişçiler, lafı hiç dolandırmadan, kendilerini "İşgalci Greif İşçileri", fabrikalarını "İşgal fabrikası" olarak tanımladılar. İşçi sınıfının direnen kesimlerine söylem ve eylem olarak daha şimdiden mal olmuş bulunan "İşgal, Grev, Direniş!" şiarını yükselttiler.

Böylece fiili eylemlerinin tüm meşruiyetine cepheden sahip çıkmakla kalmadılar, sınıf hareketine vurulmuş ikili bir prangayı da bir arada parçalayıp attılar. Bir yandan sınıfı soluksuz ve çaresiz bırakan yasal cendereyi, öte yandan bu cendereyi esas alarak ya da onun ardına sığınarak sınıfın örgütlenme ve direnme kapasitesini döne döne felce uğratan sendikal teslimiyeti ve ihaneti. Anlamına ve önemine Kavel ile Greif kıyaslaması üzerinden ayrıca işaret edeceğimiz bu tutum, Greif Direniş'i'nin sınıf hareketinin bütününe kesen ve geleceğe kalan en önemli kazanımlarından biridir.

"İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK!"

Direnışin daha ilk gününde yüzlerce direnişçi işçi, "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" pankartı ardında coşku-lu bir gösteri gerçekleştirdiler. Böylece

Haziran Direniş'i'nin sonraya kalan en önemli şiarı üzerinden toplumsal muhalefetle cepheden politik ve moral bir bağ kurmuş oldular. Ama bu kadarla kalmadılar; burçlarıyla adeta bir kaleyi andıran Greif fabrikasının duvarlarından kendi elleriyle dokudukları bezlerden dev pankartlar sallandırdılar. Direniş kalesi binlerce polisin katıldığı baskınla ele geçirilene kadar asılı kalan bu pankartlardan biri, şu temel sloganı taşıyordu: "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!"

Bu, Haziran Direniş'i'nin direnme ruhunu kuşanan ve onun kazanımlarına sahip çıkan Greif Direniş'i'nin, açık ve net bir sınıf bilinci ve tutumuyla, Haziran'ı tam da aşılması gereken en kritik noktadan aştığının bir göstergesi idi. Birbirini tamamlayan bu ikili tutum, Greif Direniş'i'nin sınıf hareketi cephesinden bir başka temel önemde kazanımı oldu. Bu sayededir ki Haziran Direniş'i'nden arta kalan ve ne iyi ki geleneksel sol tarafından denetim altına alınamayan yerel inisiyatifler, Greif direniş karşılarında samimi bir heyecan duyular ve onu aynı samimiyetle sahiplenip olanakları ölçüsünde desteklediler.

Bunun önemini daha iyi değerlendirebilmek için, geleneksel solun büyük bir bölümünün görkemli bir işçi direnişini utanç verici bir sessizlik ve ilgisizlikle karşılaması, iki ay boyunca onu adeta boş

İrenişi'nin devrimci geleceğidir!

gözlerle izlemesi gerçeğini gözönünde bulundurmak gerekir.

FABRİKANIN DAR SINIRLARINA HAPSEDİLMİYEN DİRENİŞ!

İşgal fabrikası Greif işçileri için yalnızca bir eylem üssü idi, eylem alanı ise olanaklı olan her yerdi. Bu, yani direnişi fabrikanın dar sınırlarına hapsedmemek, onu aynı tekelin öteki fabrikalarına, kendini çevreleyen işçi havzasına, giderek tüm kente, giderek tüm Türkiye'ye ve nihayet tüm dünyaya duyurmak için azami çaba harcamak, bu doğrultuda her türlü eylemli girişimde bulunmak, Greif Direnişi'nin geleceğe örnek bir davranış olarak kalan bir başka önemli kazanımıdır. Greif direnişçileri kendi eylemlerinin sarsıntısı altında Greif'in Dudullu fabrikasında patlak vermiş direnişi büyütme, direnişi aynı tekelin aynı yöredeki öteki iki fabrikasına yaymak için birçok gözüpek girişimde bulundular. Rıdvan Budak çetesinin hesabı mutlak biçimde sorulacak katmerli ihaneti olmasaydı bunda başarı da sağlayacaklardı ve bu da direnişin kesin başarısı anlamına gelecekti.

Greif direnişçileri milyonlarca işçi için kölece çalışma ve yaşam demek olan taşeron sistemine karşı yaktıkları isyan ateşini, bizzat hazırladıkları bildiriler üzerinden bulundukları yörede öteki fabrikalara da yaymaya çalıştılar. Lüleburgaz'da bulunan Zentiva fabrikasında işçiler, keyfi işten atmalara karşı Greif'in ruhundan da etkilenererek fabrika işgali gerçekleştirdi, direnişçi işçiler anında onları eylem yerinde ziyaret edip güç ve umut aşıladılar. Aynı şekilde Greif işçileri, direniş dönemi boyunca gerçekleşen toplumsal eylemlere etkin biçimde katıldılar. Her fırsatı kullanarak kendi seslerini soluklarını tüm İstanbul'a yaymaya çalıştılar. Haftalar boyu süren bu örgütlü militan tutum, bu örneği az görülmüş etkin inisiyatif, direnişin tüm ülkede ve özellikle Avrupa'da yankılanması ile karşılığını bulmuş oldu.

FABRİKA VE BÖLÜM KOMİTELERİNE DAYALI TABAN ÖRGÜTLENMESİ

Nihayet Greif Direnişi'nin tüm bu başarısının gerisinde yatan ana etkene gelmiş oluyoruz: Fabrika ve bölüm komi-

telerine dayalı taban örgütlenmesi! Greif işçileri direnişi önceleyen bir yıl boyunca sınıf bilinçli devrimci işçilerin yoğun gayretleri ve başarılı önderliği altında fabrika ve bölüm komiteleri halinde örgütlendiler. Fabrikanın genelinde bir üst komite ve altta 14 bölüm komitesi kuruldu. Bu yapı sayesinde taşeron sisteminin paralize edici tüm etkisini kırdılar ve 44 taşeron bölünmüş bir fabrikada altıyüz işçiyi kapsayan birleşik bir örgütlü güç yarattılar.

Denebilir ki bu, Greif Direnişi'nin en büyük üstünlüğü, tüm öteki üstünlüklerinin de olmazsa olmaz koşulu oldu. Bu olmasaydı eğer, işçiler hep olduğu gibi sendika bürokrasisinin kötürümleştirici denetiminde kalacaklar, böylece bir hiç olmaktan kurtulamayacaklardı. Oysa Greif kanıksanmış sürükleniş içindeki sınıf hareketi bünyesinde bir volkan gibi patladı, etki ve sarsıntısı kendi fabrikası ya da havzası bir yana ülke sınırlarının da ötesine taşıdı. Çünkü Greif'te sınıfın bağrında her zaman potansiyel olarak varolan örgütlenme ve direnme potansiyeli etkin biçimde harekete geçirildi.

Ve doğal olarak bu, hiç de kendiliğinden değil fakat sınıf devrimcilerinin uzun ayları bulan inatçı ve yöntemli çabalar sayesinde oldu. Bunun altını özellikle çizmek gerekir; zira Greif'in değerini anlayan herkes bu gerçeği önemle gözönünde bulundurmalıdır. Ve gerçekten yeni Greifler özlüyor ve istiyorsa eğer, bunun gerektirdiği türden bir çaba içinde olmalıdır.

GERÇEK İŞÇİ DEMOKRASİSİ!

Taban örgütlenmeleri olarak fabrika komiteleri, taban inisiyatifini ve iradesini, dolayısıyla da işçilerin örgütlü direnme kapasitelerini açığa çıkarmanın etkin araçlarıdır. Taban örgütlenmesinin temel işlevi budur. Greif Direnişi bunun her bakımdan başarılı ve etkileyici bir kanıtlanması oldu. İşgal öncesi süreçte olduğu gibi işgal boyunca da tüm sorunlar bölüm komitelerinde tartışıldı ve tüm kararlar gerçek bir demokratik işleyiş içinde alındı. "Söz, yetki ve karar", gerçekten işçilerin oldu. Aşağıdan yukarıya ve yukarıdan aşağıya sürekli bir düşünce ve bilgi akışı, her konuda açıklık, karşılıklı denetim, en doğru kararları alabilmek,

en uygun tercihleri yapabilmek üzere sağlıklı ve verimli bir etkileşim... İşgal fabrikasındaki demokratik işleyişin vazgeçilmez unsurlarıydı bunlar.

İşgal boyunca bir dizi önemli karar genel işçi toplantılarında alındı. Direnişin yürütülüşünden işgal fabrikasındaki gündelik yaşamın örgütlenmesine kadar. Bu işleyiş işgalin ilk günlerinde devrimci sınıf basınına şöyle yansımıştı: "Sorunlar ve gündemler bölüm komitelerinde tartışılıyor, bölüm komitelerinde alınan kararlar ve ortaya çıkan eğilimler, günde iki kez toplanan genel toplantıda yeniden ele alınıyor. Böylelikle hem sorunlar çözülüyor, hem de mücadelenin nasıl ilerleyeceği kararlaştırılmış oluyor. Elbette Greif'te öncü işçilerden oluşan, içerisinde sendika temsilcilerinin de yer aldığı merkezi bir komite de mevcut. Ama bu komite işçilerin aşağıdan oluşan iradesi dışında bir karar alamıyor. Komitedeki işçilerin herhangi bir ayrıcalığı bulunmuyor..."

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi, "doğrudan demokrasi", Greif direnişi şahsında süslü ama boş bir laf olmaktan çıktı, gerçek bir devrimci işleyiş ve uygulama halini aldı. Örgütsüzlüğün ve disiplin yoksunluğunun liberal mazereti olmak yerine, gerçek bir örgütlenmenin ve devrimci bir disiplinin olmazsa olmaz koşulu, sağlam, sağlıklı ve verimli zemini haline geldi. Bin türlü zorluğa, katmerli ihanete, sinsi oyalama ve parçalama girişimlerine karşı direnişçi işçilerin haftalar boyunca tek bir yumruk gibi davranmayı başarabilmesinin sırrı da buradaydı.

Her bakımdan açıklık bu demokratik işleyişin bir başka yönüydü. Temsilciler işçilerin bilgisi dışında hiçbir görüşme yapmadılar, hiçbir karar almadılar. Düzenli olarak her türden bilgiyi, gelişmeyi ve sorunu işçilerle paylaştılar, onların her türden sorularını yanıtladılar. Koşullar uygunsa eğer, bir dizi görüşmeyi genel toplantılarda bizzat işçiler önünden yapmak yoluna gittiler.

Bütün bunlar birarada, gerçek bir işçi demokrasisinin ne olduğu, ne olması gerektiği konusunda paha biçilmez bir deneyim anlamına geliyor. Greif direnişi bu açıdan da işçi sınıfı hareketinin gelişiminde gerçek bir kilometre taşı olmuştur. Greif Direnişi'nin bu son derece başarılı

ve etkileyici örneğinden sonra, artık devrimci taban örgütlenmesi ve demokrasi-sinin norm ve ölçüleri açıklık kazanmıştır. Bundan böyle bu çizgi üzerinden yürünecektir; ilerisine geçilebilecek, fakat gerisine düşülemeyecektir.

DEVRİMCİ SENDİKAL ÖRGÜTLENMEYİ FABRİKA ZEMİNİNDE KURMAK

Taban örgütlenmesi ve bu yapıya dayalı demokratik işleyiş, Greif Direnişi şahsında, devrimci sendikal yapı ve işleyişin ne olması gerektiğini de açıklığa kavuşturdu. Greif Direnişi sendikal örgütlenmeyi, örneğin Şirinevler'de profesyonel bir satış çetesi tarafından işgal altında tutulan tabelalı bir daire olmaktan çıkarak, onu gerçek alanına, fabrika zeminine taşıdı. İşçi sınıfının bu kitlesel sınıf örgütlenmesini, sendikayı, işçi kahyalığını meslek edinmiş ağalarının bürokratik ve dolayısıyla devrimci sınıf mücadelesi açısından tümüyle işlevsiz aygıtı olmaktan çıkardı, üye işçi kitlesinin fabrika zeminindeki sağlam örgütlenmesine ve gerçek bir demokratik işleyişe dayalı güçlü bir sınıf mücadelesi mevzisi haline getirdi. Böylece işçilerin gerçek çıkarları, bunun gerektirdiği kararlar ve tercihler söz konusu olduğunda, örgütlü taban iradesinin belirleyiciliği de güvence altına alınmış oldu.

Bu, bu yapıya ve işleyişe kavuşmuş bir sendikal örgütlenme, geleneksel sendika bürokrasisinin de sonu demektir. Greif Direnişi'nin, "devrimci" ya da "sosyalist" olmak iddiasındakiler de dahil, her renkten sendika bürokratında yarattığı şaşkınlık ve dehşet, giderek açık ya da örtülü düşmanlık, tam da bundan dolayı idi. Tümü, Greif Direnişi şahsında, kendi temsil ettikleri köhnemiş ve çürümüş bürokratik yapı ve zihniyetin sonunu gördüler. Bundan dolayıdır ki özellikle DİSK'te temsil edilenlerin istinasız tümü, Greif Direnişi'nin başarısızlığı için kendi konum ve renklerine göre üstlerine düşeni fazlasıyla yaptılar. Greif Direnişi, sınıf ve sendika hareketi bünyesindeki "sosyalist" ya da "devrimci" yaftalı küçük-burjuva sol yapıların bile, devrimci bir işçi hareketi gerçeği karşısında nasıl gerileyeceklerini bize tüm açıklığı ile gösterdi.

Ama korkunun ecele faydası yok; sonuçta binbir türlü oyun ve ardından

militarist devlet gücüyle kırılmış olsa da, bu ülkede Greif Direnişi yaşandı. Böylece onun haftalar süren örnek pratiği üzerinden devrimci sınıf hareketinin yeni ölçü ve değerleri de açıklık kazandı. Bu devrimci sendikal anlayış, yapı ve işleyiş için de geçerlidir. Greif Direnişi artık sınıf hareketi için devrimci bir modeldir; onun örnek pratiği, artık devrimci sendikal anlayışın, örgütlenmenin ve işleyişin de yeni devrimci normdur. Greif Direnişi bu bakımdan da sınıf hareketinin devrimci geleceğidir. Bundan böyle sendikal cephede bunun dışındaki her türden yapı, anlayış ve uygulama, düzen sendikacılığı kapsamında kalacaktır. Renginin pembe ya da sarı olması esasa ilişkin bir fark oluşturmayacaktır.

BÜTÜNLÜĞÜ İÇİNDE DEVRİMCİ BİR İŞÇİ EYLEMİ!

Buraya kadar söylenenlerin de açıklıkla gösterdiği gibi, Greif Direnişi bütünlüğü içinde devrimci bir politik işçi eylemi oldu. O herşeyden önce temel istem olarak taşeron sistemini hedef alması ile politiktir. Taşeron sistemi dünya ölçüsünde işçi hareketine vurulmuş bir prangadır ve Greif işçileri kendi cephelerinden ona meydan okuyarak ortaya çıkmışlar, bunu da 44 taşerona bölünmüş bir fabrikada birleşik örgütlü bir güç yaratarak ve eyleme geçirerek somutlamışlardır.

Greif Direnişi seçtiği eylem yolu ve yöntemiyle de tümüyle politiktir. Greif direnişçileri daha en baştan düzenin yasalarını değil fakat sınıf mücadelesi yasalarını esas aldıkları tüm açıklığı ile ilan ettiler ve fabrika işgali biçimindeki eylemlerini de buradan gelen bir meşruluk temeline oturtular. Böyle yapmasalardı eğer, kendilerini önceleyen yüzlerce örnekte olduğu gibi, sendika ağalarının “yasal süreç” denilen sonu gelmez oyalama ve aldatma girişimlerinin edilgen bir nesnesi olarak kalacak, sonuçta en iyi durumda üç kuruşa satılacaklardı. Ama yaratıkları örgütlülük ve sahip oldukları devrimci önderlik sayesinde, gözüpek bir inisiyatifle ortaya çıktılar ve 60 gün boyunca büyük bir Amerikan tekeline ait bir fabrikayı eylemlerinin kalesi olarak elde tuttular.

Greif Direnişi’nin devrimci politik niteliğinin bir başka göstergesi, kullandığı şiarlardı. Bu şiarlardan fabrika duvarını en vurucu biçimde süsleyeni sermaye egemenliğini hedef alıyor, bir öteki Hazeran Direnişi üzerinden ülkenin genel toplumsal muhalefeti ile politik ve moral bir bağlar kuruyordu.

Greif direnişçileri daha en baştan Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinin tümü devrimci kazanımlarını sahipleniyor, kendini bu mirasın bugünkü taşıyıcısı olarak görüyor, bu arada tümüyle haklı neden-

lere dayalı olarak, kendini DİSK’i gerçekten DİSK yapan tüm mücadele değerlerinin bugünkü temsilcisi ilan ediyordu. Bildiri ve açıklamalarındaki bu tarih bilincini, aynı şekilde enternasyonalist sınıf bilinci tamamlıyordu.

Greif Direnişi’nin devrimci nitelikteki bütün bu politik özelliklerini örgütlenme alanındaki pratiği tamamlıyordu. Greif Direnişi’ne kadarki standart uygulama, bürokratik bir yapı olarak sendikal aygıt ve genellikle yönetimi tutan bürokratlar tarafından atanmış, dolayısıyla sıkı sıkıya denetim altında tutulan işçi temsilcilerinden ibaretti. Greif örneği bu yapının parçalanması, sendikal örgütlenmenin fabrika zeminine oturtulması, tüm işçi kitlesinin örgütlü bir yapı olarak kucaklanması, böylece devrimci inisiyatif ve eylem kapasitesinin açığa çıkarılması, işçi iradesinin söz, yetki ve karar düzeyinde egemen kılınması, tüm bunların bütünsel bir ifadesi olarak fabrika biriminin sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline getirilmesi oldu.

Ve herkesin bildiği bir sır olarak açıklamak gerekir ki, bütün bunlar Greif Direnişi’nin devrimci bir önderliğe sahip olması sayesinde oldu. Başka türlü de olamazdı; zira Greif bütünlüğü içinde bir devrimci işçi eylemi örneği idi. Devrimci sınıf önderliğinin uzun ayları bulan sabırlı, inatçı, yöntemli ve yaratıcı çabalarının bir ürünüydü. Greif Direnişi, devrimci sınıf önderliği ile sınıf hareketinin bağrında potansiyel olarak her zaman varolan örgütlenme, inisiyatif ve eylem enerjisi birleştiğinde nelerin başarılabileceğini tüm açıklığı ile göstermiş oldu. Bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, hiç değilse 12 Eylül sonrası dönemden beri örneği görülmemiş türden bir fabrika direnişidir. Bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde gerçek bir çığırdır. Ve bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir.

DİRENİŞİN ÖTEKİ BAZI ÜSTÜNLÜKLERİ

Greif Direnişi’nin bu niteliği şu ana kadar sözünü hiç etmediğimiz bir dizi

başka üstünlüğü üzerinden de görülebilir. Örneğin Greif Direnişi, işçi kadın inisiyatifini en ileri düzeyde açığa çıkardı ve bunu Emekçi Kadın Komisyonu formu içinde bir örgütlü yapı olarak somutladı. Ve bu kapsamda son derece anlamlı bir örnek olarak, yıllardır solun büyük bölümünü içeren feminist cümbüşlerle sınıf özünden ve tarihsel devrimci niteliğinden koparılıp içi boşaltılan 8 Mart, Greif’in omuz omuza mücadele eden kadın ve erkek işçileri tarafından birlikte ve devrimci bir coşku içinde kutlandı.

Aynı şekilde, din, inanç ve milliyet ayrımlarının silinmesi, türbanlı işçi kadınlarla ateist devrimci işçilerin karşılıklı anlayış ve saygı içinde omuz omuza hareket etmesi, tüm milliyetlerden işçilerin kardeşçe kenetlenmesi ve sermayeye karşı sınıf mücadelesi çizgisinde birleşmesi... Başka direnişlerde de şu veya bu ölçüde olumlu örneklerini gördüğümüz bu özellikler, Greif direnişinin öteki bazı üstünlükleri arasındaydılar.

İşgal fabrikasını haftalar boyunca örgütlü biçimde savunmak, böylece İşçi Savunma Birlikleri’nin anlamını ve pratiğini bir ilk örnek olarak somutlamak onuru da Greif Direnişi’nin oldu. Buna, tümüyle devrimci işçilerin inisiyatifine dayalı direniş basını ile işçilerin sanatsal yaratıcılıklarını açığa çıkarmaya yönelik çabaları da ekleyebiliriz.

KAVEL VE GREİF...

Greif direnişçileri eylemleri boyunca Kavel Direnişi’ne döne döne atıfta bulundular, onu kendileri için bir ilham kaynağı saydılar, bugünün koşullarında onun tuttuğu yoldan yürüdüklerini, onungünümüzdekigerçekmirasçıları olduklarını önemle vurguladılar. Kavel o güne kadar yasallaşmamış grev hakkını fiilen kullanma yoluna gitmiş, bunu da fabrika işgali yoluyla gerçekleştirmiş, böylece sınıf hareketinde bir çığır açmıştı. Aynısını bugünün koşullarında Greif direnişçileri yaptılar, üstelik Kavel döneminden çok daha ağır koşullar altında. Taşeron sistemiyle 44 parçaya bölünmüş ve yasal cendereye bağlı ka-

lındığı takdirde en iyi durumda ancak 200 civarında kadrolu işçiyle greve çıkılabilecek 850 kişilik bir fabrikada, fiili-meşru mücadele yolunu tutarak 600 işçiyle işgal eylemine giriştiler ve böylece grev hakkını fiilen gerçek anlamda kullanmış oldular.

Greif direnişçileri kendileriyle Kavel direnişçileri arasında tarihsel-moral bir bağ kurmakta tümüyle haklı idiler. Ne var ki bu iki çığır açıcı direniş arasındaki benzerlik gerçekte onların düşündüğünden çok daha kapsamlı ve derinlikli idi.

Kavel’in gerçekleştiği o günün koşullarında grev hakkından yoksunluk işçi sınıfı hareketinin en önemli tıkanma noktası idi ve dolayısıyla onu koparıp almak mücadelenin en öncelikli halkasını oluşturuyordu. Kavel işçileri tam da bu halkadan tuttular, bir türlü yasalaşmayan grev hakkını fiilen kullanma yoluna gittiler ve bunu da fabrika kapısını tutarak böylece bir tür işgal yoluyla gerçekleştirdiler. Sonuçta kazanımları tüm sınıfın kazanımı oldu.

Bugünün koşullarında ise işçi hareketinin ayağındaki en etkili ve öldürücü pranga taşeron sistemidir. Üstelik dünya ölçüsünde. İşçi hareketinin örgütlenmede ve mücadelede yolunu kalıcı biçimde aşabilmesi, bu sistemin hedef alınması ve adım adım boşa çıkarılması ile olanaklıdır. Tıpkı Kavel işçilerinin yaptığı gibi, Greif işçileri de kendi dönemlerinin en öncelikli halkasından tuttular, taşeron sistemini cepheden hedef aldılar. Fabrikalarındaki 44 taşerona dayalı sisteme son verilmesini eylemlerinin baş istemi haline getirdiler. Bununla da kalmayıp birleşik örgütlü eylemleriyle onu fiilen de boşa çıkarmak yolunu tuttular. Bunu da Kavel işçileri gibi fabrika işgali eylemi yoluyla yaptılar. Böylece yeni bir fabrika işgalleri dönemi başlattılar. Kazansalardı tüm sınıf kazanmış olacaktı. Bu iki çığır açıcı direniş arasındaki benzerlikler kadar farklılıklar da dikkate değerdir. Kavel dünyada devrimci yükselişin sürdüğü, Türkiye’de ise taze ve diri bir toplumsal uyanışın henüz ilk belirtileriyle de olsa başgösterdiği koşullarda gerçekleşmişti. Greif ise gerek dünyada ve gerekse Türkiye’de otuz yılı aşan bir toplumsal durgunluk ve siyasal gericilik ortamından çıkış sancılarının yaşandığı karmaşık bir geçiş sürecinde yaşandı.

Kavel direnişçilerinin işi nispeten kolaydı; zira 1961 Anayasa’sında tanınmış bulunan grev ve toplu iş sözleşmesi hakkı yasal olarak düzenlenmeyi bekliyordu yalnızca. Bu istemin toplumsal meşruiyeti tartışmasızdı, sorun sonu gelmeyen oyalama sürecinin artık nihayet bir son bulmasıydı. Nitekim Kavel Direnişi’nin basıncı altında ve direnişin hemen ardından grev ve toplu iş sözleşme hakkı hızla

yasalaştı.

Greif işçilerinin işi ise kıyas kabul etmez ölçüde zordu. Zira taşeron sistemi değil Greif, değil Türkiye, tüm dünyada işçi sınıfı hareketine uluslararası sermaye merkezi tarafından dayatılmış bir saldırıydı ve işçi sınıfı bu saldırıyı gerekli gücü yaratarak ve toplumsal desteği alarak püskürtmekten henüz oldukça uzaktı. Kuşkusuz Greif direnişçileri de bunun bilincinde idiler. Fakat onu hiç değilse kendi fabrikalarında aşabilecekleri, böylece bir yol açacakları konusunda da inançlı ve umutlu idiler. Nitekim kendi sendikalarının tepesini tutan satış çetesinin katmerli ihanetine uğramasalar, DİSK'in sinsi, ikiyüzlü, entrikacı bürokratlarından köstek yerine bir parça destek alabilse, bunu günümüz sol hareketinin desteği tamamlayabilseydi, çok büyük bir ihtimalle kazanacaklardı da. Bu son nokta bizi Kavel ve Greif arasındaki en temel farka getiriyor. Kavel Direnişi kendi sendikasının ve dönemin ilerici sendikal hareketinin tam desteğine sahipti. Öylesine ki dönemin tek sendika konfederasyonu olan Türk-İş'in o günkü yönetiminin direnişe karşı sorumluluklarını yerine getirmemesi büyük tepkilere yol açmış, onlarca sendika başkanı ve yöneticisi konfederasyonu kamuoyu önünde protesto etmiş, dört yıl sonra DİSK'in kuruluşuna varacak süreç böylece başlamıştı.

Oysa Greif Direnişi daha ilk günden itibaren kendi sendikasının başını tutan çetenin çok yönlü ihanetine uğramakla kalmadı, bugünün Türkiye'sinde ilerici olmak iddiasındaki hiçbir sendikadan ya da sendikacıdan da sözü edilebilir herhangi bir destek görmedi. Rıdvan Budak çetesinin Amerikan tekelinin hizmetinde Greif Direnişi'ni kırmak için haftalar boyunca sergilediği binbir haince girişim ne DİSK yönetiminden, ne de onun bünyesindeki şu veya bu sendikadan ya da sendika yöneticisinden en ufak bir açık tepki ya da protesto görmedi. Tersine, tümü de açık ya da örtülü biçimde bu çetenin yanında oldular. Nitekim bu suç çetesi, tam da direnişin polis gücüyle kırılmasının (ki bu baskına yasal gerekçe hazırlanmasına mahkeme huzurundaki tanıklıklarıyla bizzat destek vermişlerdi!) hemen ardından yaptığı açıklamaya, başından beri kendilerine verdikleri destekten dolayı DİSK yönetimine ve Başkanlar kuruluna teşekkürlerini sunarak başlıyordu. Bu teşekkürün sessiz bir onayla kabul görüğünü biliyoruz. Doğal olarak bu sessiz onay, aynı zamanda bugünkü DİSK yönetiminin ihanete suç ortaklığının sessiz bir itirafı anlamına geliyordu. Bu ise bugünkü yapısı ve zihniyetiyle DİSK'in politik ve moral tükenişi demektir.

Ama buna geçmeden önce Kavel ile Greif karşılaştırması bahsinde son bir

noktaya daha değinelim. Kavel kendi dönemi içinde çığır açıcı bir direniş oldu, fiili-meşru mücadele yolunu açtı. Bu aynı üstünlüğün onurunu bugünün koşullarda Greif Direnişi taşımaktadır. Fakat Greif'in, Kavel'den (ve ardından iz bırakarak sınıf hareketimizin tarihine geçen bir dizi başka fabrika direnişinden) belirgin bir üstünlüğü var. Greif, devrimci sınıf önderliği altında gerçekleşmiş, bilinç, örgütlenme ve eylem planında ancak bunun ürünü olabilecek temel önemde üstünlüklere sahip benzersiz bir direniştir. Bu açıdan o kendinden önceki hiçbir direnişle kıyaslanamaz niteliktedir. Bu niteliği ile o sınıf hareketimizin tarihinde tümüyle yeni bir dönemin başlangıcı, bir ilk habercisidir.

DİSK BÜROKRASİSİNİN POLİTİK-MORAL İFLASI!..

Bugünkü yapısı ve yönetimi, anlayışı ve pratiği ile DİSK'in politik ve moral iflası, gerçekte yeni bir durum değildir. Fakat Greif Direnişi bunun en açık, en tam, en tartışmasız bir biçimde açığa çıkmasına vesile olmuştur. Bu ruhsuz ve ikiyüzlü bürokratlar takımı, halen işçi hareketini felç eden en önemli sorunu, taşeron sistemini hedef alan 600 kişilik örgütlü bir direnişten her türlü desteği haftalar boyunca esirgeyebildiler. "İç işlerine karışmamak" adı altında kendi bünyelerindeki bir sendika yönetiminin daha direnişin ilk gününden itibaren sergilediği haince rezilliklere karşı tek kelime etmediler, bunu engellemeye, bir nebze olsun dizginlemeye yönelik hiçbir girişimde bulunmadılar. Rıdvan Budak, Mustafa Subaşı ve Kazım Doğan çetesinin Greif tekeliyle el ele direnişi kırmak için giriştikleri oyunlara sonuna kadar sessiz kaldılar, böylece de gerçekte tüm bunlara onay ve destek vermiş oldular. Dahası kurdukları oyalama komisyonlarıyla bu oyunlar için onlara ek fırsatlar da yarattılar. Greif fabrikasına binlerce polis gücüyle yapılan baskının yasal gerekçesi bizzat sendika yönetiminin mahkeme tanıklığı ile sağlandığı halde bunu hiçbir biçimde sorun etmediler. Baskın bağıra bağıra geldiği halde kollarını bile kıpırdatmadılar. Bu ihanet silsilesinin son halkası olan satış protokolü ve sözleşmesini de sessizce onaylayarak, böylece iki ay boyunca rahatlarını kaçırmış "Greif belası"ndan nihayet kurtulmuş olmanın huzuruna kavuştular.

Fakat bütün bunlar utanç vericidir ve bugünkü DİSK yönetimi bundan böyle hep bu utançla anılacaktır. Greif bir çığır açmıştır ve çığır açan her direniş gibi gelecekte hep hatırlanacaktır. Onunla birlikte yönetiminden başkanlar kuruluna kadar bugünkü DİSK bürokratlarının utanç verici tutumu da. Tıpkı Kavel ve

Paşabahçe ile birlikte dönemin Türk-İş yönetiminin utanç verici tutumunun da hep hatırlanıyor olması gibi.

DİSK Başkanlar Kurulu'nun Haziran tarihli son bildirisi, bugünkü DİSK yönetiminin Greif Direnişi'ne karşı katmerli ihanete onayı ve desteği konusunda hiçbir tartışmalı nokta bırakmamıştır. Bu utanç belgesinde Rıdvan Budak çetesine açıkça sahip çıkmış, Greif direnişçileri ve sınıf devrimcileri ise aynı açıklıkla suçlanmıştır. Bu tutum, DİSK'i DİSK yapan her türden değer artık tümüyle terkedildiğinin de açık bir itirafıdır. İşçi satıcılığını kimlik edinmiş ve bunun son halkası olarak Greif direnişçilerine karşı Amerikan tekelinin hizmetinde her türlü rezilliği yapmış bir suç çetesini açıkça bağrına basan bir DİSK yönetimi ve zihniyeti gerçeği ile yüzyüzeyiz artık. Bu, sözün bittiği yerdir! Bu, bugünkü anlayış ve yönetimiyle DİSK'in dört dörtlük iflas tablosudur!

Greif Direnişi'ne ilk günden itibaren içtenlikle sahip çıkıp destek veren nadir sol siyasal yapılardan biri olan Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) direnişin ilk günlerinde yayınladığı bildirideki şu sözler, bugünkü DİSK yönetimi gerçeğinin iyi bir özeti olarak duruyor önümüzde:

"Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) aynı şekilde bu direnişe sahip çıkmak zorundadır. Dahası üyesi olan DİSK Tekstil sendikasının yönetimini de bu doğrultuda davranmaya zorlamalıdır. DİSK'in üye sendikalarının iç işleyişine karışamayacağı söylemi utanç vericidir. Greif işçisi tüm işçi sınıfı için, özellikle de milyonlarca taşeron işçisi için ayağa kalkmışken, bu büyük mücadele bir sendikanın iç sorunu olarak gösterilemez. DİSK Tekstil bu tavrıyla DİSK'i DİSK yapan temel dinamitlemektedir. Buna müdahale edilmezse DİSK'in de çöküşü kaçınılmaz olacaktır. Her fırsatta Kavel direnişinden, 15-16 Haziranlardan dem vuran DİSK, bugünün Kavelcileri olan Greif işçilerini desteklemiyorsa sınıf mücadelesi vermiyor sadece nostalji yapıyor demektir. 47. kuruluş yıldönümünü kutlayan DİSK, geleneğinde sınıf mücadelesi adına ne varsa bugün onu temsil eden, günlerdir aç, uykusuz direnen Greif işçilerini baş tacı edeceği yerde kapı dışarı etmeye çalışıyorsa 15-16 Haziranlar'ın, Demirdökümler'in, Sungurlar'ın, 1 Mayıs'ların DİSK'i de mazide kalmış demektir. Bugün Greif işçisinden ayrı bir DİSK yoktur. Sınıf mücadelecisi DİSK'i maziden alıp günümüze taşıyacak olan da onlardır. Onların direnişini yaymaya ve güçlendirmeye çalışanlardır."

SUÇ ÇETESİNDEN KATMERLİ İHANETİN HESABI MUTLAK OLARAK SORULACAK!

Halen DİSK Tekstil-İş Sendikasının ba-

şını tutan üçlü suç çetesi, Rıdvan Budak, Mustafa Subaşı ve Kazım Doğan, sendikal hareket içindeki tescilli hainlerdir. Onlar Greif Direnişi'ne kadar işçi sınıfına karşı sayısız suçlar işlemişlerdi. Ama tam da Greif Direnişi'nin ortaya koymaya çalıştığımız benzersiz üstünlüklerinden dolayı sendikal hayatlarının en ağır suçlarını ona karşı işlemiş oldular. Açıkça Amerikan tekelinin yanında saf tuttular, taşeron çeteleri, mahkeme ve polisle işbirliği halinde hareket ederek görkemli bir işçi direnişinin kırılması için hemen herşeyi yaptılar.

60 günlük işgal boyunca bu katmerli ihanetini adım adım nasıl yaşandığı, Greif direnişçilerinin günü gününe yayınlanan açıklamaları ve ayrıca devrimci sınıf basını üzerinden kayıt altına alınmış bulunmaktadır. Greif Direnişi seyri, dersleri ve deneyimleriyle çok yönlü olarak yazıldığına, bu suç çetesi de orada ayrıntılı bir bölüm olarak yer alacak, böylece geleceğe silinmez biçimde kalacaktır. Kuşkusuz bu çetenin geçmişten bugüne tüm öteki suçları ile birlikte.

Bu tescilli suç çetesinin ihaneti yalnızca 600 Greif direnişçisine değil, fakat Türkiye işçi sınıfı hareketinin tümüne karşıdır. Zira Greif işçileri yalnızca kendileri için değil fakat bütün bir işçi sınıfı için ve halen onun ayağına vurulmuş en ağır prangaya, taşeron sistemine karşı ayağa kalkmışlardı. Kazansalardı tüm işçi sınıfı kazanmış olacaktı. Dolayısıyla buna boşa çıkarmaya yönelik katmerli suç da sınıfının bütününe karşı işlenmiştir.

Bu suçu bu denli açık ve bu denli katmerli biçimde işlemiş Rıdvan Budak çetesi mutlak olarak bunun hesabını verecektir. Ve bu hesap onlardan her yol ve yöntemle sorulacaktır. Önlerinde ödeyecekleri bedeli hafifletecek bir tek yol vardır: Sendikal hareketi derhal terketmek!

TKİP'nin 27 yılı bulan bir siyasal geçmiş var. Bu süre zarfında sol içi şiddete hiçbir biçimde bulaşmamış, dahası bu yola başvuranlara da her zaman açıkça karşı çıkmış, bu doğrultudaki girişimlerin kesin bir dille kınamıştır. Ama sözünü ettiğimiz suç çetesinin sol hareketle yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur. Bunlar sola, sınıfa, devrime düşman profesyonel işçi satıcılarıdır. Direnişi kırmak için taşeron çeteleriyle iş çevirmek, bu boşa çıkarılınca da mahkemede Greif tekeli lehine tanıklıkla bir işçi direnişinin polis zoruyla kırılmasına bizzat önyak olmak bile, bu çetenin konumunu ve tarafını tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Onlar barikatın karşı cephesindedirler ve bunun gerektirdiği bir muamele görecektir.

TEMMUZ 2014

TKİP

WWW.TKİP.ORG

ABD'nin saldırganlığı artıyor

Veli Aydın

II. Dünya Savaşı sonrası dönemde ABD hegemonyası, gücünü yalnızca askeri üstünlükten değil, “kurallara dayalı” uluslararası kurumlardan, “dolar merkezli finansal sistemden” ve “görece öngörülebilir bir siyasal liderlik”ten alıyordu. Bu düzen, derin eşitsizlikler ve yapısal çarpıklıklar barındırsa da kapitalizmin işlemlerini mümkün kılan bir “istikrar” çerçevesi sunuyordu.

Ancak son yıllarda, özellikle Trump döneminde belirginleşen gelişmelerle birlikte bu hegemonik çerçeve ciddi biçimde aşındı ve yerini daha saldırgan, kural tanımaz ve gangsterce bir güç kullanımına bıraktı. Hegemonyanın sarsılması, çoğu zaman bir geri çekilmeyle değil; tam tersine daha sert hamlelerle kendini hissettirir.

ABD'nin İran'a yönelik ekonomik ambargoları, askeri kuşatma ve savaş tehditleri, Venezuela'da rejim değişikliğini zorlayan saldırgan tutumu ve Grönland'ı “satın alma” değil, zorla elde etme yönündeki söylemi yalnızca dış politika “tuhaflikları” değildir. Bunlar, meşruiyetini yitirmekte olan dünya jandarmasının bu kaybı kaba güçle telafi etme çabasının yansımalarıdır. Bu saldırganlık, hegemonik gücün artık rıza üretme kapasitesinin zayıfladığını ve “ikna” yerine zor araçlarına ağırlık verdiğini göstermektedir.

ABD, onlarca yıl boyunca dünyaya likidite (daha doğrusu, büyük ölçüde kısa vadeli sermaye hareketlerine dayanan sıcak para) sağlayan ülke rolü sayesinde düşük borçlanma maliyetlerinden yararlandı ve geniş bir mali manevra alanı elde etti. Ne var ki bu düzen, “küresel istikrarın” fiilen ABD iç siyasetinin yönüne ve dalgalanmalarına bağımlı hale gelmesi anlamına geliyordu. Trump'ın ABD Merkez Bankası'nı açık biçimde hedef alması, para politikasının “bağımsızlığına” ilişkin varsayımların ne denli sorunlu olduğunu görünür kıldı. Böylece küresel finansal düzenin, ABD'deki kısa vadeli siyasal hesaplara ne ölçüde duyarlı olduğu bir kez daha ortaya çıktı, bu duyarlılık, sistemin taşıdığı yapısal riski daha da derinleştirdi.

Saldırganlığın bir diğer boyutu, çok taraflı kurumlara yönelik artan tahammülsüzlükte kendini gösteriyor. G20, IMF ve Dünya Bankası gibi yapılar, uzun süre ABD liderliğinin meşruiyetini pekiştiren

ve düzenin sürekliliğini sağlayan araçlar olarak işlev görmüştü. Trump döneminde ise bu kurumlar ya bilinçli biçimde etkisizleştirildi ya da dar çıkar pazarlıklarının yürütüldüğü alanlara dönüştürüldü. Kurallar koyan ve bu kurallara uymayı görece kabul eden bir hegemonya anlayışının yerini, kuralları ihlal etmeyi baskı ve pazarlık aracı olarak kullanan bir güç siyaseti aldı.

Bu yönelim, küresel yönetim kapasitesini zayıflatırken ABD'nin uzun vadeli hegemonya iddiasını da içten içe aşındırıyor.

ABD hegemonyasının sarsılmasının en önemli yapısal nedenlerinden biri de Çin'in yükselen ekonomik ağırlığıdır. Çin'in Yuan'ı uluslararasılaştırma çabaları ve SDR (Special Drawing Rights – Özel Çekme Hakları) sepetine dâhil edilmesi, tek kutuplu parasal düzenin artık sürdürülemez olduğunu ortaya koydu.

Ancak çoklu para birimli bir sistemin güçlü eşgüdüm mekanizmaları olmadan inşa edilmeye çalışılması, yeni istikrarsızlık risklerini de beraberinde getirmektedir.

ABD'nin saldırgan tutumu, doların tahtının sarsılmasına verilen bir tepki olarak belirginleşmekte ve bu tepki, uluslararası sistemdeki çelişki ve çatışmaları daha da derinleştirmektedir. Sarsılan hegemonya, gücün azalmasından çok bu gücün rıza ve kurallar yoluyla yönetilebilme kapasitesinin kaybına işaret ediyor.

ABD, küresel finans üzerindeki olağanüstü etkisini korusa da bu yoğunlaşmış güç artık sistemin tamamı için bir risk kaynağı haline gelmiştir. Kurallara dayalı düzenin aşınması öngörülebilirliği azaltırken, saldırganlık, kısa vadede caydırıcılık sağlasa bile uzun vadede güvensizliği kalıcılaştırmaktadır.

ABD'nin son dönemdeki saldırgan dış politika ve para politikası hamleleri, güçlü değil çözülmekte olan bir hegemonyanın belirtileri olarak ortaya çıkmaktadır. Alternatiflerin henüz olgunlaşmamış olması, bu düzenin kendiliğinden süreceği anlamına gelmemektedir. Aksine, kural-sızlaşma ve kaba saldırganlığa dayalı siyasetin normalleşmesi, küresel kapitalist sistemi daha derin krizlere açık hale getirmektedir.

Hegemonyası sarsılan gücün zıvanadan çıkması geçici bir sapma değil, mevcut uluslararası düzenin yapısal tıkanıklığını şiddet ve zor aracılığıyla aşma çabasıdır.

Ne var ki bu saldırganlık yalnızca dış politikayla sınırlı değildir. Hegemonik çözülmenin içeriye yansımaları, halka dönük artan baskı ve zorbalıktır. Göçmenlere yönelik şiddetin kurumsallaştırılması, ICE gibi terör estiren aygıtların fiili dokunulmazlıkla hareket etmesi ve yargısız infazların hükümet yetkilileri tarafından açıkça savunulması, içerideki zorbalığın somut göstergeleridir. Hegemonyanın rıza üretme kapasitesi zayıfladıkça, devlet şiddeti hem içeride hem

dışarıda daha merkezi bir araç hâline gelmektedir.

Buna karşılık sokaklara yansıyan öfke ve protestolar, her ne kadar meşru ve yaygın olsa da henüz bu saldırganlığı durdurabilecek örgütlü ve süreklilik taşıyan bir karşı güç düzeyine ulaşmış görünmüyor. ABD'nin dışarıda yürüttüğü saldırgan politikalara yönelik tepkiler ile içeride artan baskıya karşı gelişen direnişler, ortak bir siyasal ve sınıfsal hat üzerinde birleşmediği sürece sistemden kurtulmanın belirleyici kuvveti haline gelememektedir. Tarihsel deneyim, hegemonik krizlerin kendiliğinden ilerici sonuçlar üretmediğini, aksine, örgütlü bir karşı gücün yokluğunda daha faşizan ve daha yıkıcı biçimlere evrilebildiğini göstermektedir.

Bu nedenle hem içeride hem dışarıda artan saldırganlık, yalnızca analiz edilmesi gereken bir olgu değil, sınıf mücadelesinin gelişimi açısından belirleyici bir eşik olarak da ele alınmalıdır. Mevcut uluslararası düzenin yapısal tıkanıklığı, şiddet ve zor yoluyla aşmaya çalışıldıkça; buna karşı gerçek bir alternatif ancak içeride ve dışarıda birleşen, örgütlü ve süreklilik kazanan toplumsal güçlerin müdahaleleriyle mümkün olabilir.

Hegemonik çözülme dönemleri ya örgütlü bir toplumsal müdahaleyle aşılr ya da şiddetin ve otoriterliğin kalıcılaştığı yeni biçimler altında yeniden tahkim edilir.

Netanyahu'nın "savaş histerisi"

E. Bahri

ABD Başkanı Donald Trump, 2026 yılını kılıçların savaş şakırtısıyla İran'ı tehdit ederek açtı. 2025 yılının son günlerinde başlayan kitle eylemleri dalgasına binmeye çalışan Trump-Netanyahu ikilisi, ekonomik ve sosyal taleplerle başlayan eylemleri kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalıştı. "İran'ı ha vurduk ha vuracağız" diye vaazlar veren Trump, emperyalist küstahlığı göstericilere "talimat verme" noktasına vardırdı.

Trump, can kayıplarının artması durumunda İran'a saldıracağını ilan ederek "Orta Doğu'da savaşın eli kulağında" atmosferinin oluşmasını sağladı. ABD'nin İran'a savaş açması için yırtınan Tel Aviv'deki soykırımcı çetenin başı Binyamin Netanyahu ise süreci el ovuşturarak izledi. Savaş tamamlarıyla kulakları sağır etmelerine rağmen, geline yerde "şimdilik" kaydıyla Trump çark etti.

Trump'ın çark etmesiyle ilgili farklı nedenler üzerinde duruldu. Hangi tahmin geçerli olursa olsun, emperyalist-siyonist gangsterler çetesinin henüz saldırıyı göze alabilecek durumda olmadığı anlaşıyor. Savaş başlatılmasa da ABD savaş makinesi, İran'ın etrafına tarihte eşi benzeri görülmemiş bir askerî yığınak yaptı. Bölgede onlarca ABD üssü olmasına rağmen, uçak gemileri, savaş gemileri ve uçak filoları bölgeye taşındı. Küstahça tehditler birbirini izledi. Hem Washington hem de Tel Aviv'deki gangster takımı tehditlerini sürdürse de İran tehditlere boyun eğmedi.

İran'ın karşı duruşu ve mecbur kalması durumunda savaşa hazır olduğunu ilan etmesi, olası bir saldırıda İsrail'in de vurulacağını dile getirmesi ve bölgedeki Amerikancı rejimleri uyarması tansiyonu tepe noktasına taşıdı.

Birkaç defa savaşın başlaması açısından "sıfır noktasına gelindiği" değerlendirmeleri yapıldı. Gerilimin dorukta olduğu günlerin ardından Trump İran'la müzakereye başlanacağını söyledi. Katar Emiri, Mısır Cumhurbaşkanı El Sisi, Umman Sultanı ve AKP şefi Tayyip Erdoğan gibi figürlerin devreye girerek İran'a saldırının yaratacağı tehlikeli sonuçlar konusunda Trump'ı bilgilendirdiği yansıdı. Görüşme ihtimali Tahran yönetimi tarafından da teyit edildi. Savaş istemediğini sık sık dile getiren İran, ancak ABD-İsrail dayatmalarına boyun eğmeyeceğini de

hem askerî hem siyasi liderlerin yaptığı açıklamalarla ilan etti.

Görüşmelerin başlayıp başlamayacağı, başlaması durumunda savaşı önleyip önlemeyeceği konusunda farklı yorumlar var. Görüşmelerin aslında çok da bir anlam taşıdığı söylenemez. Zira "12 gün savaş" diye anılan saldırı başladığında İran'la ABD heyetleri Umman da görüşme hâlindeydi. Yani saldırı kararı alındığında görüşmenin olup olmamasının bir önemi yoktur.

Öte yandan Netanyahu ve soykırımcı çetesinin savaş histerisinin, ABD İran'a saldırmadan dinmeyeceği açıktır. Trump yönetimi ise saldırmadan önce pek çok şeyi ince eleyip sık dokumak zorunda. Zira olası bir savaşın yaratacağı sonuçları öngörmekte zorlandıkları anlaşıyor. Aksi hâlde bu kadar tehdit savurduktan sonra "masaya oturalım" söylemine başvurmazlardı.

Trump'ın gangsterler çetesi, görüşmeler sırasında İran üzerindeki baskıyı tehdit ve şantajlarla artırmaya çalışacaktır. Sıkışık durumda olmasına rağmen İran'ın dayatmalara boyun eğmesi bek-

lenmiyor. Bu da savaş olasılığının devam ettiğine işaret ediyor. Bu arada "Epstein dosyaları" diye anılan lağımdaki, baş sapkınlardan birinin Trump olmasının da savaş riskini artıran bir faktör olabileceği değerlendirmeleri var.

ABD emperyalizmi belli bir ihtiyatla hareket ederken Tel Aviv'deki soykırımcı çete ve şefi Netanyahu, Trump yönetiminin savaş başlatması için bastırmaya devam ediyor. Zira kendi başına İran'la savaşamayacağını bilen Netanyahu, her şeyi Trump'ın saldırı kararını hayata geçirmesine bağlamış görünüyor. Bu nedenle İran'a savaş açılması yönündeki histerik çabalarını sürdürüyor. Siyonist İsrail medyası bile Netanyahu'nun histerisine dikkat çeken değerlendirmeler yapıyor.

Bu arada İsrail'de yapılan anketlere göre halkın %50'sinden fazlası İran'a savaş açılmasını desteklemiyor. Netanyahu gibi bir savaş suçlusunun halkı dikkate alması beklenemez elbet. Buna karşın Trump savaş ilan etmediği sürece, soykırımcı çetenin tek başına İran'a savaş açması da şimdilik pek mümkün görün-

müyor.

Yansyanlara bakıldığında savaşın hemen şimdi başlatılma ihtimali düşmüş görünüyor. Ancak bu, emperyalist/siyonist barbarların savaştan vazgeçtiği anlamına gelmiyor. Trump, Amerikan uşağı rejimleri savaş suçuna ortak etmeye çalışıyor. Ancak İran'ın yaptığı uyarıların da etkisiyle hâlen bölgedeki gerici rejimlerin hiçbirisi kolayından ABD/İsrail savaşının dolgu malzemesi olmak istemiyor. Gerici rejimler suça ikna ya da mecbur edilemezse iş ABD-İsrail gangsterlerine kalacak. Onlar ise en azından şimdilik başlatacakları savaşın külfetini üstlenmeye hazır görünmeseler de bu yöndeki hazırlıklarını sürdürüyor.

Emperyalist/siyonist güçlerin, bölge halklarının geleceğini tehdit edecek bir savaşın fitilini ateşlemeleri hâlen güçlü bir olasılıktır. Bölge halkları bir yandan kendi gerici rejimlerine karşı mücadele ederken, öte yandan emperyalizme, siyonizme ve suç ortaklarına karşı birleşik, meşru ve militan bir bölgesel direniş geliştirme gibi zorlu bir görevle karşı karşıyalar.

İran'da rejim değişikliği senaryosu ve emperyalist hesaplar

Tahran'da rejim değişikliği senaryosu, doğrudan askerî müdahaleden "altın vuruş" hazırlığına evrilmiş görünüyor.

İran, son kırk yılın belki de en sert ve en karmaşık siyasal kırılma anlarından birini yaşamaya devam ediyor. 28 Aralık'ta başlayan ve kısa sürede ülke geneline yayılan protesto dalgası, sahada geçici olarak bastırılmış görünse de rejim ile toplum arasındaki gerilim ve yeni kırılmalara gebe fay hatları ortadan kalkmış değil.

Başlangıçta Washington'da, Tel Aviv'de ve bazı Batılı başkentlerde kurulan cümleler, İran'daki iç dinamiklerin hızla uluslararası bir rejim değişikliği operasyonuna bağlanmak istendiğine işaret ediyordu. Özellikle Donald Trump yönetiminin ilk günlerde verdiği mesajlar, klasik bir dış müdahale öncesi psikolojik hazırlık sürecini andırıyordu. Ancak gelenen noktada ABD'nin İran'a doğrudan askerî saldırıdan şimdilik vazgeçtiği; bunun yerine daha kontrollü, zamana yayılmış ve maliyeti görece düşük bir hattı tercih ettiği görülüyor. Bu tercih bir geri çekilme değil, stratejik bir revizyondur.

Pentagon, İran'ın bölgesel ölçekte misilleme yapma kapasitesinin doğrudan bir savaşı kontrol edilemez biçimde genişleteceğinden; Kongre ise yeni bir "yetkisiz savaş" tartışmasının iç politik bedelinden çekiniyor. Körfez monarşileri Hürmüz boğazının kapatılmasından ve petrol piyasalarının altüst olmasından endişe ediyor. İsrail ise doğrudan bir askeri çatışmanın İran'ın misilleme kapasitesini harekete geçirerek savaşı bölge geneline yayma riskini gördüğü için, zamana oynayan ve İran'ı kontrollü biçimde zayıflatmayı hedefleyen bir hattı tercih ediyor. Tüm bu dinamikler, Washington'un askerî hamleyi ertelemesini, ancak rejim değişikliği hedefinden vazgeçmemesini açıklıyor.

Bu aşamada başvuru yöntemler, doğrudan askerî araçlardan ziyade; yaptırımlar, istihbarat faaliyetleri, bilgi ve algı operasyonları ile rejim sonrası denkleme uygun "alternatif aktör" arayışlarıdır.

Göründüğü kadarıyla ABD'nin İran'a saldırı stratejisi üç ayak üzerinde ilerliyor: Ekonomik ve finansal yaptırımlarla rejimi daha da zayıflatmak; ajanlar ve işbirlikçiler eliyle iç muhalefeti örgütsel

ve psikolojik olarak "hazırlamak"; günü geldiğinde öne çıkarılacak uygun siyasal bir figür üzerinde mutabakata varmak. Bu, ani bir darbe değil; uzun süreli bir kuşatma stratejisidir. Amaç, rejimi içeriden çözülmeye zorlamak, toplumsal öfkeyi sürekli canlı tutmak ve bu öfkeyi dış müdahaleye açık bir siyasal hatta kanalize etmektir.

İstihbarat operasyonları, siber saldırılar, medya manipülasyonu ve silahlı grupların desteklenmesi, "modern" emperyalist müdahalenin artık "olağan" enstrümanlarıdır. İran örneğinde de benzer bir süreç işletilmektedir. Yöntemler güncellenmiş, ancak rejimi içeriden çözmeye dönük stratejik hedef terk edilmemiştir. Ancak bu strateji emperyalist/siyonist güçlerin askeri saldırı seçeneğini tamamen dışladığı anlamına gelmiyor.

RIZA PEHLEVİ NEDEN HALA MASADA?

Bu senaryonun vitrinde tutulan isimlerinden biri, son Şah'ın oğlu Rıza Pehlevi'dir. Pehlevi, İran toplumu içinde kayda değer bir siyasal karşılığa sahip birisi değil. Sol muhalefet, kadın hareketleri ve etnik temelli örgütler tarafından açık biçimde reddediliyor. Ancak tam da bu nedenle, emperyalist merkezler açısından "kullanışlı" bir figür olma özelliğini koruyor.

Pehlevi'nin çağrıları, sivil itaatsizlikten çok kontrollü kaos çağrılarıdır. "Demokratik" bir geçiş perspektifinden ziyade, çatışmayı derinleştiren ve rejimi zorla çöktürmeye odaklanan bir dili yansıtmaktadır. Pehlevi'nin CIA ile geçmişten gelen ilişkileri, ABD'deki yerleşik hayatı, İsrail'le kurduğu açık temaslar ve Netanyahu ile olan yakınlığı, onu Washington-

Tel Aviv hattı için "yedekte tutulan" bir figür haline getiriyor. Ancak bu durum, Pehlevi üzerinde tam bir mutabakat olduğu anlamına gelmiyor. Aksine, ABD açısından mesele hala şu soruda düğümleniyor: "Bu figür, günü geldiğinde rejim sonrası denkleme gerçekten taşıyabilir mi?"

WASHINGTON'UN TEREDDÜDÜ VE WITKOFF TEMASI

Trump'ın Pehlevi'yi doğrudan muhatap almaktan kaçınması, ancak daha sonra özel temsilcisi Steve Witkoff üzerinden temas kurması, bu tereddüdün açık bir göstergesidir. Bu temas, Pehlevi'ye duyulan bir güvenin değil, bir "test sürecinin" parçasıdır.

Washington'un tarihsel sicili bu konuda nettir. CIA, 1953'te Musaddık'ı devirirken de diğer Ortadoğu müdahalelerinde de benzer yöntemleri izlemiştir. Toplumsal karşılığı düşük, tam da bu nedenle dışa bağımlılığı yüksek figürler üzerinden siyasal mühendislik yapılmıştır. İran halkının hafızasında bu müdahalelerin bıraktığı izler hala tazedir.

"Suriyelileştirme" stratejisi

Askerî saldırı ihtimalinin şimdilik geri çekilmesi, İran için risklerin ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Aksine, "Suriyelileştirme" senaryosu hala masada tutuluyor. Merkezi otoritenin aşındırılması, silahlı grupların çoğaltılması ve uzun süreli bir iç çatışma ortamının hazırlanması; rejimi yıkmanın, ancak ülkeyi de vahşet çağına itip yönetilemez hale getirmenin bilinen yollarıdır. Afganistan, Irak, Libya, Sudan, Suriye gibi örneklerde olduğu gibi...

Bu tür senaryolarda esas olan halkın

talepleri değil, emperyalist/siyonist güçlerin jeopolitik hesaplarıdır. Sonunda ortaya çıkacak olan şey özgürlük değil; ya sonu gelmeyen kanlı bir iç savaş ya da daha sert bir dikta rejimidir. Emperyalist merkezlerin bu ihtimalleri birer "yan etki" olarak görmesi şaşırtıcı değildir. Sonuç olarak bedeli ödeyecek olan İran halklarıdır.

İran'da ekonomik kriz, yoksulluk, yolsuzluk ve baskılar birer olgudur. Halkın öfkesi meşrudur. Ancak bu öfkenin ABD ve İsrail çıkarlarına hizmet eden uzun vadede bir rejim değişikliği planının parçası haline getirilmesi, İran halkının geleceğini karartmaktan başka bir sonuç üretmez.

Rıza Pehlevi ya da başka bir figür... isimler değişebilir. Ancak asıl mesele, iç dinamiklerin dış müdahaleye eklemlenip eklemlenmeyeceğidir. Bugün Washington-Tel Aviv ve yarıdakçıların yaptığı şey, uygun anı, uygun figürü ve uygun koşulları beklemektir. Yani askeri saldırıdan vazgeçmek değil; "altın vuruş" için zemini olgunlaştırmaktır.

İran tarihi, dış müdahalelerin nasıl derin ve kalıcı travmalar yarattığını defalarca göstermiştir. Aynı emperyalist pervasızlığın, bu kez daha sofistike yöntemlerle tekrarlanması ihtimali, yalnızca İran için değil, tüm bölge halkları için ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Bu nedenle bugün en acil ihtiyaç, İran halkının haklı taleplerini emperyalist senaryolardan net biçimde ayıracak; iç savaşa değil, siyasal ve toplumsal bir çıkış yoluna yöneltecek bağımsız bir hattın inşasıdır.

İran'da kitle hareketi ve Trump'ın tehdidi

E. Bahri

İran'da derinleşen ekonomik kriz, artan işsizlik, siyasal baskılar vb. sorunlara karşı biriken tepkiler, bir kez daha sokaklara taşı. Birçok kente yayılan eylemlerde kitleler ekonomik, sosyal, siyasal taleplerini dile getirirken soykırımcı İsrail ile ABD emperyalizminin devreye girmesiyle ortam bir kez daha zehirlendi.

ABD'nin eylemleri bahane ederek müdahale etme tehdidi rejime uyguladığı şiddeti gerekçelendirme imkanı verdi. Teyit edilmeyen haberlere göre yaklaşık beş bin kişi çatışmalarda hayatını kaybetti.

KANLI PSİKOLOJİK SAVAŞ

ABD-İsrail savaş cephesi, hedefinin İran ve bölgedeki direnişçi güçler olduğunu sık sık dile getiriyor. Filistin direnişi, Lübnan direnişi, Gazze ile direnişte aktif tutum alan Yemen'de Husi-Ansarullah liderliğindeki Sana hükümeti 7 Ekim Aksa Tufanı eyleminden beri ağır bir saldırı altında. Gazze'deki soykırım, Lübnan'da yıkım, Yemen'i hedef alan saldırılar aynı planın bir parçasıdır. Soykırımcı İsrail ve sponsoru ABD, bu planın başarısını İran rejiminin yıkılmasına bağlıyor. Haziran'da İran'a ani bir saldırı başlatmalarının hedefi de buydu. Ancak ağır darbeler alan İran'ın hızla toparlanması ve Tel Aviv'deki soykırımcı rejimi sersemleten vuruşlar yapması, o planı bozmuştu.

İran'da bir kitle hareketinin başlaması ile Netanyahu-Trump ikilisinin devreye girmesi bir oldu. Elbette İran halkının talepleri, bu iki gangsterle temsil ettikleri faşist rejimlerin umurunda değil. Olamaz da. Vahşet çağını dünyaya ve halklara dayatanlardan farklı bir tutum beklemek, abesle iştigal olur. Demokratik, sosyal, siyasal taleplerle başlayan mücadeleyi amacından sapdırmak, ABD-İsrail cephesinin temel önceliğidir. Ne kadar çok kan dökülürse, hedeflerine daha çabuk yaklaşabileceklerini var sayıyorlar. Bundan dolayı ajan/işbirlikçi ağını hareket geçirerek kanlı sarmalı derinleştirmeye çalışıyorlar. Rejimin ABD-İsrail müdahalesinin açtığı alanı kullanarak şiddeti artırması sorunu daha derinleştiriyor.

Bu arada İsrail dostu, CIA'nın aparatı "oğul Pehlevi"yi de sahaya sürerek, İran halkları için "demokratik alternatif" diye pazarlamaya çalışıyorlar. Ölmüş faşist Şah'ın oğlu, insanların öldürülmesinin

doğal olduğunu çünkü savaş içinde bulunduklarını söylüyor. Ajanlarına ve kitlelere "devlet kurumlarını ele geçirin" diye talimat veren oğul Pehlevi, daha çok kan dökülmesini sağlayarak emperyalist/siyonist efendileri nezdindeki "kıymetini" artırdığını var sayıyor.

Soykırımcı Netanyahu'nun sponsoru Trump, Pehlevi'den daha ileri giderek "Çok kan dökülür, çok kişi ölürse göstericilere yardım etmek için elim tetikte bekliyorum. Benden yardım istiyorsanız biraz daha ölü ya da öldürün!" demeye gelen bir mesaj vererek yangına körükle gidiyor. Kanlı psikolojik savaşın medya/sosyal medya ayağını organize edenler ve onların yaydığı zehri bilerek veya bil-meyerek yutanlar ölenlerin sayısını artırmak için sayıları bire on katarak servis ediyorlar. BBC bile ölü sayısının 10 bin olduğunu iddia etti. Ancak bu iddiayı kısa sürede geri çekti. Suriye'deki ABD, Türkiye, İsrail ve Suudi Arabistan koruması altındaki cihatçı terör rejiminin yaptığı Ale-vi soykırımını yok sayanlar, İran'da olup bitenler için ortalığı velveleye vermek için iğrenç yöntemlere baş vuruyor. Bu kanlı/psikolojik savaşla, gerçek savaşın fitilinin bir an önce ateşlenmesine zemin hazırlamaya çalışıyorlar.

Trump çark etti ama savaş riski baki... İran'daki işbirlikçilerini, ajanlarını sahaya süren, onları motive etmek için vaazlar veren Trump-Netanyahu ikilisi ile suç ortakları, demokratik/sosyal taleplerle başlayan eylemleri, vahşi hedeflerine ulaşmanın bir aracı olarak kullanmaya çalışıyor. Bunu başarabilmeleri halinde, rejimi çevreden kuşattıktan sonra Libya veya Suriye "modeli" için koşulları hazırlama hevesine kapıldıkları anlaşılıyor. Elbette bu kanlı planın İran halkının demokratik, sosyal ve siyasal talepleriyle hiçbir ilgisi yok. Tersine, hareketi sakatlayarak belli haklar kazanmalarını imkansız kılıyor.

"Çok kişi ölsün, Amerikan bombardımanı başlıyor, elim tetikte" diye vaazlar

veren Trump, "İran'a savaş" konusunu dünyanın gündemine yerleştirdi. Belli ki, henüz istedikleri sonuca ulaşmak için koşulların oluşmadığını hesap ediyorlar. Aksi halde emperyalist/siyonist barbarlığın savaş makinesini çoktan sahaya sürerlerdi.

İran'a saldırının, yani Orta Doğu'da yeni bir cehennem çukuru açılmasının "an meselesi" olduğu tartışılırken, "Trump çark etti" haberleri geldi. Washington'a ulaşan bilgilere göre İran'da "katliamların ve infazların durduğunu" açıklayan Trump, şimdilik kaydıyla savaş düğmesine basmadı. Ancak bu tutum, savaş tehlikesinin geçtiği anlamına gelmiyor. Zira ABD savaş makinesine bağlı işgal kuvvetleri bölgeye intikal etmeye başladı. Bu bir savaş hazırlığı olabileceği gibi, psikolojik savaş şiddetlendirme taktiği de olabilir. Bugün Trump'ın başını çektiği Beyaz Saray'daki gangster çetesi-nin nasıl bir tercih yapacağından bağımsız olarak, Orta Doğu halkları emperyalist/siyonist barbarlığın yıkıcı saldırılarına maruz kalmaya devam edecektir.

EMPERYALİST/SİYONİST GANGSTERLİK HALKLARIN MÜCADELE DİNAMİKLERİNİ PARÇALİYOR

Emperyalist/siyonist güçlerin elinin değdiği her yer yıkılıp/yıkılıyor, kana bulanıyor. Gangster takımı, şu veya bu ülkede rejimlere karşı gelişen mücadeleyi kullanarak, saldırı ve işgal için gerekçe üretiyor. "Muhafif" olduğu söylenen bazı aparatlar, ABD saldırısına gerekçe üretmek için görevlendiriliyor. Halkların talepleri ayaklar altında çiğneniyor, emperyalist/siyonist güçlerin planlarını uygulama süreci başlatılıyor.

Bu emperyalist/siyonist müdahaleler Libya, Sudan, Suriye gibi ülkeleri vahşet çağına itti. Toplumsal mücadele dinamikleri paramparça edildi. Emperyalistlerle gerici bölge devletlerinin elinde birer kukla olan cihatçı terör rejimlerini iş başına getiriyorlar. Benzer bir senaryonun

İran'da da uygulanması için yıllardan beri her yola başvuruluyor. Ekonomik ambargo, süreklileşmiş siber saldırılar eşliğinde uygulanan bu politikaların yarattığı ağır yıkımın bedelini halklar, özellikle de halkların yoksul kesimleri ödüyor. "Demokrasi/özgürlük" vaat ediliyor ama vahşet ve Orta Çağ karanlığı dayatılıyor.

Bütün namluların çevrildiği İran'da yaşanan son gelişmeler, bu hedefe ulaşmanın henüz kolay olmadığına işaret ediyor. Buna rağmen İran'da kitlelerin haklı ve meşru taleplerle başlattıkları eylemler kısa sürede başka bir boyuta taşınarak kana bulandırıldı. Olayın bu noktaya varmasında hem İran rejiminin hem de emperyalist/siyonist güçlerle tetikçilerinin belirleyici rolleri var. "Dış müdahale" tehdidi ilk günlerde ihtiyatlı bir tutum alan Tahran yönetimine, daha şiddetli bir şekilde eylemleri bastırma gerekçesi sağladı. Kendisini destekleyen milyonları da sokaklara çağıran rejim, ABD, İsrail ve Batı emperyalizminin kuşatmasına rağmen geri adım atacağı benzemiyor.

İran yönetimi savaştan kaçınmaya çalışıyor. Ancak ABD-İsrail saldırırsa karşılık vermek zorunda kalacak. Nitekim tüm taraflar olası bir savaş için hazırlık yapıyor. Bu atmosferde sadece İran yönetimi için değil, halkı için de daha zor bir dönem başlamış görünüyor. ABD'nin hegemonya savaşının temel cephelerinden biri olarak İran'a yoğunlaşması, işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin sorunlarını azaltmak bir yana, daha da ağırlaştıracaktır.

İran'da halkın haklı ve meşru talepleri uğruna mücadelesi elbette devam edecek. Zira zengin kapitalist bir azınlığın çıkarını esas alan yönetim, geniş emekçi kitlelerin yoksulluk ve sefaletini daha da derinleştiriyor. Neo liberal politikaların tetiklediği yüksek enflasyon ve gelir dağılımındaki eşitsizlik ise sorunlara tuzbiber ekliyor. Bu ise mücadele dinamiklerini döne döne besliyor. Öte yandan mücadele eden kitlelerin ciddi açmazları var. Zira, İran'da sokağa akan kitlelerin ihtiyaç duyduğu devrimci-siyasal önderlik boşluğunun yanı sıra, rejimin baskıcı politikaları ile emperyalist/siyonist müdahalelerin yarattığı bir ikilem var. İranlı işçi-emekçilerin kısa vadede bu uğursuz ikilemin üstesinden gelmesi yazı ki halen kolay görünmüyor.

Trump'ın Gazze'de işgal ve rant planı

Gazze'de iki yıl boyunca süren yıkım, kapitalist-emperyalist sistemin barbarlığını gözler önüne seren bir olay olarak tarihe kazındı. İsrail'in gerçekleştirdiği soykırımın sorumlusu sadece Tel Aviv'deki ölüm çetesi değil. Zira ,ABD öncülüğündeki emperyalist blokun doğrudan desteğiyle gerçekleştirilen kolektif bir suçtur söz konusu olan. Buna "Müslüman" devletlerin doğrudan ya da dolaylı suç ortaklığını da eklemek gerek. 20 binden fazlası çocuk, 100 bine yakın kişinin öldürüldüğü Gazze'de yaşananlar, modern çağın en büyük insanlık suçlarından biri olarak kayıtlara geçmiştir.

ABD Başkanı Donald Trump, Gazze şahsında insanlığa karşı işlenen suçun (önceki ABD Başkanı Joe Biden ile birlikte) bir numaralı failidir. Hal böyleyken Trump, Gazze için komisyonlar oluşturuyor. Yani Washington'daki gangster takımı, Filistin halkının kıyımında oynadığı rolden dolayı utanç duymak bir yana, Gazze'yi "yeni jeopolitik ve ekonomik fırsatlar" alanı sayıyor.

KAPİTALİST KÜSTAHLIK: CESETLER ÜZERİNE "RIVIERA"

Trump'ın Gazze'yi bir "Riviera" yapma söylemi, kapitalist emperyalizmin ahlaki iflasının kanıtıdır. Soykırıma uğratılmış bir halkın toprağını gasp edip turistik bir yatırım alanı olarak pazarlamak; vahşi sömürgeciliğin 21. yüzyıldaki görünümüdür. Bu zihniyete göre Gazze, Filistin halkının yaşadığı bir yer değil; emlakçı gangsterlerin rant projelerinin hayata geçirileceği boş bir arazidir.

Bu söylemlerde Filistin halkının adının dahi anılmaması tesadüf değil. Çünkü emperyalist barbarlık için insanlar değil kaynaklar; yaşam değil kâr esastır. Trump'ın çocuk cesetleri üzerinde yükselecek "yeniden inşa" projeleri, "uygar batı" diye pazarlanan yapının insani/ahlaki çöküşüne tutulan aynadır.

SÖMÜRGEÇİLERİN "BARIŞI" VE "MÜSLÜMAN" PARYALAR

Trump, Gazze'yi idare edecek bir "Barış Kurulu" ve "Gazze Yürütme Kurulu" oluşturduğunu ilan etti. Gazze'nin yıkılıp yıkılması için Amerikan savaş makinesinin tüm imkanlarını Netanyahu'ya sunan Trump, "Barış Kurulu" adını verdiği

oluşumun başkanı olduğunu ilan etti. "Yakıp/yıktık, soykırım yaptık. Şimdi Gazze'yi Riviera yapamaya geliyoruz" mesajı veren Trump, yanına damadı Jared Kushner, Tony Blair gibi Siyonizm uşağı ve savaştan suçlusu kişileri yardımcı atıyor. "Barış Kurulu" adı, Gazze'nin emperyalist sömürgeciler tarafından talan edilmesinin ideolojik kılıfı olarak kullanılmaktadır.

Asıl kepezelik ise Türkiye, Endonezya, Katar, Mısır, Pakistan, Birleşik Arap Emirlikleri gibi "Müslüman" diye anılan devletlerin Trump'ın arkasında sıraya girmeleri ve "Gazze Yürütme Kurulu" denen ucube yapıya katılmayı kabul etmeleridir. Bu devletler, iki yıl devam eden soykırıma kayada değer tek bir itiraz yükseltmediği gibi, sorumluların yargılanmasını da istemediler. Oysa çetenin başı Netanyahu, Uluslararası Ceza Mahkemesi tarafından savaş suçlusu olarak aranmaktadır.

Bu devletler, güya Gazze'de varılan ateşkesin de garantörleri. Oysa İsrail Gazze'de her gün katliam yapıyor. "Dünya lideri" AKP şefi Erdoğan dahil, Trump'ın paryalarının İsrail'in devam eden katliamlarına dair bir itirazları da yoktur. Bu zevat, ayalar sonra İsrail'in ateşkes ih-

lallerini "kınadığını" açıkladı. Trump'ın düşkün paryaları, İsrail'i kınayarak güya görevlerini yerine getirdiler.

Bu devletlerin hiçbirisi Tel Aviv'deki soykırımcı çeteden hesap sorulmasının lafını etmiyor. Bir koro halinde soykırımı unutturmaya çalışıyorlar. Bunların tutumu pasiflik değil, aktif suç ortaklığıdır. Gazze'nin sömürgeleştirilmesine hizmet etmek için Trump'ın arkasında sıraya girenlere ancak bu alçaltıcı tutum yakışır.

"HALKSIZ BARIŞ" SAHTEKARLIĞI

Trump-Netanyahu ikilisi ile işbirlikçilerinin hedefleri nettir: Irkçı-siyonist işgale karşı direnişi tasfiye etmek, Filistin halkını tamamen devre dışı bırakmak. Nitekim Gazze'deki Filistinliler, bu süreçte ne muhatap alınmakta ne de bir taraf kabul edilmektedir. Emperyalist "barış" planları, her zaman olduğu gibi halkların iradesini çiğneyerek uygulanmak isteniyor.

Sömürgeciliğin tarihinde "halksız toprak" söylemi her zaman kullanılmıştır. Çünkü sömürgeciler işgal ettikleri ülkelerin halklarını yok sayarlar. Irkçı-siyonist

hareket ise, "Yurtsuz halka, halksız toprak" sahtekarlığına dayalı propaganda yaparak Filistin'i işgal etme planını hayata geçirmeye balı. Soykırım kurbanı Filistin halkını yok sayan Trump da o iğrenç sömürgeci kodlarla hareket ediyor.

Filistin halkı direnişten vazgeçmiş değil

Tarihte eşi-benzeri görülmemiş bir barbarlığa maruz bırakılan Gazze halkı ve Filistinli örgütler ne teslim oldu ne direnişten vazgeçti. Soykırımın yarattığı ağır yıkımlara rağmen topraklarını tek etmediler. Bu bilindiği halde Trump-Netanyahu ikilisi ile paryaları bu gerçeği yok sayıyor ya da öyle bir izlenim vermeye çalışıyorlar.

Trump ile etrafına topladığı düşkün zevatlar, öyle olduğunu var sayılar bile Filistin halkının direnişten vazgeçtiğine dair hiçbir emare yok. Aynı şey direnişçi örgütler için de geçerlidir. Yaralı ve yorgun olsalar da topraklarını 21. Yüzyılın vahşi sömürgecilerine terk etmeyeceklerini hatırlatıyorlar. Dolayısıyla Trump'ın "Riviera" hayalinin kursağında kalması da olasılık dahilindedir.

SDG ve HTŞ yeni bir anlaşma imzalandı

ABD'nin Suriye Özel Temsilcisi ve Türkiye Büyükelçisi Tom Barrack, küstahça bir açıklama yaparak, SDG'nin "miadını doldurduğunu" ilan etti. Bu açıklama 6 Ocak'tan beri Kürt halkını hedef alan cihatçı terör saldırılarının kimler tarafından planlandığını gözler önüne seriyor. Zira HTŞ rejiminin ABD'nin izni olmadan bu tür saldırılara girişmesi söz konusu bile olamaz.

Paris'te yapılan ve Saray rejiminin de temsil edildiği ABD-İsrail-HTŞ toplantısında anlaşmaya varılmasının hemen ardından saldırıların başlatılması, esas faillerin kimler olduğuna dair tartışmaya yer bırakmıyor. "Sömürge valisi" gibi konuşan Barrack'ın şu ifadeleri ise, Kürt halkına neyin reva görüldüğünü göstermesi bakımında ibret vericidir:

"SDG'nin sahadaki birincil güç olma gerekçesi büyük ölçüde miadını doldurmuştur... Suriye'deki Kürtler için en büyük fırsat, şu anda Devlet Başkanı Ahmed el-Şara liderliğindeki yeni hükümetin yönetimindeki Esad sonrası geçiş sürecinde yatmaktadır..."

Tom Barrack, "Cihatçı terör rejimine eklemelerin. Başka şansınız yok. Aksi halde HTŞ'nin saldırıları devam edecek" demeye gelen bu laflarla hem Kürt hareketine hem Kürt halkına sopa gösteriyor. Oysa Alevi soykırımı devam ederken 10 Mart'ta imzalanan anlaşmalarda farklı şeyler "vaat" ediliyordu. 10 Mart'tan bu yana SDG ile HTŞ defalarca anlaşma "imzaladı." Kürt halkı için her yenisi öncekinden beter olan bu anlaşmaların hiçbirisi uygulanmadı. Görünen o ki, bu anlaşmalar Kürt hareketini adım adım köşeye sıkıştırmak için emperyalist/siyonist

güçler tarafından planlanan tuzaklardan başka bir şey değildi. Bir taraftan anlaşma imzalayıp öte taraftan cihatçı katil sürülerini Kürt halkının üzerine salanların "anlaşmak" gibi bir dertleri olabilir mi?

Bu yılın ilk 20 gününde üç anlaşmayı çöpe atan Trump yönetimi, son olarak 20 Ocak Salı günü "bazı kırıntılar karşılığında teslimiyet" dayatan anlaşmayı masaya getirdi. HTŞ'nin küstahça saldırganlığına karşı aktif direnişi değil, ABD'nin önerdiği "anlaşmaları" imzalamayı tercih eden PYD, adım adım köşeye sıkıştırıldı. Emperyalist/siyonist güçlerle Saray rejiminin desteğine yaslanan HTŞ ise iyice gemi azağa aldı. İş Haseki, Kobani gibi

Kürt hareketinin temel dayanakları olan kentleri kuşatma noktasına vardırdı.

Bu gelişmelerin ardından bir kez daha sahneye çıkan Tom Barrack, nihayet bazı kırıntılar karşılığında, Kürt hareketine her tür hak ve iddiasından vazgeçmesini dayattı. PYD bu son anlaşmaya da imza attığını duyurdu. Ancak PYD liderleri, anlaşmaya rağmen rehavete kapılmamak gerektiği, zira cihatçıların anlaşmaya uyacaklarının bir garantisinin bulunmadığı konusunda uyarıyor.

Tom Barrack'ın dayattığı son anlaşmaya göre: "Şam rejimi ile Suriye Demokratik Güçleri (SDG) arasında Haseki Valiliği'nin geleceğiyle ilgili çeşitli konu-

larda karşılıklı bir anlayışa varıldı. SDG Genel Komutanı Mazlum Abdi Savunma Bakan Yardımcılığı görevi ve Haseki Valiliği için SDG'den birer aday gösterecek. Abdi, Halk Meclisi'nde temsil edilecek isimlerin ve Suriye devlet kurumlarında istihdam edilecek kişilerin listesini de sunacak..."

Salı akşamı saat 20.00'de yürürlüğe giren anlaşmaya göre, bölgelerin pratik entegrasyonu için ayrıntılı bir plan üzerinde istişarede bulunmak için SDG'ye dört gün süre verildi. Anlaşmaya göre sivil kurumlar da Suriye hükümet yapısına entegre edilecek.

Her iki taraf da SDG'nin tüm askeri ve güvenlik güçlerinin Savunma ve İçişleri bakanlıklarına entegre edilmesi konusunda anlaştı ve "detaylı entegrasyon mekanizması" üzerinde görüşmeler devam ediyor.

Mecliste belli sayıda koltuk, yerel yönetimlerde birtakım görevler ya da memurluklar karşılığında Kürt hareketinin hem askeri hem siyasi örtülülüğünü dağıtması isteniyor. ABD emperyalizminin cihatçı HTŞ eliyle Kürt hareketine dayattığı bu "anlaşma" uygulanacak mı, yoksa dört gün sonra daha katı dayatmalar mı masaya getirilecek, bu konu belirsizliğini koruyor.

Ancak netleşen bir şey var: Emperyalist/siyonist güçlere bel bağlayarak ezilen halkların zincirlerini kırmaları mümkün değildir. Orta Doğu'da işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların özgürleşmek için emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı direnişi yükseltmek dışında bir seçenekleri bulunmuyor.

Trump İsrail'e silah satışını onayladı

"Saldırganlık ve savaş esastır" motosuyla hareket eden ABD Başkanı Donald Trump, İsrail'deki soykırımcı rejimi silahlandırma hamlelerine yenisini ekledi. Trump yönetimi, İsrail'e yapılacak 6 milyar doları aşan silah satışını onayladı.

İsrail'e yapılacak 6 milyar doları aşan silah satış paketini, Kongre'nin yerleşik inceleme süreçlerini devre dışı bırakarak onaylayan Trump'ın bu tutumu, Washington'da yasama-yürütme hattındaki "anayasal yetki" gerilimini yeniden alevlendirdi.

Demokratlar, adımı açık bir yetki gas-

pı olarak nitelendirdi. Temsilciler Meclisi Dış İlişkiler Komisyonu Kıdemli Üyesi Gregory Meeks, yönetimin Kongre'nin anayasal rolünü yok saydığını belirterek, Gazze politikası ve silah satışının hukuki dayanaklarına dair hiçbir gerekçe sunulmadığını söyledi. Meeks, Dışişleri Bakanı Marco Rubio'nun da inceleme sürecinin neden devre dışı bırakıldığına ilişkin Kongre'ye tek bir resmî belge dahi iletmediğini vurguladı. Bu adım,

başında Trump'ın bulunduğu gangsterler çetesinin sadece dışarıda değil, içeride de kaba kuvveti ve oldu bittileri esas aldığı gözler önüne serdi. ICE adıyla anılan ve Nazilerin SA'larına benzetilen Trump yönetimine bağlı polis gücünün her gün göçmen katletmeye başlaması, ülkeyi sistematik terörle dizayn etme politikasının yansımalarından biridir. Epstein belgeleriyle sapkınlığı deşifre olmasına rağmen pervasızlıkta sınır ta-

nımayan Trump'ın meşruiyeti ise aşınıyor. Zira gangsterlik sadece dünyada değil, ABD'de de kitlesel tepkilere neden oluyor. ABD medyasında yer alan bazı haberlere göre, son anketlerde Amerikalı seçmenlerin Trump'a verdikleri destek %38'lere kadar geriledi. Eğer bu haberler doğru ise, başkan koltuğunda otururken bir yılda bu kadar yıpranan birine pek rastlanmamıştı. Hem içeriden hem dışarıdan gelen tepkiler, Trump'ın saldırganlık ve savaş histerilerine destek verenlerin sayısının düşük olduğuna işaret ediyor.

Ukrayna müzakereleri...

Ne savaşın sonu, ne de barışın başlangıcı

Savaş tüm yıkıcılığıyla sürerken, uzun bir aradan sonra ABD'nin de dahil olduğu Rusya-Ukrayna görüşmeleri yeniden başladı. Rusya, Ukrayna ve ABD, Abu Dabi'de ilki 23-24 Ocak'ta, ikincisi ise 4-5 Şubat'ta olmak üzere iki tur "barış" müzakeresi gerçekleştirdi.

Kamuoyuna yansıyan tek somut sonuç, karşılıklı olarak 157 savaş esirinin serbest bırakılması oldu. ABD Başkanı Donald Trump'ın Orta Doğu Özel Temsilcisi atadığı Steve Witkoff, bu esir takasını "olumlu bir işaret" diye nitelendirse de görüşmelerin içeriğine dair temel başlıklar belirsizliğini koruyor.

Görüşmelerin içeriğine dair bilgiler, halen büyük ölçüde kontrollü sızıntılara dayanıyor. ABD kaynaklı değerlendirmelerde giderek belirginleşen yaklaşım, Ukrayna'nın bu savaştan toprak kaybı olmaksızın çıkamayacağı yönünde. Ateşkes, seçimler ve referandum gibi başlıklar etrafında dolaşan senaryoların, bu kabulün kamuoyuna dolaylı biçimde benimsetilmesine yönelik olduğu görülüyor. Washington açısından mesele "Ukrayna'nın kazanması" değil, krizin kontrol edilebilir ve yönetilebilir bir çerçeveye oturtulmasıdır.

Müzakerelerin önümüzdeki haftalarda devam edeceği ve bir sonraki turun ABD'de yapılmasının planlandığı bildiriliyor.

Ukrayna Devlet Başkanı Volodimir Zelenski, "Rusya'nın savaşı sürdürme iradesini ortadan kaldıracak her türlü görüşme formatına açık olduklarını" söyledi. Ancak bu söylemin sahadaki gerçeklikle ne ölçüde örtüştüğü tartışmalıdır. Nitekim Washington'un, savaşın haziran ayına kadar sona erdirilmesi yönünde Kiev'e baskı yaptığı yönünde emareler var. Rus tarafı ise, müzakerelerin tümüyle sorunsuz ilerlemesi hâlinde dahi bir barış anlaşmasının en az bir buçuk ay süreceğini açıkça dile getiriyor. Kukla Zelenski yönetiminin baş müzakerecisi Umerov'un verdiği bilgilere göre, Abu Dabi'deki ikinci turda özellikle ateşkesin nasıl uygulanacağına dair teknik yöntemler ele alındı. Ancak bu görüşmeler sürerken Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik hava saldırılarını sürdürmesi ve enerji altyapısını yeniden hedef alması, "barış" söyleminin ne kadar kırılğan olduğunu gösteriyor.

Müzakere sürecinde dikkat çeken bir başka unsur, sahadaki bazı kritik gelişmelerin tercihen büyütülmemesidir. Moskova'da Rus Genelkurmay Başkanı Yardımcısı Vladimir Alekseyev'e yönelik suikast girişimi bunun en çarpıcı örneği oldu. Abu Dabi'deki görüşmelerde Rus heyetinin kilit isimlerinden biri olmasına rağmen, olay müzakereleri koparacak bir krize dönüştürülmedi. Bu tutum, tarafların masayı devirmekten ziyade zamanı yönetmeye ve pozisyonlarını tahkim etmeye odaklandıklarını gösteriyor.

Buna karşılık Ukrayna içinde savaşın sürmesinden yana olan aşırı sağcı ve faşist çevrelerin sert çıkışları, çatışmanın uzamasından siyasal ve ideolojik olarak beslenen bir hattın hala etkili olduğunu ortaya koyuyor.

Savaşın "yıpratma" karakteri ise en açık biçimde Ukrayna'nın altyapısında ve toplumsal dokusunda hissediliyor. Elektrik üretim kapasitesinin büyük bölümünün devre dışı bırakılması sivil yaşamı felç etmekle kalmıyor; savaşın sürdürülebilirliğini de doğrudan etkiliyor. Ukrayna bugün toplam elektrik üretim kapasitesinin yaklaşık yarısıyla ayakta durmaya çalışırken, Kiev gibi büyük kentlerde siviller günde yalnızca birkaç saat elektrik alabiliyor. Bu tablo, enerji tüketiminin esas bölümünün askerî ve onunla bağlantılı faaliyetlere aktığını gösteriyor. Başka bir ifadeyle, ülkenin kalan ekonomik ve fiziksel kapasitesi neredeyse bütünüyle savaşa tahsis edilmiş durumda.

Ancak tabloyu belirleyen esas unsur insan gücü krizidir. Ukrayna Savunma Bakanlığı'nın son dönemde yaptığı açıklamalar, bu krizin artık gizlenemez bir boyuta ulaştığını ortaya koyuyor. Milyon-

larca -en az 2 milyon- erkeğin askerlik çağrılarına uymadığı, ülkeyi terk ettiği ya da kayıt dışına çıktığı açıklanırken; silah altındaki on binlerce askerin de birliklerini izinsiz terk ettiği, fiili firar sayısının 200 bini aştığı ifade ediliyor. Bu durum, Batı'dan gelen silah ve mali desteğin sahada savaşacak insan gücü olmadan anlamını büyük ölçüde yitirdiğini gösteriyor.

Müzakerelerin teknik içeriğine bakıldığında da benzer bir tıkanma söz konusu. Rus tarafı, Donbass'taki askerî ve fiili kontrolün tanınmasını temel bir koşul olarak öne sürerken, Kiev yönetimi bunu resmî söylem düzeyinde reddetmeye devam ediyor.

Odessa için talep edilen "güvenlik garantileri", Ukrayna'nın Karadeniz'e açılan son stratejik kapısını kaybetme korkusunun açık bir göstergesi.

Buna karşın Moskova, sahadaki askerî üstünlüğünü müzakere masasında gerçek bir pazarlık unsuruna dönüştürmeye çalışıyor.

Ortaya çıkan tablo, tarafların eşit koşullarda bir barış arayışından ziyade, savaşın yarattığı yıkımı yönetilebilir bir düzeye çekmeye çalıştıklarına işaret ediyor.

Ukrayna açısından bu süreç, ağır bir toplumsal ve demografik yıkım pahasına "ayakta kalma" çabasıdır. ABD ve Batı açısından ise kontrolsüz bir çöküşü önleyerek Rusya ile yeni bir denge hattı kurma arayışıdır. Bu çerçevede Avrupa cephesinde de yeni arayışların dillendirildiği görülüyor. Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, Avrupa'nın güvenlik, ekonomi ve stratejik bağımsızlık alanlarında köklü bir dönüşüme ihtiyaç duyduğunu belirterek, Rusya'nın da dâhil olacağı yeni bir güvenlik mimarisi çağ-

rısı yaptı. Brüksel'de yapılacak kritik AB zirvesi öncesinde gelen bu açıklamalar, Avrupa'nın yalnızca Ukrayna'daki savaşın sonucuna değil, ABD ile olası gerilimlere karşı da yeni bir konumlanış arayışında olduğunu gösteriyor. Macron'un "Avrupa'da, Rusya'nın da katılımıyla yeni bir güvenlik mimarisi inşa etmek zorundayız" sözleri, kıtanın emperyalist dengeler içinde kendisine daha "bağımsız" bir alan açma çabasının ifadesidir.

Bu savaşın ve yapılan müzakerelerin emekçi sınıflara sunacağı bir "kazanç" yoktur. Savaş, Ukrayna'da olduğu gibi Rusya'da da bedelini yoksulların, işçilerin ve gençlerin ödediği bir yıkım süreci olarak sürüyor.

Ukrayna müzakereleri ne savaşın sonu ne de barışın başlangıcıdır. Olası bir "barış", savaşın sona ermesi değil, güç dengelerinin yeniden tahkim edilmesi için verilen stratejik bir aradan ibaret olacaktır. Ukrayna masasında konuşulan "barış", halklar açısından yıkımın sona ereceğine değil, farklı biçimler altında süreceğine işaret ediyor. Ancak bu yıkım yalnızca Ukrayna ve Rusya ile sınırlı değil. Küresel etkileri olan bu savaşın faturası, Avrupa'da, ABD'de ve küresel ölçekte işçi ve emekçilere yokluk ve yoksulluk olarak fatura edilmeye devam edecek.

Bu savaş gerçek anlamda sona erebilecek olan, her yönüyle bedelini ödeyen emekçilerin ve ezilen halkların, işçilerin birliği ve halkların kardeşliği temelinde yükseltecekleri ortak ve birleşik mücadeledir.

2025-2026 Kamu grevleri ve ver.di'nin mücadele dalgası

Toplu taşımada geniş kapsamlı uyarı grevleri

2026 yılının başında ver.di sendikası, yaklaşık 150 belediye toplu taşıma şirketine çalışanlar adına geniş çaplı uyarı grevleri düzenlemişti. 2 Şubat 2026 tarihinde büyük şehirlerdeki (Berlin, Stuttgart, Karlsruhe, Freiburg gibi) otobüs, tramvay ve metro hatları, 24 saat süren iş bırakma eylemleri nedeniyle hizmet dışı kalmıştır. Greve çıkış sebepleri arasında ücret artışı taleplerinin yanı sıra fazla mesai, gece ve hafta sonu çalışma ücretlerinin iyileştirilmesi gibi talepler de var.

Avrupa Taşımacılık İşçileri Federasyonu (ETF), Alman toplu taşıma grevine tam destek verdiğini açıklamış ve eylemlerin iş yükü ile çalışma koşullarına ilişkin sorunları gündeme taşıdığını belirtmiştir. Bu süreç, toplu taşımada görev yapan çalışanların yoğunlaşan vardiya ve iş yükü koşullarının düzeltilmesine yönelik taleplerini somut hâle getirmiştir.

Ocak 2026'da kamu sektöründe oldukça geniş katılımlı uyarı grevleri gerçekleştirildi. ver.di öncülüğünde 13-14 Ocak tarihlerinde kamu çalışanları, ücret artışı talepleri nedeniyle iş bıraktı. Berlin, Köln, Bonn ve Essen gibi şehirlerde

kamu hastaneleri ve üniversitelerde çalışan emekçiler greve katıldı. Grev süresince hastanelerde yalnızca acil hizmetler sunulmuş, birçok ameliyat ve tedavi ertelenmiştir. Grevler, eyaletler düzeyindeki toplu sözleşme müzakerelerinde yaşanan tıkanıklık üzerine gerçekleştirildi. 2025'in ilk yarısında ver.di, toplu taşıma sektöründe yaygın grev dalgaları örgütlemiştir. 21 Şubat 2025'te Baden-Württemberg, Bremen, Hessen, Aşağı Saksonya, Kuzey Ren-Vestfalya ve Rheinland-Pfalz eyaletlerinde toplamda yaklaşık 53 bin toplu taşıma çalışanı greve katılmış ve ulaşım hizmetlerinde ciddi aksamalar yaşanmıştı. Aynı dönemde Berlin'de BVG çalışanlarının gerçekleştirdiği 48 saatlik grev, şehir genelinde toplu taşımayı büyük ölçüde durdurmuştur. Bu grevlerde başlıca talepler; ücret artışı, personel eksikliğine bağlı olarak artan iş yükünün hafifletilmesi ve daha iyi çalışma koşullarının sağlanması.

2025 sonbaharında federal eyalet çalışanlarına yönelik toplu sözleşme görüşmeleri, ver.di'nin taleplerinin karşılanmaması nedeniyle 2026 yılına ertelenmişti. Sendika, yaklaşık 925 bin eyalet

çalışanı için yüzde 7 oranında maaş artışı ve en az 300 Euro ek ücret talep etmiş; bu talepler özellikle sosyal hizmet ve bakım sektöründe yaşanan reel ücret kaybını telafi etmeyi amaçlamıştır.

2025 yılında ver.di ile Deutsche Post AG arasında yapılan toplu sözleşme ile yaklaşık 170 bin posta ve paket çalışanı için toplam yüzde 5 oranında ücret artışı ve ek tatil hakları elde edilmiştir. Söz konusu artışların iki aşamada (2025 ve 2026) yürürlüğe girmesi kararlaştırılmıştır. Bu kazanımlar, ver.di'nin toplu sözleşme masasında elde ettiği somut başarılar arasında öne çıkmaktadır.

2025-2026 döneminde Almanya kamu sektöründe gerçekleşen grevler ve toplu sözleşme süreçleri, yalnızca ücret artışını değil; aynı zamanda çalışma koşullarının iyileştirilmesi, iş yükü ve personel eksikliği gibi yapısal sorunların da gündeme gelmesini sağladı. Ver.di tarafından düzenlenen uyarı grevleri ve geniş ölçekli iş bırakma eylemleri, sendikanın müzakere gücünü artırmaya dönük stratejisinin bir parçası olarak değerlendiriliyor. Başarılı toplu sözleşmeler ise kamu sektöründeki mücadele dinamiklerinin

somut sonuçları olarak ortaya çıkmıştır.

VER.Dİ'NİN İKİLİ ROLÜ

ver.di, Almanya'nın en büyük kamu sektörü sendikası olarak taleplerin savunuculuğunu üstlenmenin yanı sıra grev süreçlerini yönetmekte ve tabandan gelişen inisiyatifleri belirli sınırlar içinde tutmaktadır. Bu durum, ver.di'nin hem işçi sınıfı adına mücadele eden hem de mevcut düzenin istikrarını gözetken çift yönlü bir yapıya sahip olduğunu göstermektedir.

Bu grevler, kapitalist devletin yeniden üretim krizini, neoliberal kamu politikalarının sınırlarını ve kurumsallaşmış sınıf mücadelesinin hem olanaklarını hem de engellerini açık biçimde ortaya koymaktadır. Ver.di'nin son dönem grevleri, bu sınırların ötesine geçen bir dönüşümü henüz göstermese de, kamu çalışanları arasında artan memnuniyetsizlik ve kamusal hizmetlerdeki yapısal kriz, önümüzdeki dönemde daha yoğun ve daha siyasal mücadele biçimlerinin ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktadır.

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU

Hindistan'da 300 milyon işçi genel grevde!

Hindistan genelinde yaklaşık 300 milyon işçi ve emekçi hükümetin neoliberal ekonomi politikalarına, özelleştirmelere ve emek karşıtı saldırılara karşı genel greve çıktı. Grev, son yılların en kitlesel ve en yaygın işçi eylemlerinden biri olarak kayda geçti. İrkçı-sağcı Narendra Modi hükümeti döneminde yürürlüğe konan yeni iş yasaları, iktidar ve sermaye sınıfı tarafından "reform" diye pazarlanıyor. Oysa bunlar, sendikaların da dile getirdiği gibi, işçi sınıfının haklarını gasp etmek için tasarlanan pervasız saldırılardır. Son yıllarda çıkarılan yasalarla pek çok hak gasp edildi. Bu yasalarla şunlar oldu:

- İşten çıkarmaları kolaylaştırdı,
- Grev prosedürleri zorlaştırdı,
- Sendikal örgütlenmenin önüne yeni engeller koydu,

Çalışma saatleri ve fazla mesai düzenlemelerinde esneklik getirdi..."

Bu değişiklikler, Hindistan'ı küresel sermaye için daha cazip bir üretim üssü haline getirme stratejisinin parçası olarak görülüyor. Ancak bu model, düşük ücret, yüksek güvencesizlik ve zayıf sosyal korumayı esas alarak, tüm faturayı işçi ve emekçilerin sırtına yıkıyor.

GREVİN POLİTİK ANLAMI

İrkçı-sağcı hükümetin pervasız saldırılarına karşı gerçekleştirilen greve 300 milyonluk katılım, grevi salt bir ücret pazarlığı meselesinin ötesine taşıyor. Eylem, üç temel politik mesaj da veriyor: "Rejimin toplumsal meşruiyet krizi derinleşiyor. Zira ekonomik büyüme rakamlarına rağmen geniş halk kesimleri yoksullaşıyor, yaşam koşulları kötüleşiyor. Sınıfsal kutuplaşma derinleşiyor. Gelir dağılımındaki uçurum ve işsizlik gibi yapısal sorunlar, sosyal gerilimi ar-

tırıyor. Devlet-sermaye yaklaşması mahkum ediliyor. Özelleştirmeler ve kamu harcamalarındaki kısıntılar, devletin piyasacı bir yeniden yapılanma içinde olduğunu gözler önüne seriyor. İktidarın bu küstahlıklarını protesto eden grevciler hem ekonomik hem siyasal politikalara hayır diyor.

KIR VE KENTİN ORTAKLAŞMASI

Genel greve yalnızca sanayi işçileri değil, kır emekçileri ve kamu çalışanları da destek verdi. Bu tablo, Hindistan'da kır ile kent emekçilerinin sorunlarının ortak olduğunu gösteriyor.

Özellikle önceki yıllarda yaşanan geniş çaplı çiftçi eylemleriyle kurulan bağ, bu grevi daha geniş bir toplumsal muhalefet dalgasının parçası haline getiriyor.

Hindistan'daki bu genel grev, küresel ölçekte artan hayat pahalılığı, reel ücret

kayıpları ve güvencesizleşmeye karşı yükselen tepkilerin bir halkası olarak da okunabilir. Birçok ülkede emek piyasalarının esnekleştirilmesi ve kamu varlıklarının özelleştirilmesi, farklı ülkelerde benzer toplumsal sonuçlar üretiyor. Hindistan örneği, neoliberal politikaların iflas ettiğine işaret ediyor. Yüksek büyüme oranları, eğer toplumsal refaha dönüşmüyorsa, kapitalistlerle işçi ve emekçiler arasındaki uçurumu daha derinleştiriyor. Nitekim dünyanın dört bir yanında bu olguyu gözlemlemek mümkündür. Hükümet cephesinden henüz kapsamlı bir geri adım sinyali gelmiş değil. Ancak bu büyüklükte bir eylemin organize edilmesi, Hindistan'da hem sol/sosyalist akımların hem sendikal hareketin toplumsal etkisinin ne kadar güçlü olduğunu ortaya koyuyor.

300 milyonluk genel grev, yalnızca bir günlük iş bırakma değil; ırkçı-sağcı Hindistan yönetiminin ekonomik yönelimine itirazların yükseleceği, hak arama mücadelesinin daha da güçleneceği bir sürecin ilk adımı olabilir.

Bir baskı aracı olarak üniversite

Lise çağındaki gençler, üniversiteye gitmeye dair farklı hayaller kurmakta; kendi "geleceklerini" inşa etmenin bir imkanı olarak "iyi" bir üniversiteye yerleşmeyi istemektedir. Bu plan ve hayallerin bir kısmı gerçekçi olmakla birlikte, uygulanabilirlik açısından ciddi handikaplar içermektedir. Zira bugünkü koşullarda, bırakın iyi bir üniversiteye yerleşmeyi, işçi ve emekçilerin çocukları liseyi dahi bitirmekte zorlanıyor ya da liseye hiç gidemiyor. Bunun gerisinde, emekçilerin derin bir yoksulluk ve sefalet koşullarına mahkum edilmiş olması gerçeği yer alıyor.

Üniversitelerin mevcut koşulları ele alındığında ise, durumun vahameti açık bir biçimde gözler önüne serilmektedir:

"Bugün yüksek öğrenimde 'eğitim' gören üniversiteli gençliğin önemli bir kesimi ya AKP'li yıllarda birbiri ardında açılan ve her açıdan niteliği tartışmalı devlet üniversitelerinde ya da yüksek paralar ödenerek kayıt yaptırılan özel üniversitelerde adeta 'zamanını' tüketiyor. Bu tablo, özellikle ekonomik-mali krizin de derinleşmesiyle birlikte önemli oranda üniversitelinin eğitim alanından kopmasına yol açıyor. Bir diğer ifadeyle 'gelecek kapısı', yaşamın bir dizi başka alanında olduğu gibi eğitim-öğretim süreçleri üzerinden de gençliğin suratına hoyratça kapatılmış bulunuyor." (Ekim, Sayı: 336, Mayıs)

Özgür düşüncenin ve bilimin merkezi olması gereken üniversiteler, mevcut siyasal iktidarın ve sermaye devletinin gerici propagandasını yapabilmek ya da onun ideolojik-kültürel hegemonyasını tahkim edebilmek için kullandığı birer aygıtla dönüştürülmektedir. Bu durum, üniversitelerin mevcut halini devrimci bir değerlendirmeye tabi tutmayı gerekli kılıyor.

GERİCİ MÜFREDAT, GERİCİ EĞİTİM!

Üniversitelerin mevcut durumunu ele alırken karşımıza çıkan en önemli sorunlardan biri, öğrenciye üniversitede dayatılan "eğitim" müfredatıdır.

Somut örneklerle ifade etmek gerekirse, bilimin pek çok alanında (özellikle sosyal bilimlerde) müfredata açık bir sansür uygulanmaktadır. Örneğin, sosyoloji bölümü ders konularından biri olan Marx'ın toplum analizi, en asgari düzey-

de ele alınacak şekilde kurgulanmaktadır. Sorun yalnızca müfredatın içeriğiyle de sınırlı değildir; bu içerikleri aktaracak "öğretmen ya da öğretim elemanları" da dinci-gerici AKP iktidarı tarafından belirlenmektedir. AKP-MHP rejiminin ilerici akademisyenleri ihraç etmesi de bu gerici dayatmasının somut yansımalarından biridir.

Bunların yanı sıra, düzenlenen seminerler ve reklamı yapılan vakıflar, gerici ideolojik-kültürel propagandanın başka bir boyutunu oluşturmaktadır. Bu da gerici ideolojik-kültürel dayatmaların derslerle sınırlı olmadığını, öğrencinin kampüs içi sosyal yaşamında da karşısına çıktığını göstermektedir:

"Üniversitelerin tepesine çöreklenmiş bulunan kayyım düzeni, bir yandan gerici-faşist rejimin ideolojik-kültürel dayatmalarının icra kurulu olarak işletilmektedir. Öte yandan ise akademideki ilerici birikimi tasfiye etmek, söz söyleme, eylem yapma ve örgütlenme alanlarını ortadan kaldırmak için pervasızca kullanılmaktadır. Gerici-faşist iktidarın üniversitelerdeki izdüşümüdür söz konu-

su olan." (Ekim, Sayı: 336, Mayıs)

Polisin ve eli kanlı çetelerin okulda ne işi var?

Sermaye düzeninin ve onun bekçisi dinci-gerici AKP iktidarının üniversitelerdeki baskısının bir diğer ayağını ise okul içindeki polisler ve eli kanlı ülkücü-faşist çeteler oluşturmaktadır. İlerici-devrimci öğrenciler, kampüse öğrenci kartları olmasına rağmen alınmazken; nereden geldiği belirsiz faşistlerin ve polislerin kampüsler içinde bu denli rahat dolaşabilmesi, bugünkü üniversitelerin kimlere ve hangi amaçlara hizmet ettiğini açıkça göstermektedir. Geçtiğimiz haftalarda İstanbul Üniversitesi'nde, sermaye devletinin MESEM aracılığıyla katlettiği çocuk işçilerin vesikalık fotoğraflarını asmak isteyen arkadaşlarımıza ÖGB ve sivil polisler saldırmış, fotoğrafları yırtıp atmıştır. Benzer biçimde ilerici-devrimci öğrencilere yönelik tacizler de aralıksız sürmektedir. Aleni biçimde yapılan saldırıları gösteren sayısız fotoğraf ve video kaydı mevcuttur.

Üniversitelere bilinçli bir şekilde polislerin ve eli kanlı faşist-ülkücü çete-

lerin sokulması, sermaye devletinin ve AKP-MHP iktidarının gençliğin örgütlenmesinden ve mücadele etmesinden ne denli korktuğunu göstermektedir.

GENÇLİĞİN DEVRİMCİ MÜCADELE İHTİYACI

Yukarıda aktarılanlara bakıldığında, öğrenci gençliğin bugün nasıl bir ideolojik ve kültürel baskı altında olduğu görülecektir. Gençliğin, hayatın her alanında burjuva ideolojisiyle ve bunun bir sonucu olarak mevcut siyasal iktidarın gerici politikalarıyla karşı karşıya kaldığı açıktır. Bunun karşısında ise, tıpkı 19 Mart'ta olduğu gibi, öfkesini biriktiren ve eyleme dökmeye hazırlanan bir gençlik bulunmaktadır.

Gelinen aşamada yapılması gereken şey gençlik içerisindeki bu potansiyellerle buluşmak, yüzünü mücadeleye dönen gençlik kesimlerini hem gündelik hem de devrimci talepler ekseninde yan yana getirmek, devrimci bir gençlik hareketi yaratma bakışıyla örgütlemektir.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDEN BİR DGB'Lİ

Kayyım düzeninizi direnişimizle yeneceğiz!

Boğaziçi Üniversitesi'nde 2023 yılında kulüpler, kendilerine ait odalardan öğrencilerin, akademisyenlerin ve üniversite emekçilerinin herhangi bir onayı alınmadan ait oldukları Hamlin Hall'dan sürüldü.

O günden bugüne, kayyım Naci İnci'nin Güney Kampüs'ü öğrencisizleştirme ve aidiyetsizleştirme çalışmaları hız kesmeden devam etti. Henüz dönem açılmadan kampüs odalarını üniversite bileşenlerinin söz, yetki karar hakkını gasp ederek sürme çalışmalarıyla yenden yüzünü gösterdi.

Kulüp odalarında direniş nöbetine başlayan öğrenciler, 7 Şubat Cuma günü direnen akademisyenlerle basın açıklaması yaptı ve direniş nöbetlerini gün boyu sürdürdü.

Basın açıklamasıyla eş zamanlı yürütülen kulüp temsilcileri ile dekanlık arasındaki toplantıda taşınmanın birkaç gün ertelenmesi sözü alındı, ancak sermaye devletin üniversitedeki temsilcisi olan kayyımlık, kulüp bileşenleriyle yapılan anlaşmayı tahmin edilebileceği üzere yok saydı.

Şafak vakti kulüp odalarına polis-ÖGB-kayyımlık iş birliğiyle baskın düzenledi. Okulu öğrencilerin üzerine kilitleyip içeride direnenlere gözdağı vermek üzere polisleri, tomaları okulun önüne yağdı kayyımlık, öğrenci kulüplerini yangından mal kaçırmaya boşalttı. Taşıma işlemi için çeşitli şirketlere gününbirlik taşıma işçiliği ilanı verdiren kayyımlık, yükleme için gelen bir kamyonun çarpmasıyla bir masayı da kırdı. Kulüp odaları Hisar Kampüs'te kulüplerin faaliyeti açısından işlevsiz ve sosyal açıdan izole odalara mahkûm edildi.

Dönemin ilk gününde bu faşist baskı ve zorbalığa karşı geri adım atmak için direnenler olarak alanları doldurduk. "Kayyım elini kampüslerden çek!", "Naci İnci rektörümüz değildir!"

sloganlarıyla sesimizi yükselttik. Basın açıklamamızın ardından gasp edilen Hamlin Hall binasına yürüdük. Bu direnişin bir gerçekliği de yoğun bir ÖGB ve polis şiddetiydi. 30'u aşkın polis aracıyla üniversiteyi savaş alanına çevirmeyi hedefleyen saldırılara rağmen, biber gazlı ve kalkanlı saldırılara göğüs gerenler olarak bu kez de ÖFB binasına yürüdük ve binaya girmek için ÖGB'lerin ördüğü etten duvarı yararak binayı işgal ettik. Bu esnada gerçekleşen ÖGB saldırıları sonucunda bizimle beraber birçok öğrenci darp edildi. Önlerine koyulan bu zinciri de yok sayarak kıran direnişçi öğrenciler olarak, spor salonunda şarkılar ve sloganlar eşliğinde forum topladık.

Dışarıdaki polis ablukasının yarattığı çeşitli "ihtimaller" ve "söylemler" nedeniyle forum karar alıcı nitelikte tamamlanamadı. Öğrencilerin, güvenliklerini almak üzere toplu bir şekilde kampüsten çıkışı örgütlenerek eylem bitirildi. Kayyımlığın, Boğaziçi Direniş'inin yüzlerce eylemine şahitlik etmiş olan Güney Meydan'daki eski binasından ayrılarak Nafi Baba Türbesi yakınlarında tek yönlü bir yolun sonundaki binaya taşınması da, Güney Kampüs'ü kulüp ve toplulukların faaliyetlerinden arındırma ve öğrenciler için bir sosyal alan olmaktan çıkarma çabası da aynı amaca hizmet etmektedir. Bu amaçlardan biri üniversiteleri öğrencisizleştirmek, her türlü bir araya gelişlerin ve direnişlerin önünü alma kaygısıdır. Kayyımlık için bu ihtiyaç kendisini mutlak güvene alma kaygısının açık bir tezahürüdür.

Bizler tüm bu saldırılar karşısında direnişi büyütecek, kayyımlara ve kayyım düzenine karşı örgütlü mücadelede ısrarcı olacağız! Öğrencilere sorulmadan alınan kararlara geçit vermeyeceğiz!

Kayyımlar gidecek, biz kalacağız!

BOUN'DEN BİR DGB'Lİ

Erken "istihdam", gecikmiş "eğitim"

Yükseköğretim Kurulu (YÖK), bir süre önce "3 yılda üniversiteden mezun olabilmek için" üzerine çalıştıklarını duyurmuş, ardından hazırlanan taslağın detayları açıklanmıştı. Yeni uygulamanın maddelerinden de görmekteyiz ki, sermaye iktidarı gençliğe sefalet, sömürü ve geleceksizlik dışında hiçbir şey vaat etmiyor. Gençlerin daha erken yaşta istihdama katılabilmesi için yol arayan YÖK, bu uygulama ile kapitalistlere genç işçiler sağlamak için çaba harcadığını itiraf etmiş oldu.

"OKURKEN Mİ ÇALIŞMAK, ÇALIŞIRKEN Mİ OKUMAK?"

Dünyada ve özellikle Türkiye'de üniversiteli gençlik, kapitalist iktidarların uyguladığı iktisadi-sosyal politikalarla oturma okurken de çalışmak zorunda kalıyor. Ancak geline nokta çalışmak artık gençlik için bir tercihten çok, hayatta kalmanın zaruri faaliyetlerinden biri haline gelmiştir. Zira kapitalizmin krizlerinin faturası işçi-emekçilere kesilmekte, geniş gençlik kitleleri de bundan dolaysız bir şekilde etkilenmektedir.

Öte yandan, günbegün artan işsizlik oranları gösteriyor ki, sermaye iktidarının "genç iş-gücünü kapitalistler için hazır tutma" politikaları, işsizler ordusunun kalabalıklaşmasına yol açıyor.

YÖK'ün uygulamaya çalıştığı modelin olağan "kazanımları" ise şöyle sunuluyor:

"Model, üniversitelerin uluslararası rekabet gücünü artıracak, öğrenci hareketliliğini güçlendirecek, dijital ve yeşil dönüşüm süreçlerinde yetkin insan kaynağı yetiştirilmesine katkı sunacak ve mezunların iş piyasasındaki uyumunu hızlandıracak.

Üniversitelerde öğrencilerin erken dönemde araştırma yapabilmesini, proje geliştirebilmesini ve sektörle te-

mas kurabilmesini sağlayacak yeni bir akademik ekosistemin kurulmasına imkân sağlayacak.

-Türk öğrencilerin yurt dışındaki yüksek lisans programlarına kabulünü kolaylaştıracak, Erasmus ve ortak diploma programlarını artıracak, Türkiye'nin uluslararası akademik görünümünü güçlendirecek.

-Öğrenciler, daha erken istihdama katılacak ve esnek kariyer yollarına sahip olacak."

Görüldüğü üzere, halihazırda eğitime yönelik hiçbir şey vaat etmeyen bu model, aleni bir biçimde öğrencileri farklı sömürü kanallarına mahkûm etmenin yollarını arıyor. Zaten bugün birçok genç ekonomik sıkıntılardan ötürü ya üniversiteye hiç gidemiyor ya da eğitimini yarıda bırakmak zorunda kalıyor. Yani sistem "erken istihdam" için döne döne genç iş-gücü üretiyor. Bu ise düzenin gençliğe sömürü ve geleceksizlik dışında bir şey vaat etmediğini kanıtlamaktadır.

Gençliği bu açmaza iten kokuşmuş sermaye düzeni ve onun bekçileri, toplumun geneline olduğu gibi gençliğe de sistematik bir şekilde Orta Çağ karanlığı ve geleceksizlik dayatıyor. Buna katlanmak, gençlik için kader mi? Değil elbette. Bu cendereyi parçalamak ise, ancak gençliğin düzene karşı devrimci mücadeleyi yükseltmesiyle mümkün olabilir. Tarihsel olarak da biliyoruz ki sosyalizm, üniversitelerin özgür bilim ve düşüncenin merkezi haline gelmesinin yegane koşuludur. Dolayısıyla mevcut koşullarda emekçi sınıflara mensup olan gençliğin hem akademik, demokratik ve sosyal istemleri için harekete geçmesi hem de devrim ve sosyalizm mücadelesine katılması, içinde bulunduğu cendereyi parçalayabilmesinin tek olanağı haline gelmiştir.

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

Çarkları
Döndürenler
Son Sözü
SÖYLERLER

Krizin faturasına, baskı politikalarına boyun eğme...

**Diren,
örgütlen!**